

NNCL1218-4B2v1.0

ROB MACGREGOR

Indiana Jones és az óriások tánca

Walhalla Páholy Kft, 1993

Fordította Szántai Zsolt

"Ha a múlt ködébe nézünk, Merlin mögött megpillanthatjuk a druidák papi kormánysservezetét, és e mögött a Felső-Paleolit sámánista kultuszait, melyek már a húsz vagy harminc évezreddel ezelőtti sötét korban is léteztek. Nehéz megmondani, valójában mikor alakultak ki, mert sem kezdetük, sem végük nincs. A Rejtély örök."

Nyikolaj Tolsztoj: Merlin nyomában

1.

A CSOMAG

1925. nyara

Bármerre nézett, mindenhol fekete csuhás, kámzsás alakokat látott maga körül. Monoton, mégis ritmusos, és valahogy őrijítő, zümmögő hangon kántáltak, vég nélkül.

A szürke ködbe meresztette szemét, és megpróbált rájönni, hol lehet. Fogalma sem volt róla, hajnal van-e, vagy alkonyat. Egy szentélyszerűségben állt, egy kerek alaprajzú, tető nélküli építményben, melynek óriási, falakat helyettesítő kőoszlopai zordan emelkedtek az ólomszínű ég felé.

Idegen volt számára a hely, de ő sem illett a környezetbe. A többiek fölé magaslott, és egyedül ő nem viselt csuhát. Végignézett magán, és rádöbbent, hogy egyetlen ruhadarab sincs rajta. Már látta, egy lapos

sziklatömbön áll. Ezért emelkedett hát ki a kántáló csapatból!

Mit keres itt? Hogy került ide?

Valamennyien őt figyelték. Minden fej feléje fordult, és a kántálás egyszeriben felerősödött. Miért közelednek feléje? Mit akarnak tőle? Miért nem mozdul a lába? Miért érzi úgy, mintha megkövült volna a teste?

Az egyik alak a társai elé lépett, és rámutatott.

-- Tudjuk, hogy eljössz hozzánk, Jones! Tudjuk, hogy közeledsz felénk!

Ezeket a szavakat kántálta mind!

Rohanni kezdtek; feléje csaptak a fekete csuhaáradat hullámai. Kétségbeesetten körülnézett. Futni akart, menekülni, minél távolabb kerülni ettől a helytől. Karjai meglendültek, lábai megremegteíc,

egész teste megfeszült, mégsem bírt megmozdulni. Valamilyen bénító hatású szert adhattak be neki! De kik ezek egyáltalán, és mit akarnak tőle?

Körbenézett. Mindjárt elérik! Menekülni! Menekülni! Gyorsan! De hiába erőlködött, képtelen volt akár egy lépést is tenni. Egy vigyorgó arc bámult rá, az ég megremegett, a kőoszlopok feléje dőltek, izmai megrándultak, rémülten kiáltani akart, mikor...

Mikor hirtelen felébredt.

Mélyet sóhajtott, körülnézett. Még mindig a fülében csengett a szüntelen, érthetetlen és fenyegető kántálás. Szaporán pislogva megpróbálta összeszedni gondolatait. Ó, persze, a vonat! A hang... Csak a vaskerekek kattognak a síneken, és... Igen, valaki kopogtat a fülke ajtaján! Felült, megtörölte a lidérces álom verítékcseppjeitől nedves homlokát.

-- Ki az?

A kopogás abbamaradt, az ajtó félrecsúszott, és egy vékonydongájú, őszhajú, kalauz egyenruhát viselő férfi nézett rá.

-- Mr. Jones? Elnézést a zavarásért. Indy megdörzsölte arcát.

-- Semmi baj. Mit akar?

-- Ez a legutolsó állomáson várt önre -- emelt fel egy csomagot a kalauz.

-- Biztos, hogy az enyém? -- Indy átvette a fehér papírba csomagolt dobozkát, melyre egy Indy Jones névre címzett borítékot ragasztottak. -- Igen, a vonat utasai közül valószínűleg egyedül engem hívnak így. Köszönöm.

A kalauz szolgálatkészzen elmosolyodott, bólintott, és kilépett a fülkéből.

Indy minden oldalról megvizsgálta a csomagot. Olyan volt, mint egy desszertes doboz. Megrázta: valami zörgött benne. Az orrához emelte: gyenge csokoládészagot érzett.

Ki az ördög küldhet nekem édességet? -- tűnődött. Feltépte a borítékot, és kivett egy kártyát, melyre valaki rövid szöveget gépelt. Ki írhatta? Indy sietve elolvasta a néhány szavas üzenetet.

"Kellemes utazást, és sok sikert az új munkádhoz!

Id. Henry Jones"

Indy azt hitte, káprázik a szeme. Újra átfutotta a levélkét. Honnan a pokolból tudta az apja, hogy ezen a vonaton lesz? És mióta vannak olyan jóban, hogy édességet küldözget neki? Több mint két éve -- mióta a fiú elhatározta, hogy abbahagyja lingvisztikái tanulmányait, és átnyergel az

archeológiára -- nem is beszéltek egymással. Az apja meggondolatlan, örült lépésnek minősítette döntését, és közölte, leveszi fiáról a kezét. Még annyit sem fog törődni velem mint eddig, komorodott el Indy.

Hirtelen felvidult, és halványan elmosolyodott. Csakis Shannon küldhette a csomagot!

Jack Shannon tudta, milyen viszonyban van vagyis milyenben nincs -- az apjával. Ez az ajándék rávall: egyedül neki lehetnek ilyen örült tréfái. Megrázta a fejét, és a dobozra tette a kártyát.

Kibámult az ablakon, és miközben az egybefüggő szürkességbe burkolózó tájat nézte, visszagondolt Párizsban töltött utolsó éjszakájára...

A mulatóban kékes füstfelhőn át derengtek a fények, a színpadon egy

fekete nő énekelt. Mély, mégis csengő hangja tökéletesen illett a mögötte szóló pizton lélekzsongító játékához. Ahogy a dal utolsó ütemeit elfojtotta a közönség lelkes örömrivalgása, a szikár, borzas piztonos lesétált a színpadról. Mosolyogva kezét fogott Indyvel, és utat törve maguknak a tömegben, a sarokban álló asztalhoz vezette.

-- Piszok jók vagytok így együtt, Jack! A te játékod és Louise hangja...! Fantasztikus! -- dicsérte Jones.

-- Kösz, Indy, de csak úgy fél év múlva lesz tökéletes a dolog.

-- Sajnos, akkor már nem leszek itt, hogy halljam.

-- Megértelek, hogy el akarsz menni innen. Az utóbbi időben nagyon megváltozott ez a város. Valahogy minden olyan... nyugtalan. Shannon

előrehajolt, és az asztalon égő gyertya lángjánál meggyújtotta cigarettáját. -- Néha körbenézek, és azt látom, alig járnak már ide valódi párizsiak. A Dzsungel a turisták tanyája lett. Minden éjjel egy újabb, ismeretlen tömeg. A törzsvendégek csak az utolsó számoknál érnek be. Ha jönnek egyáltalán.

Indy a fejébe nyomta kalapját.

-- Ha úgy érzed, változatosságra van szükséged, tudod, hogy mindig szívesen látlak majd -- bízatta barátját.

-- Elképzelhető, hogy tényleg a szavadon foglak. Nem lenne rossz újra látni Londont..."

Indy összerezzent, kiverte fejéből a múlt képeit, és újra a valóságot, a vonat mellett tovagördülő tájat látta. A zord mezők eltűntek, és Kormos gyárépületek, füstöt okádó

kéményekjelentek meg a helyükön. Már közel volt a város; a vonat fél órán belül befut a Victoria Pályaudvarra.

A fiú már a hét eleién elhagyta Párizst. Néhány napot Britannyben töltött, megnézte a környék megalitikus romjait, majd ezen a reggelen átkelt a Csatornán, és felszállt a londoni vonatra.

Letépte a csomagolópapírt a dobozkáról.

Francia desszert, Párizsból! Kösz Shannon, kedves volt tőled!

Már éppen ki akarta nyitni a dobozt, hogy megkóstolja, milyen finomsággal lepte meg barátja, mikor a vonat váratlanul fékezett, és az ülésről lecsúszott egy könyv. A XVIII. században nyomtatott kötet szétnyílvá feküdt a fülke padióján. Indy lehajolt, felemelte, és szórakozottan elolvasta

az első oldalon álló bölcs mondást:
Félix qui potuit rerum cognoscere
causes.

-- Szerencsés, aki megismerheti a
dolgok belső jelentését -- mondta
fennhangon.

Becsukta a könyvet, pillantása a
címére tévedt. Choir Gaur, az ősi
druidák nagy planetárium, köznapi
nevén: Stonehenge. Elmosolyodott.
Már nem kellett álma jelentésén törnie
a fejét. Ezt a könyvet olvasgatta
elalvás előtt, természetes hát, hogy
ezzel a témával foglalkozott az agya.
De miért éppen fekete csuha? --
merengett. Eddig úgy tudta, a druidák
fehér ruhában jártak. Mindegy, az
álmoknak soha nincs különösebb
értelmük!

A vonat újra elindult. Indy leemelte a
doboz fedelét, és a belsejébe nyúlt,
hogy kivegyen egy szem csokoládét.

Hosszú másodpercekig tartott, míg rádöbbsent mit lát, és mit érez.

Egy fekete, szőrös valami mászott felfelé az ujján, és... És nem csokoládéból volt! A fiú rémülten felordított, megrázta a kezét, és tátott szájjal bámult a dobozra. A néhány csokoládédarabka között dió nagyságú pókok hemzsegték!

Indy térdei megremegtek, és önkéntelen iszonyattal a levegőbe rúgta a dobozt. Csokoládé- és pókeső zuhogott a nyakába. Lesöpörte magáról az undorító lényeket, és talpraugrott. Összetaposott pókot, csokoládét, amit csak ért, közben megpróbált nem gondolni rá, hogy kis híján beleharapott az egyik dögbe.

Megvizsgálta az ülést, és visszaült, de szinte rögtön úgy érezte, egy pók belülről a nadrágja szárába kapaszkodott, egy másik pedig a

nyakán mászik. Megrázta a lábát. A pók a padlóra esett, Indy azonnal agyontaposta. Óvatosan a gallérjához nyúlt, és végigsimított a nyakán.

Idegesen felnevetett, majd a padlóra dobta a póknak hitt csokoládét. Megkönnyebbülve hátradőlt, de abban a pillanatban valami megcsiklandozta lábszárát. Felhúzta a nadrágja szárát. Parányi pókok tömege kapaszkodott bőrébe! Indy fogai összekoccantak az undorral vegyes rémülettől. Gyors mozdulattal összegyűrte a mellette heverő újságot, és lesöpörte magáról valamennyit. Féelve megvizsgálta a lábát. Egy se maradt rajta.

Felemelte a csomagot, és jobban megnézte. Az erős kartondobozon nyoma sem látszott, hogy a pókok önkényesen költöztek volna be a csokoládé helyére. Valaki szándékosan csomagolta be őket!

-- Shannon tette volna? -- kérdezte Indy, zavarában fennhangon. Nem, 6 nem lenne képes egy ilyen durva tréfára. Főleg nem, ha nem láthatja a hatását. Vagy talán nem is móka az egészr

Tüzetesen megvizsgálta a kártyát, és a ráírt szöveget. Mégis az apám lett volna? Nem, az lehetetlen. Neki eszébe sem jutna ilyesmi. A csomagot Indy Jonesnak címezték, az apja soha nem hívta így. Ezt Shannon is tudta. Ha mégis ő akart volna ilyen kegyetlen és ízléstelen tréfát űzni vele, az Ifjabb Henry Jones nevet írta volna rá. Szobatársak voltak Chicagóban az egyetemi éveik alatt, így láthatta elégszer, hogy az apja is ezt tette, ha csomagot vagy levelet küldött neki.

Valaki bekopogott az ajtón.

-- Tessék!

-- Láthatnám a menetjegyét, uram? --
kukkantott be a kalauz.

Indy óvatosan a kabátja zsebébe nyúlt,
és átadta a jegyet.

-- Megoldható lenne, hogy az út végéig
egy másik fülkébe költözzek? --
kérdelte. -- Ebben csak úgy
nyüzsögnek a pókok.

-- Pókok, uram? -- A kalauz riadtan
körülnézett. Indy az ablakkereten
kapaszkodó szörnyetegre mutatott. A
kalauz a kezébe nyomta a jegyét, és
kihátrált a fülkéből.

-- Erre tessék, uram!

A fiú összeszedte könyveit, a kalauz
pedig megragadta a csomagjait. Indy
még visszalépett, és magához vette az
"ajándék" csomagolópapírját, hátha
mégis sikerül valami árulkodó nyomot
találnia, amiből rájöhet, kitől kaphatta.

Mikor elhelyezkedett a másikfülkében, megkérdezte a kalauztól, hogyan tudhatná meg, hol adták fel a küldeményt.

-- Mi sem könnyebb ennél, uram. Nézze csak meg azt a számot! Ott, a csomagolás felső sarkában.

-- 12... -- terítette szét a papírt Indy.

-- Tudja, a postán mindig tesznek egy jelölést a küldeményekre. A feladó ez alapján érdeklődhet, elérte-e a címzettet a csomag, vagy...

-- Hol van ez a "12"? -- vágott közbe Indy türelmetlenül.

A kalauz elmosolyodott.

-- Ezt a csomagot Londonban adták fel, uram.

2. AZ ELŐADÁS

Ahogy belépett az egyetem kapuján, Indy óvatosan hátralesett, és megpillantotta a magas, fekete hajú férfit, aki már harmadik napja övette. Néhány lépés után ismét maga mögé sandított, de az ismeretlen addigra már elvegyült a hallgatók tömegében.

Talán képzelődöm, és esze ágában sincs, hogy utánam szaglásszon, gondolta a fiú. Talán csak rendszeresen idejár valamiért.

Bár már hat hét telt el azóta, még mindig nem tudta magát túltenni a pók-ügyön. Titokban azt remélte, a dobozt valójában nem neki szánták, csak véletlenül került *hozzá*, de a szíve mélyén érezte, hogy nem így van. Még mindig nem tudta, mire volt jó az egész. Érkezése óta egyfolytában azt várta, valami történik majd vele, esetleg egy apró jelből rájöhet, mit

akart elérni a "desszerttel" titokzatos feladója, de hiába.

Megpróbált fényt deríteni a titokra, ám kísérletei sorra kudarcba fulladtak. Shannon megesküdött, hogy semmi köze sincs a dologhoz, és Indy hitt neki. A napok múlásával lassacskán beletörődött, bárki volt is rejtélyes rosszakarója, ügyesen eltüntetett maga mögött minden nyomot.

Az igazat megvallva, nem sok ideje maradt, hogy ezzel foglalkozzon. Minden reggel nyolcra érkezett az egyetem épületébe, az irodájába zárkózott, és átolvasta jegyzeteit. Kilenctől, majd délután egytől egy-egy kétórás előadást tartott. Bár a tanítást háromra mindig befejezte, munkája neheze mégis ekkor kezdődött. Az irodájába vonult, vagy átment a könyvtárba, és papírhegyekkel, vaskos kötetekkel körülbástyázva magát,

felkészült a következő órára. Az anyag, melyről előadást kellett tartania, javarészt ismeretlen volt számára, így egyszerre volt tanár és diák. Egy-egy téma elsajátításában a legjobb esetben is csak egy héttel előzte meg tanítványait, ám előnye olykor még ennél is kevesebbre csökkent. Hálás volt, amiért gondosan előkészített tantervet kapott, mert így legalább a fő vonalakkal tisztában lehetett. Bár időnként éppen ez a kötöttség zavarta a legjobban, és úgy érezte, legközelebb más megközelítésből, s más sorrendben fogja taglalni az egyes témákat. Feltéve persze, na lesz alkalma újra a katedrára lépni. Izgatottan várta a nyári szemeszter végét, amikor el kell dőlnie, véget ér-e londoni pályafutása, avagy szeptembertől ugyanitt folytathatja a munkát.

Még őt is meglepte, hogy napokkal a doktori cím megszerzése után ilyen kitűnő állásajánlatot kapott. Eredetileg úgy tervezte, Párizsban marad, és miközben folytatja a Sorbonne archeológiai laboratóriumában megkezdett kutatásokat, megpróbál elhelyezkedni a város valamelyik egyetemén. Indulásként megleégedett volna egy segédtanári állással is, de Marcus Brody, a Jones család régi barátja sokkal ragyogóbb és vonzóbb lehetőséget csillantott meg előtte.

Brody éppen egy New York-i múzeum igazgatójaként tevékenykedett, de -- mint tősgyökeres londoninak -- régi jó kapcsolatai révén tudomására jutott, hogy a Londoni Egyetem tanár-archeológust keres a nyári előadássorozat levezetéséhez. A megbízás csak néhány hónapra szólt ugyan, de nyílt titok volt: ha az illető

beválik, őszről véglegesítik
pozíciójában.

Indy úgy érezte, nem sok esélye lehet a többi, náfa valószínűleg jóval tapasztaltabb pályázóval szemben, de hogy kinyilvánítsa Brodynak, mennyire méltányolja segítségét, mégis úgy döntött, szerencsét próbál. Szinte bizonyosra vette, hogy nem fog megfelelni, mert Britannia megalitikus műemlékeinek történetével -- a nyári kurzus fő témájával -- addigi tanulmányai során csak érintőlegesen foglalkozott. Mégis elutazott a jelentkezés utáni héten megtartott "felvételi beszélgetésre". Néhány nappal később aztán levelet kapott, melyben -- legnagyobb csodálkozására -- közölték vele, hogy a jelentkezők közül őt választották. Annak ellenére, hogy a kihallgatásnak is nevezhető felvételi beszélgetés jól sikerült, Indy

meg volt róla győződve, valójában Brody jó összeköttetéseinek köszönheti a sikert...

Ahogy az előadóterembe ért, egyenesen a táblához ment, és csupa nagybetűvel felírt két szót: HELYSZÍNI KUTATÓMUNKA. Visszadobta helyére a krétát, fellépett az emelvényre, maga elé tette jegyzetfüzetét, és körbenézett.

A terem falai mentén bonyolult polcrendszer állt, melynek minden egyes rekeszében gondosan elrendezett cserépdarabkák, ősi csontszilánkok és koponyák porosodtak. Az előadói asztalon szakkönyvek és jegyzetek oszlopai tornyosultak, mögötte a falon pedig -- a nevezetes ásatásokról készült fotók között -- egy iskolai tábla függött.

Jones köszöntötte a hallgatókat, és végignézett a már megszokott

arcokon. Tekintete átsiklott a nyakkendő, gyapjú öltönyös fiatalemberek, a copfos, szvetteres lányok, végül megállapodott a szokás szerint az első sor közepén ülő, barna hajú szépségen. Indyt valamennyi tanítványa közül ez a lány érdekelte a legjobban, és leginkább miatta volt ideges. Sokszor, túl sokszor szólalt meg, és mintha a csoport többi tagja nem is létezne, kérdéseivel és megjegyzéseivel minduntalan félbeszakította a magyarázatot.

Ám Indy nemcsak időnként bosszantóvá váló viselkedése miatt tartott Deirdre Campbelltől. A lány anyja, Dr. Joanna Campbell volt az egyetem archeológiai tanszékének vezetője, valamennyi előadó főnöke -- tőle függött a próbaidős tanár további sorsa.

Füzetében megkereste két nappal korábban készített jegyzeteit, nagyot sóhajtott, és elkezdte az előadást.

-- Az archeológia olyan hivatás, melynek gyakorlói munkájuk részeként gyönyörű vidékeken tehetnek kellemes kirándulásokat. Ezt a foglalatosságot nevezzük helyszíni kutatómunkának. -- Felpillantott, és látta, hogy Deirdre kivételével valamennyi hallgató szorgalmasan jegyzetel. Megpróbálta legyűrti félszepségét, amit a lány valahogy túlságosan is figyelmes tekintete okozott benne, és akadozva elmagyarázta a helyszíni kutatómunka lényegét. -- A tájból kirívó furcsa elváltozások, a talaj enyhe, rendhagyó domborulatai bizonyos esetekben ősi építmények, középkori falvak helyét jelölhetik. A talaj rétegeinek színe, vagy a vegetáció sűrűsége is jól használható "műszer", ha valaki tudja,

hogyan fejtse meg érthetetlennek tűnő üzenetüket. Ha egy rét határvonala, vagy egy tó partja minden látható természeti ok nélkül feltűnően egyenes, akkor gyanítható, hogy a felső talajrétegek egy ősrégi falat takarnak.

Körülnézett, meglátta a lány magasba lendülő kezét. Nem sokáig tudott csendben maradni, gondolta. Már megint kezdi a szokásos akadékoskodást.

-- Mit óhajt, Miss Campbell?

-- És a Stonehenge? -- Kérdezte a lány skót származásra valló akcentussal.

-- Mi van vele? -- nézett rá Indy értetlenül.

-- Azon a vidéken nem sok értelme volt a helyszíni kutatómunkának. Az emberek számtalanszor bejárták a Stonehenge környékét, mégsem

találtak semmi furcsaságot. Egyszerűen túl közel voltak a földhöz, hogy felfedezzék az elváltozásokat.

Hála Istennek, tudom miről beszél! Indy megkönnyebbülten felsóhajtott. A tanmenet szerint nem kellett volna beszélnie a légi fényképezés régészeti felhasználásáról, de szerencsére -- miközben felkészült az egyik elkövetkezendő előadásra -- már olvasott valamit a Stonehenge környékéről készült fotókról.

-- Helyes az észrevétele! -- mondta, és hozzálátott, hogy a többieknek is elmagyarázza, mire gondol a lány. -- Nem sokkal a háború befejezése előtt a romok közelében létrehoztak egy katonai repülőteret. Ennek köszönhető, hogy 1921. nyarán a Királyi Légierő gépei felvételeket készítettek az egész vidékről. A képek olyan furcsaságokat tártak fel, melyeket lehetetlen volt a

földről észrevenni. Kiderült, hogy a Stonehenge-től kiindulva, egy nyílegyenes vonal mentén a növényzet sokkal barnább, mint máshol. Meg tudná mondani valaki, mi okozhatja ezt a jelenséget?

Deirdre természetesen erre is tudta a választ:

-- Ez arra utal, hogy ezen a helyen valamikor meglazították a földet, így a növények gyökerei képesek voltak behatolni a termőtalaj alatti mészkőrétegbe.

-- Pontosan így van! -- bólintott Indy. -- '23 szeptemberében Crawford és Passamore nekilátott a sáv tanulmányozásának. Útmutatóként azokat a bizonyos légi felvételeket használták, és kiderítették, hogy a barna "út" a Stonehenge-nél kezdődik, és Salisburytól nyolc mérföldre északra van vége... Ez volt az első eset, hogy a

légi fényképezés segítette a régészeti kutatómunkát. Biztos vagyok benne, az elkövetkezendő években még sok hasznát vesszük ennek a technikának. Hála a Királyi Légierő gépeinek, jobban megismerhettük a Stonehenge-t, és közelebb jutottunk titka megfejtéséhez.

Deirdre ismét felemelte kezét. Indy tudta: a legtöbb tanár repesne a boldogságtól, ha tucatnyi hozzá hasonlóan okos és érdeklődő hallgató lenne a csoportjában, de őt már ez az egy is idegesítette.

-- És mi a helyzet a katonai hatóságok és az archeológusok Között kirobbant vitával? -- kérdezte a lány.

Úgy teszi fel a kérdéseit, mintha már rég tudná a választ valamennyire, gondolta Indy. Mi á fenét akar? Talán az anyja akar így próbára tenni? Összezavarodott. Tudta, hogy bár rengeteg időt töltött a felkészüléssel, a

témával kapcsolatos ismeretei meglehetősen hiányosak.

-- Sajnálom, nem tudom, mire gondol -- vallotta be.

-- Igen, érthető, hogy még nem hallott róla közölte Deirdre tudálékosan. -- Ön még csak rövid ideje tartózkodik Angliában, és úgy tudom, erről az ügyről egyedül az itteni lapok tudósítottak. Tehát, meglehetősen éles vita robbant ki a Stonehenge körül. A háború utolsó hónapjaiban a hatóságok el akarták tüntetni a föld színéről, mert szerintük a kőoszlopok veszélyessé teszik a repülőtérré érkező gépek leszállását.

-- Ugye csak tréfál?

-- Nem, egyáltalán nem! Meglehetősen nagy vihart kavart a dolog.

Indy látta, hogy a hallgatók közül néhányan helyeslően bólintanak.

-- Jól van, utána fogok nézni -- nyögte. Dühös volt a lányra. Úgy viselkedik, mintha ő lenne a tanár! Minél előbb le kell állítani.

Deirdre megérezhette Jones zavarát, mert a hátralévő időben alig lehetett a szavát hallani. Az előadás végén Indy bejelentette, hogy legközelebbi találkozásukkor a Stonehenge-ről fog beszélni.

-- Eddig az ősi sziklaépítmények két típusáról, a manhirekről és a dolmenekről ejtettünk szót. Legközelebb megismerhetik a trilithonokat is. Szeretném, ha addig elolvasnák William Hawley ezredes cikksorozatát, mely az "Ásatások a Stonehenge-nél" címmel jelent meg az Antiquaries Journal számaiban. Mint bizonyára önök is tudják, jelen pillanatban is Hawley vezeti a romok feltárását. Részletesen meg fogjuk

tárgyalni, milyen eredményeket sikerült eddig elérnie, milyen leletekre bukkant, és levonjuk a megfelelő következtetéseket. Mellesleg, tudja esetleg valamelyikőjük, mit talált az úgynevezett "mészárkő" alatt?

Deirdre bizonytalanul felemelte kezét. Indy várt még néhány másodpercet, abban reménykedett, végre valaki más is jelentkezik.

-- Halljuk, Miss Campbell! -- mondta kelletlenül, mikor a lányén kívül egyetlen kéz sem emelkedett fel.

-- Hawley ezredes csupán néhány kőszerszámot, törött agyagedényeket, és szarvasagancs darabkákat talált... Azt hiszem, ön most inkább arra a tárgyra gondol, amit százhusz évvel ezelőtt egy másik archeológus, William Cunnington hagyott a kő alatt. Hawley ezredes rábukkant az elődje által ottfelejtett borospalackra.

A hallgatók egy emberként felnevettek.

-- Nagyon jó! -- mondta Indy bosszúsan. Természetesen a kérdést csak tréfának szántam... Miss Campbell, megtenné, hogy itt marad még néhány percet? Szeretnék beszélni magával. A többiek elmehetnek, befejeztem az előadást. Ne felejtsék el: legkésőbb holnap mindenkinek be kell jelentenie, miről írja a kötelező házi dolgozatot!

A hallgatók kiözönlöttek a teremből, Jones pedig összeszedte jegyzeteit, és eltűnődött, mit fog mondani a lánynak. Mikor ketten maradtak, Deirdre a tanári asztal elé lépett. Alacsony, fiatal nő volt. Hosszú, aranybarna haja a vállaira omlott, bőre fehér, a szeme olyan kék, akár a felhőtlen ég. Arcát leheletnyi sminkkel tette még bajosabbá. Furcsa kettősség áradt belőle: törékeny volt, mégis erős,

ártatlan, de ugyanakkor tapasztalt. Ahogy ránézett, Indynek apja kedvenc mondása jutott eszébe, amit akkor használt, mikor anyja fellelkesült valamiért, amit ő jelentéktelen apróságnak tartott: "Ó, súlyos könnyelműség, komoly vidámság!"

-- Ugye, ön skót származású, Miss Campbell? -- kérdezte Indy a férfi.

-- Én is. Ügy értem, az apám skót... Vagyis skót volt. Szóval Skóciában született. -- Indyt bosszantotta saját ügyetlensége. Rosszabbul nem is kezdhetett volna hozzá a beszélgetéshez!

Deirdre elmosolyodott.

-- Az őseinkről akar beszélgetni? Ezért kérte, hogy maradjak?

Indy megköszörülte a torkát, és idegesen a lány nyugodt arcába nézett.

-- Szeretném megkérdezni, hogy...

-- Igen?

Indy lesütötte a szemét.

-- ... Ha elárulná, Miss Campbell...
Miért látogatja az előadásaimat? Úgy
vettem észre, maga kitűnően ismeri az
egész tananyagot, és ha mégis
kérdései lennének, nyugodtan
fordulhatna az édesanyjához, ő sokkal
többet tud a brit archeológiáról, mint
én.

-- Ez igaz, de csak így szerezhetek
bizonyítványt.

Indy tudta, ha magára haragítja a lányt,
az anyja valószínűleg tudomást szerez
a dologról. Ez pedig egyértelműen azt
jelentené, hogy ősszel nem
nosszabbítják meg a szerződését.
Mégis meg kellett kockáztatnia egy
kérdést.

-- Miss Campbell...

-- Szólítson Deirdre-nek.

-- Figyeljen rám, Deirdre! Nagyon nagyra értékelném, ha időnként hagyná, hogy a társai is szóhoz jussanak.

A lány zavarba jött, és szaporán pislogni kezdett.

-- Ezt hogy érti?

-- Úgy érzem, egy kissé háttérbe szorítja és elbátortalanítja őket.

-- Valóban? Nem hiszem, hogy így lenne, ők is bármikor szabadon közbeszólhatnak.

-- Ez igaz, de... -- Indy úgy meredt a jegyzeteire, mintha megtudhatná belőlük, mit is válaszoljon.

-- Mondhatok valamit, professzor? Vajon mit akar? -- tűnődött Indy.

-- Csak tessék! -- mondta fennhangon.

-- Én pedig úgy látom, nem a többieket bátortalanítom el, hanem éppen magát!

A férfi megremegett.

-- Ó, ez nem így van! -- tiltakozott. --
Habár... Az igazat megvallva, valóban bosszant egy kicsit.

-- Miért?

-- Nézze, most tanítok először, és a tudásomnak vannak... bizonyos hiányosságai. Errefelé még nem vettem részt egyetlen ásatáson sem, tehát nincs semmi, a tárgyhoz kapcsolódó gyakorlati tapasztalatom. Ráadásul nem vagyok angol.

-- Ez utóbbi engem a legkevésbé sem zavar. Én sem vagyok az! -- nevetett fel a lány.

-- Mindennek tetejébe az anyja a főnököm.

-- Ennek a legcsekélyebb jelentősége sincs. Ha kíváncsi rá, elárulhatom, hogy nagyon élvezem az előadásait. Szerintem csodálatos munkát végez. Ezt már Joannának... Az anyámnak is megmondtam.

-- Ó..., Köszönöm!

-- Különben 6 egyfolytában azzal ugrat, hogy maga meg én... -- Deirdre elpirult, és szégyellősen elmosolyodott. -- Ne haragudjon, most már mennem kell!

Indy a lány után nézett.

Be kell ismernem, nagyon tetszik!

Eddig megpróbálta kivenni a fejéből a gondolatot, de már az első nap óta gyanította, hogy nem fog sikerülni.

3.

SZOBATÁRSAK

-- Tudom, hogy valahol errefelé van. Nem tűnhetett el, a múlt héten még itt vacsoráztam -- mondta Indy, és megállt a Soho szívében emelkedő háztömb előtt.

Jack Shannon zsebre vágta a kezét, és körülnézett.

-- Emiatt ne bosszankodj! Nem ragaszkodom ahhoz az étteremhez. Menjünk be a legelső helyre, ahol enni adnak, különben éhen halok!

Shannon komolyan vette Indy Párizsban tett ígéretét, és néhány nappal ezelőtt váratlanul betoppant barátjához. Ám Indy annyira elfoglalt volt, annyira lekötötte a munkája, hogy szinte alig találkoztak egymással. Ez volt az első este, hogy néhány rövid percnél többet tölthettek együtt.

-- Megvan! -- kiáltott Jones
örvendezve. -- Ott, a másik oldalon!
Gyere!

-- Nem valami előkelő hely -- morgott
Shannon, ahogy átmentek az úton.

-- Nem tetszik? Pedig éppen olyan jól
főznek, akár a párizsi bisztrókban.
Vagyis... Majdnem olyan jól.

A Sohóban még ez a francia étterem
sem számított különlegességnek. A
XVII. század végén sokezernyi
hugenotta telepedett át a brit
fővárosba. Később aztán megérkeztek
a svájciak, az olaszok, a kínaiak, az
indiaiak, meg a többi náció képviselői
is, és valamilyen érthetetlen oknál
fogva mind Londonnak ebben a
negyedében érezték igazán jól
magukat. Az utcákon egymást érték az
éttermek, az árudák és boltok, ahol
ezernyi nép kereskedői kínálták
portékáikat. Itt mindent meg lehetett

találni, amivel Marco Polo hosszú útjai során megismerkedett, néha még annál is többet. Amíg nappal és a kora esti órákban az olcsó, ám annál változatosabban főző konyhák tették vonzóvá a Sohót, az éjszaka egészen más vágyak kielégítését kínálta.

Ahogy a pincér egy szabad asztalhoz vezette őket, Indy azonnal rendelt egy üveg bort.

-- Ma én fizetek! -- jelentette ki. -- Megünnepeljük, hogy újra együtt vagyunk.

Shannon elvigyorodott, és vörös loboncába túrt.

-Jólesik, hogy így örülsz nekem. Remélem, hamarosan találok majd megfelelő szállást. Nem akarom kihasználni a barátságunkat, nem szeretnék zavarni.

-- Ne aggódj, rögtön szólni fogok, ha úgy érzem, hogy útban vagy! Különben nem hiszem, hogy erre sor kerülne. Alig vagyok otthon... Kár erre a szót vesztegetni. Inkább azt meséld el, hogy jutottál munkához?

-- A pisztonommal a hónom alatt az Oxford Streeten sétálgattam, és megláttam, hogy az egyik mulató ajtaja nyitva áll. Gondoltam, nem vesztek semmit ha próbát teszek, és bementem. A tulajdonost már az első percben elbűvöltem a hízelgő South Side-i dumámmal, aztán, mikor elfújtam neki egy-két számot, teljesen levettem a lábáról. Ezt onnan tudom, hogy mire észbe kaptam, máris a zenekar tagjai között ültem. Ennyi az egész. Ma este már fel is lépek velük.

-- Ez óriási! És mi lesz Párizzsal, meg a Dzsungellel?

-- Mi lenne? Változtatni akartam az életemen, Indy. A banda nélkülem is jól elboldogul majd. Különben, megérkezett Louise New Orleans-i fiúja. Ezután majd ő fog pisztonozni helyettem. Együtt játszott King Olivérrel. Azt hiszem, ez már magában is elég minősítés. Fantasztikus fickó!

A pincér kihozta a bort, a két barát pedig vidáman ivott a jövőre és Londonra. Indy reménykedve elmondta, hogy talán sikerül megtartania az állását, és akkor legalább még egy évet a városban maradhat.

-- Innen a világ bármely pontjára eljuthatok! -- lelkesedett. -- Az angolok Guatemalától Egyiptomig mindenhol folytatnak ásatásokat. Ez itt az archeológia világának központja!

Shannon nagyot kortyolt borából, és fanyar arccal nézett barátjára.

-- Úgy veszem észre, ezek a britek alaposan kimoshatták az agyad. Legközelebb már arról fogsz beszélni, hogy te tulajdonképpen a Korona egyik gyarmatán születted és nőttél fel!

-- Ne hülyéskedj, Jack! London valóban a centrum.

-- Ezt a szót nem ismerem. Hogy mondják franciául? -- tréfálkozott Shannon.

Indy felnevetett.

-- Te is itt akarsz letelepedni? -- kérdezte. Shannon megvonta a vállát.

-- Egy időre... Fejlődnöm kell. Mármost zeneileg. A Dzsungel már kezdett unalmassá válni. A variáció és a változatosság az életben sem árt.

Shannon éppen olyan kiábrándult, mint mindig, gondolta Indy. Ilyen volt Chicagóban, és legtöbbször Párizsban

is. Mintha a dzsessz megkövetelné, hogy művelői komor és észvesztően kritikus szemmel nézzék a világot, meg az egész életet.

Ahogy végeztek az előétellel és megérkezett a vacsora fő fogása, Shannon olyan dologról kezdett beszélni, amit Indy legszívesebben elfelejtett volna.

-- Azóta sincs híred arról a gazfickóról, akitől a pókokat kaptad?

-- Nincs. Hála Istennek nem jelentkezett újra.

-- Mikor elolvastam a leveled, először azt hittem, csak hülyéskedsz.

Indy bekapott egy darabka húst.

-- Igen, először én is arra gondoltam, valaki meg akar tréfálni -- mondta tele szájjal. -- De aztán kinyitottam a dobozt.

-- Pókok! -- Shannon elhúzta a száját, és megrázta a fejét. -- Ha velem történik ilyesmi, én rögtön bediliztem volna! Ki az ördög tehetett ilyet?

-- Fogalmam sincs. De bárki is volt, elég kifinomodott humorérzéke lehet. Azok a pókok mind fekete özvegyek voltak. Ha csak az egyikük is belém mar, most biztos nem ülnék itt.

-- Honnan tudod, milyen faitájúak voltak?

-- Mikor megérkeztem Londonba, az volt az első dolgom, hogy megnéztem egy képes enciklopédiában.

-- Kíváncsi lennék, Londonban hol lehet ilyesmit beszerezni...

-- Nem tudom, de ha lenne időm, kideríteném.

Shannon elgondolkozott.

-- Ha Belecamus még élne, joggal feltételezhetnénk, hogy ő áll a dolog mögött.

-- De nem él -- mondta Indy, és egy kézmozdulattal jelezte, nem akar a nőről beszélni.

A párizsi Sorbonne-on Dorian Belecamus volt az első archeológia professzora. A nő elcsábította, rávette, hogy kísérje el Görögországba, Delphibe, és legyen a segítségére az ott végzett ásatásoknál. Ám valójában nem a régészeti kutatómunka miatt volt szüksége Indyre. Egy összeesküvés főszereplőjévé akarta tenni: meg akarta öletni vele a görög királyt. Ám indynek barátai segítségével és jókora szerencsével sikerült túlélnie a fantasztikus kalandot. Ráadásul rábukkant egy ősi, szent relikviára, az Omphaloszra. A kincset érő tárgyat aztán Marcus Brody múzeumának

ajándékozta, aki először Chicagóban, majd New Yorkban állította ki. Belecamus álnoksága és az átélt izgalmak ellenére Indyben a kaland után megerősödött az elhatározás, hogy nem a lingvisztikát, hanem éppen az archeológiát választja élete hivatásául.

-- Milyen a hal? -- kérdezte Shannon.

-- Kitűnő. Mi a véleményed, elfogadhatóan főznek? Még egy szóval sem mondtad, hogy ízlik-e a vacsora.

-- Ehető. Bár a hús félig nyers, de a szósz egész élvezhető.

-- Jack, a bifszteknek pontosan ilyennek kell lennie. Ha jobban megsütik, nem maradt volna semmi íze. Különben, mióta vagy ilyen ínycsók?

Shannon a tányérjára dobta villáját.

-- Egész este valami egészen máson jár az eszed, mint amiről beszélgetünk. Most pedig ráadásul még kötözködsz is! Mi bajod van?

-- Nem számít...

-- Így is jó. Akkor kénytelen leszek kitalálni. Nő? Igazam van?

Indy ivott egy korty vizet.

-- Ma levelet kaptam Leeland Milfordtól közölte.

-- Szent ég! Attól a vén bolondtól? Hogy van?

-- Azt hiszem jól. De nem bolond, csak egy kicsit... különc.

-- Aha, különc! -- nevetett Shannon. -- Igen, az. Egy egészen kicsit -- tette hozzá gúnyosan.

Milford nyugdíjas professzor, a középkori Anglia legkitűnőbb ismerője,

Indy apjának egyik barátja volt. Shannon még Chicagóban találkozott vele, mikor az öreg az egyetemre érkezett előadást tartani. Egy alkalommal együtt vacsoráztak, és Shannonnak, valahányszor egy percre felállt az asztaltól, mindig újra be kellett mutatkoznia, mert az öreg elfelejtette a nevét.

-- Mit akar tőled? Vagy talán még nem fordítottad le a levelét? Már megint latinul írt? kérdezte Shannon.

-- Amire gondolsz, az nem latin, hanem középangol. Különben most nem ezt használta.

Milfordot nemcsak feledékenysége miatt tartották bolondnak. Rossz szokása volt, hogy egy beszélgetés közepén, egyik pillanatról a másikra átváltott a középangol nyelvre. Még akkor is megtette, mikor egészen hétköznapi témáról folyt a szó, és

partnerei még véletlenül sem érthették, mit mond.

-- Azt írta, az apám még mindig dühös rám, amiért az archeológiát választottam. Szerinte hiábavaló dolgokra fecsérlem az életem, meg persze azt a tudást is, amit gyerekkoromban 6 vert a fejembe. Szóval, semmi sem változott a legutolsó találkozásunk óta.

-- Na és? A saját sorsodat neked kell irányítanod.

-- Ezt inkább az öregemnek magyarázd el. Különben, szinte az utolsó percben kaptam meg Milford levelét. Holnap Londonba érkezik, és találkozni akar velem.

-- Ó, rettenetesen irigyellek! -- Shannon elvigyorodott. -- Ugye nem bánod, ha ezt én inkább kihagyom?

Indy felnevetett.

-- Rögton gondoltam, hogy nem akarsz elkísérni. Kimegyek elé a pályaudvarra, aztán elviszem valahova ebédelni. Ne félj, nem fog feljönni a lakásunkra!

-- Jobban tennéd, ha felfrissítenéd középangol tudásodat, különben nehéz dolgod lesz a professzor úrral!

Indy nem felelt; dermedten bámult az étterem bejáratára. Joanna Campbell és Deirdre léptek be a helyiségbe, s miután szétnéztek, leültek az egyik asztal mellé. Indy nem tudta elszakítani tekintetét a lányról. Deirdre egy csípőben kissé szűknek tűnő, matrózgalléros kék ruhát, és hozzá illő kalapot viselt.

Shannon követte Indy pillantását.

-- Ismered őket?

-- Mind a kettőjüket. A főnököm és a lánya. Azt hiszem, illik odamennem, hogy köszönjek nekik.

-- Jól van. Odakint találkozunk. Indy a hölgyek asztalához lépett.

-- Jones professzor! -- kiáltott Deirdre vidáman. -- Micsoda meglepetés!

Indy a kelletténél egy pillanattal tovább tartotta újjai között a lány kinyújtott kezét. Deirdre-ből valami megmagyarázhatatlan rejtély áradt, valami titokzatosság, mely csodálatos módon keveredett szépségével, és egyszerűen ellenállhatatlanná tette. A férfi alig tudta elfordítani róla a tekintetét.

Dr. Campbell kecsesen a kezét nyújtotta. A fekete hajába vegyülő ősz fürtök káprázatos ragyogás-koszorút vontak lányáéhoz hasonlóan finomvonalú arca köré. Ugyanolyan

disztingvált volt, mint mindig, körgalléros fekete ruhája, derekáig érő vörös selyemstólája miatt a megközelíthetetlenség érzését sugározta magából. Hellyel kínálta Indyt.

Váltottak néhány szót az étteremről és a környékről. Indynek közben nagy erőfeszítésébe került, hogy Dr. Campbellre tudjon figyelni. Szemeit és gondolatait akár egy mágnes a vasdarabot, Deirdre vonta magára. Eltűnődött, vajon a lány mit gondolhat most róla, és mit fognak egymásnak mondani, ha legközelebb találkoznak.

-- Mi a véleménye? -- kérdezte Dr. Campbell.

-- Sajnálom, attól tartok, nem hallottam az utolsó szavait -- hebegte Indy.

A professzornő elmosolyodott, és lányára, majd a férfire nézett.

-- Azt kérdeztem, a görög után milyennek találja a brit archeológiát.

-- A két kultúra meglehetősen különbözik egymástól, de azt hiszem, kellő tapasztalattal párhuzamosan mindkettőt lehet tanulmányozni.

-- És ön már megszerezte a "kellő tapasztalatot" a régészet brit történelemmel foglalkozó ágában?

Indy szerette volna tudni, Deirdre mennyit mondott el anyjának előadás utáni beszélgetésükből. Vajon sejti, hogy bizonytalan vagyok a tudásomban, és félek tőle?

-- Éppen ezen dolgozom -- felelte végül, remélte határozottan.

-- Egyenes válasz egy övön aluli ütésnek is beillő kérdésre! -- mosolygott Dr. Campbell.

-- Nem, nagyon korrekt kérdés volt! --
mondta Indy, és kétségbeesetten
megpróbált kitalálni valamit, hogyan
szabadulhatna el végre a két nőtől úgy,
hogy távozását ne tartsák
udvariatlanságnak.

-- Mellesleg, megjegyzem -- hajolt
közelebb hozzá Dr. Campbell --,
hallottam néhány kósza hírt, hogy
megtörtént azokkal az emberekkel, akik
megérintették az Omphaloszt. Biztos
van valami alapja a szóbeszédnek,
hiszen egy ideje mindenki elől elzárva
őrzik. Talán önnek is volt valamilyen
furcsa élménye, mikor rábukkant?

Indy elmosolyodott, és megvonta a
vállát.

-- Az emberek képzeletében sok olyan
dolog létezik és történik, aminek
semmi valóságalapja nincs. Néhányan
szinte megbolondulnak, ha
megérintenek egy olyan követ, amelyet

Delphiben találtam. Misztikus tárgynak tartják, pedig valójában csupán a hétköznapinál valamivel értékesebb régészeti lelet.

Elrévedó tekintettel nézett a terem túlsó végébe. Személyes élményei, és az események, melyek bizonyos személyekkel az *Omphalos* megérintése után történtek, egészen másra utaltak. Valamennyien lelki és érzelmi átalakuláson mentek keresztül, mindegyikükkel történt valami, amit egyszerűen csak "csodának" lehet nevezni. Ő például meglátta saját jövőjét: mint egy gyorsított film felvételei, úgy peregtek le a szeme előtt elkövetkezendő évei. Tudta, a valóságot érzékelte, mert az akkor látott események közül azóta már több is a múlté lett. Ám a "csoda" ellenére soha többé nem akarta megérinteni az *Omphaloszt*. Természetellenesnek

tartotta a jövő megismerését, és nem akarta megkockáztatni, hogy esetleg beleőrüliön az élménybe. Úgy érezte, Joanna Campbell nem a legalkalmasabb személy, akivel mindezt megvitathatná.

-- Rosszul érzi magát, Jones professzor? kérdezte Deirdre riadtan.

Indyt a lány hangja visszarángatta a valóságba.

-- Elnézést. Csak megpróbáltam felidézni, mit éreztem, mikor a kezemben tartottam azt a követ. Attól tartok, már semmire sem emlékszem.

-- A körülmények ismeretében ezt teljes mértékben megértem -- mondta Dr. Campbell, és Deirdrehez fordult. -- Merényletet akartak elkövetni Görögország királya ellen -- magyarázta a lánynak --, és úgy

tudom, az egyik görög archeológus is az összeesküvők közé tartozott.

-- Igen -- bólintott Indy. -- Volt néhány valóban kellemetlen percem... A barátom odakint vár. Azt hiszem, indulnom kell. -- Felállt, udvariasan bólintott a két nőnek, és a kijárat felé indult.

-- Jones professzor! -- szólt utána Dr. Campbell. -- Engedjen meg még egy kérdést. Tudja, hogy a görögök és e sziget ősi lakói kapcsolatban álltak egymással?

Indy zavartan elmosolyodott.

-- Nem igazán értem, mire gondol, Dr. Campbell.

A nő hideg tekintettel végigmérte.

-- Akkor gondolkozzon el rajta, Jones! Biztos vagyok benne, hogy ha végigtekint eddig megszerzett

tapasztalatain, előbb-utóbb rájön. Jó éjszakát!

-- Holnap találkozunk! -- villantott Deirdre egy káprázatos mosolyt a férfire.

-- Igazán? Ó, persze, az egyetemen... -
- Indy újra bólintott, és kiment az étteremből.

Shannon a bejárat előtt várt rá.

-- Már azt hittem leülsz, és még egyszer megvacsorázol.

-- Ne haragudj... Menjünk!

Végigsétáltak a széles sugárúton, a saroknál átfurakodtak egy olaszul karattyoló tömegben. A Sohóban nem számított, milyen későre jár az idő. Mindenhol emberek nyüzsögtek, és úgy tűnt, mintha minden egyes sarkon más és más nyelven beszéltek volna. Annál meglepőbb volt, hogy amikor

átvágta a Greek Streeten, a görögök utcáján, Indy egyetlen görög szót sem hallott.

Shannon közben belemerült saját világába. Minden lépésnél csettintett egyet az ujjaival, mintha a fejében zengő dal ritmusát verné.

-- Nem semmi, ahogy kinéz! -- mondta váratlanul.

Indy megtorpant, és körülnézett.

-- Kicsoda?

-- Mit gondolsz? Az a kis barnahajú. Most már megértem a viselkedésed. Én is ilyen izgatott lennék.

-- Ó, Deirdre? Sajnos többről van szó. A tanítványom. Az egész csapatban ő a legokosabb... Néha már úgy érzem, mintha a vetélytársam lenne.

-- Ezt hogy érted?

-- Nem tudom. Úgy viselkedik, mintha legalább annyit tudna, mint én. Vagy még többet.

-- Talán valóban így van.

-- Kösz, öreg haver! Éppen ilyen vigaszra van most szükségem.

Shannon szeretettel a barátja vállára csapott.

-- Csak tréfáltam! De, ha tényleg olyan sokat tud, minek jár az előadásokra?

-- Én is éppen ezt kérdeztem tőle. Azt mondta, csak így szerezhetsz bizonyítványt. Mindenesetre, sokszor úgy érzem, csak azért van ott, hogy utánam kémkedjen.

-- Miért? Kinek? -- Shannon gyorsan kikerült egy keménykalapos férfit, aki félreérthetetlen mozdulattal jelzett egy falnak támaszkodó, festett arcú nőnek.

Egy másik szajha Indy felé lépett. Indy ránézett, és gyorsan elfordította a fejét.

-- Az anyjának -- mondta. -- Még csak próbaidős vagyok... Egyre kevésbé bízom benne, hogy szeptemberben véglegesítenek.

-- Szerintem meg túl élénk a fantáziád! A lány csak egy kivételes tehetségű tanuló, semmi más. Mióta az a dolog történt Dorian Belecamuszal, egyetlen nőben sem tudsz megbízni.

-- Ez nem igaz! Különben, ne idegesíts már vele! Egész este őt emlegeted.

-- Tudod mit kellene tenned? -- kérdezte Shannon, tudomást sem véve társa dühéről.

-- Ugyan mit?

-- Találkozz azzal a lánnyal az egyetemen kívül is. Ismerd meg jobban. Talán szólhatna egy-két jó szót

az érdekedben. Ha az anyjával jár vacsorázni, valószínűleg még nincs fiúja.

-- Az Isten szerelmére, Jack, ennél nagyobb butaságot nem is tehetnék! Ha randevúzom az egyik tanítványommal, csak magam alatt vágom a fát, és még inkább kockára teszem az állásomat.

Shannont nem győzték meg barátja érvei, de mindketten gondolataikba merültek, és egyetlen szó nélkül mentek tovább. Indy megpróbálta kivenni a fejéből Deirdre képét, és eltűnődött Dr. Campbell utolsó kérdésén. Nem tudta, a professzornó a keltákra, vagy a még korábbi népekre gondolt-e, és sejtelve sem volt róla, mi köze lehetne bármelyiknek is agörögökhöz. Egy újabb rés tudása felépítettnek hitt falán. Vajon mi volt Dr. Campbell célja azzal, hogy éppen ezt a

kérdést tette fel? Próbára akarta tenni őt? Talán létezik egy fontos tény, ami neki eddig elkerülte a figyelmét? Meg kell találnia a választ!

Lehet, hogy éppen Dr. Campbell volt Marcus Brody régi jó ismerőse? Talán éppen a professzornó döntött úgy, hogy valamennyi jelentkező közül őt válasszák ki? Azon a bizonyos meghallgatáson furcsa módon a nevével kapcsolatos kérdés billentette javára a mérleget.

-- Indy Jones -- mondta Dr. Campbell mosolyogva. Mellette ülő két professzortársa is felnevetett, és egyikük megkérdezte, a családjának van-e valami köze egy bizonyos Inigóhoz.

Indy már-már visszakérdezett, ki az az Inigo, de aztán eszébe jutott valami. A meghall-

fatás előtti napokat a Britannia régi romjairól észült tanulmányok átolvasásával töltötte. Ahogy ott állt a háromtagú bizottság előtt, egyszeriben visszaemlékezett, hogy az egyik történetben szerepelt egy bizonyos Inigo Jones, aki I. Jakab és I. Károly főépítésze volt.

-- Ó, nem tartom valószínűnek. Nagyon sok Jones él a világon, és tudomásom szerint a rokonaim közül soha egy sem állította, hogy a Stonehenge-t a rómaiak építették. Nem vállalhatok felelősséget 300 évvel ezelőtt élt névrokonaimért. Mellesleg, azóta nagyon sokat bővültek elődeinkkel kapcsolatos ismereteink. Ha Inigo Jones is annyit tudott volna, mint most mi, akkor valószínűleg ő sem így magyarázta volna a műemlék eredetét.

Ez a rögtönzött kiselőadás készíthette Dr. Campbellt arra, hogy végül Indy mellett döntsön...

Elérték a mulatót. Indy úgy érezte, egy dzsesszel töltött éjszaka helyre fogja billenteni lelki egyensúlyát. Londonba érkezése óta most először ment szórakozni valahová. Időnként eszébe jutott, mennyire megváltozott a Chicagóban töltött évek óta. Ott Shannonnal együtt annyira belemélyedtek a délről a városba szivárgó új zenébe, hogy kis híján mindkettőjüket kirúgták az egyetemről. Közös élményeik és a dzsessz löktetése Indyt kalandvággyal töltötte el, Shannon jövőjét pedig teljesen új irányba fordította. Az ígéretes gazdasági szakember feladta biztos munkáját, és a zenészek kóbor életét választotta.

Ahogy lementek a pincehelyiségbe, Indy úgy érezte, valaki figyeli. Hátranézett, és meglátta a járdán feléje közeledő idegent. A férfi magas volt és vékony, fekete haját gondosan hátrafésülte. Egymáshoz közel ülő, apró szemeivel közömbösen nézett a vele egykorú Indyre.

Ez az ember követett az egyetemen is! döbbent rá Indy. Várta, hogy valami történni fog, de a férfi nyugodtan elsétált a mulató előtt, és vissza se nézett.

-- Láttad azt a fickót? -- kérdezte Shannon, miközben kinyitotta az ajtót. A zsúfolt helyiségből sörszag és kékes cigarettafüst áradata csapott az arcukba, pohárcsörgés és összemosódott hangok lavinája hallatszott.

-- Mi van vele?

-- Ott volt az étterem előtt, de a Russel Square-en, a lakásod közelében is láttam már.

Indy az idegen után bámult.

-- Véletlen -- mondta, de már ő sem hitte el.

4.

A KÖNYVTÁRBAN

Indy egész délelőtt átkozta magát, amiért előző este -- hajnalban -- túl sokáig maradt fenn. Bár ezen a napon nem kellett előadást tartania, mégis kénytelen volt az irodájában maradni. A tanmenet szerint minden hallgatónak rövidesen meg kellett írnia egy rövid tanulmányt, és a választott témát az előadónak Indynek -- kellett jóváhagynia.

Már két teljes órája mást sem csinált, mint egymás után végighallgatta a diákok fejtegetéseit, miért éppen arról

a bizonyos műemlékről vagy történelmi érdekességről akarnak írni, amit kiválasztottak. Annak ellenére, hogy már három hete folyamatosan bátorította és kérte őket, minél hamarabb lássanak munkához, a csoport fele az utolsó pillanatig halogatta a döntést. És ez az utolsó pillanat éppen ezt a napot jelentette, amikor Indynek majd' szétesett a feje a másnaposságtól.

Kimerültén felnézett az előtte álló nyurga fiúra.

-- Stonehenge -- mondta a diák.

-- Mi van vele? -- kérdezte Indy.

-- Ez lesz a témám.

-- Üljön le. Nem írhat így egyszerűen, nagy általánosságban a Stonehenge-ről. Sokkal konkrétabbnak kell lennie.

-- Jól van... Akkor az első kutatók munkáját fogom ismertetni.

-- Még mindig túl általános. Válasszon ki egy évszázadot.

-- A XVII. század jó lesz?

-- Rendben. Most válasszon ki két kutatót, akik ebben a korban ténykedtek, és hasonlítsa össze a munkájukat.

-- Most kell megmondanom kiket választok? -- kérdezte a diák tétován. -

- Ezt a részletet még szeretném átgondolni.

Indy elmosolyodott, és megdörzsölte a tarkóját. Egyetlen név sem jut a fiú eszébe, gondolta.

-- Jó, de arra ügyeljen, hogy két, közel azonos időben élt ember kutatásairól írjon.

-- Úgy lesz! -- A fiú felpattant, és kiviharzott az irodából.

Indy megmasszírozta a halántékát.

-- Kérem a következőt! -- kiáltott ki a folyosóra, és mikor senki sem lépett be a szobába, megkönnyebbülten hátradőlt székében -- Hurrá.

A falra függesztett órára nézett. Ha földalattira száll, még Leeland Milford vonatának érkezése előtt kiér a King's Cross Pályaudvarra. Összecsukta táskáját, felállt és elindult, de abban a pillanatban Deirdre Campbell jelent meg az ajtóban.

-- Remélem nem késtem el -- mosolygott. Szeretném megbeszélni önnel, milyen témát választottam.

A férfi visszahuppant a székébe. Csalódott volt, hogy mégsem sikerült megszabadulnia nyűgnek érzett

kötelességétől, ugyanakkor örült, hogy láthatja Deirdre-t.

-- Foglaljon helyet! Hallgatom.

A lány mintha ragyogó fénybe borította volna a szobát. Talán fehér bőre és csillogó, aranybarna hajfürtjei keltették Indyben ezt az érzést, de az is lehet, hogy inkább briliáns tudása. A rengeteg átlagos diák után, akik a lehető legkevesebb munkával szerették volna elvégezni a szemesztert, Deirdre valóban üdítően hatott volna minden tanárra. Indy már bánta, hogy arra kérte, a többiek érdekében fogja vissza magát.

-- Köszönöm -- mondta Deirdre, és leült az Indy asztalával szemközti székre. -- Nagyon meglepődtem, mikor tegnap este találkoztunk.

-- Igen, én is.

Deirdre lesütötte szemeit.

-- Elmondtam anyámnak, mire kért tegnap előadás után. Egyetértett önnel. Azt hiszem, valójában azért viselkedtem eddig így, mert egy kicsit kérkedni akartam a tudásommal... Anyám azt mondta, fogjam vissza magam, és legyek blate.

-- Mi az, hogy blate?

-- Ez egy skót szó, azt jelenti, hogy csendes. Indy feltette drótkeretes szemüvegét.

-- Így már értem.

-- Azt hiszem, azért beszélek egy kicsit túl sokat, mert az angolok közül néhányan lenézik a skótokat. Tudatlan parasztoknak tartanak minket. -- Indyre nézett, és elmosolyodott. -- De az is lehet, hogy csak kedvező benyomást szerettem volna kelteni önben. -- Halkan elrebegett vallomása olyan ellenállhatatlanná tette, hogy Indy

képtelen volt elfordítani róla a szemét. Deirdre leginkább egy szirmait nyitogató virághoz hasonlított, mely őszintén bocsánatért esedezik sugárzó szépsége miatt.

-- Már nem kell semmiféle benyomást keltenie bennem -- mondta Indy. -- A hatása alá kerültem.

Tekintetük összefonódott, és a férfi legyőzhetetlen vágyat érzett, hogy megfogja a lány kezét, felállítsa székéből, és magához vonja. Kabult révületben eltűnődött, milyen érzés lehet átölelni Deirdre-t, milyen mennyei boldogság lehet megcsókolni az ajkait... Elég ebből fiú! -- parancsolt rá egy erélyes belső hang. Meg akarod tartani az állásodat, vagy nem?

Megköszörülte a torkát.

-- Hadd találjam ki milyen témát választott! -- mondta hivatalos,

közömbös hangon. -- Ön is a Stonehenge-ről akar írni, mint a többiek. Ugye így van?

-- Nem. A skóciai Ninian barlangról.

-- Ninian...? Erről nem is beszéltem! Miért találja érdekesnek?

-- Ott temették el Merlint.

Indy összefonta kezét a tarkóján, és elmosolyodott.

-- Valóban?

-- Igen. -- A lányon látszott, nagyon is komolyan beszél.

-- Merlin... Arthur király tanácsadójára gondol?

-- Ki másra?

-- Merlin nem létezett, csupán a legendákban élt, Deirdre. Ne felejtse el, archeológiai előadásokra járt, és nem mitológiát hallgat.

-- Bizonyítékom van rá, hogy igenis valós személy volt.

-- Igen? Miféle bizonyítékra gondol? A lány szemérmesen elmosolyodott.

-- Mindent meg fog tudni, ha majd elolvassa a tanulmányomat. Azt hiszem, érdekesnek fogja találni.

-- Ha igaz, amiről beszél, akkor az nem érdekes, de egyenesen bámulatos lesz!

-- Tehát? Jóváhagyja a tervemet? Indy elvigyorodott.

-- Amire készül, Deirdre, az sokkal komolyabb dolog, mint egy egyszerű témazáró házi dolgozat. Ez egy csodálatos karrier kezdete lenne. Ha bebizonyítja, hogy Merlin valóban létezett, olyan fontos munkát végezne el, olyan nagy horderejű eredményre jutna, amiről a legtöbb régész egész életében csak álmodozik.

-- Most rögtön nekilátok! -- állt fel Deirdre. Indy a lány után nézett. Talán mégsem

olyan okos, mint hittem, gondolta. Ha egy másik diák áll elő ezzel a képtelen ötlettel, azonnal lebeszéltem volna a megvalósításáról. Ez a téma sokkal komolyabb annál, hogy egy elsőéves írjon róla tanulmányt. Még egy végzős, vagy a doktori cím megszerzéséért dolgozó hallgató számára is iszonyatosan nehéz feladat lenne. Ha esetleg sikerül is elég adatot összegyűjtenie, ha valahogy mégis bebizonyítja, hogy Merlin létezett, egyszerűen képtelenség lesz megváltoztatni az emberek gondolkodásmódját. Hogy tudná meggyőzni a világot az igazáról? Indyben felébredt a szakmai kíváncsiság.

Kisietett az irodájából, és az egyetem épületétől nem messze lement a földalatti vasút megállójába. Hirtelen nyugtalanító gondolata támadt. Deirdre bizonyára már az anyjának is beszélt Merlin létezését igazoló "bizonyítékairól". Bármit is talált, nem valószínű, hogy Joanna Campbell helyeselte, hogy lánya éppen erről írjon. Én pedig beleegyeztem, sőt, egy kicsit még bízattam is! A francba! Már csak az hiányzott, hogy belekeveredjek az anya és lánya közötti vitába!

Leeland Milford vonata, a Portsmouthból induló szerelvény menetrend szerint, pontosan futott be a pályaudvarra, de Indy elkésett. Mikor kiért a peronra, a legtöbb utas már kiszállt. Indy elsietett egy gyermekeivel vesződő fiatal házaspár és egy skótszoknyás öregúr mellett, és egy csapatnyi egyenruhás iskoláslány

mögött megpillantotta a csomagjaival bajlódó Milfordot.

Az öreg professzor az évszakhoz egyáltalán nem illő, hosszú, fekete kabátot viselt. Bozontos fehér szemöldökétől, és vastag, ajkai fölé érő bajszától eltekintve teljesen kopasz volt, kék szemei vizenyősek. Annak ellenére, hogy nem ismerte túlságosan jól Milfordot, Indy tudta, az öreg kiszámíthatatlan ember. Percenként megváltozott a hangulata: az egyik pillanatban még barátságos volt, de a következőben már el sem lehetett képzelni nála mogorvábbat.

Indy elvigyorodott. Már messziről látta, hogy Mi l ford szája mozog, az öreg magában beszél. Valószínűleg éppen őt szidta, amiért nem tudott pontosan leérni elé. Ahogy közelebb értek egymáshoz, Indy már a szavait is hallotta.

-- Átkozott vonat! Gyorsabban ideértem volna, ha kerékpáron jövök. So whylome wont! Milford fel sem pillantva, megállás nélkül elment Jones mellett.

-- Dr. Milford! -- sietett utána Indy. -- Tiszteletem, Dr. Milford. Én vagyok az, Indy.

Milford megállt, és homlokát ráncolva lassan hátrafordult.

-- Ó, Indy! Micsoda meglepetés, hogy összefutottunk! -- Közömbösen kinyújtotta kezét. -- Mit keresel te itt?

-- Megkaptam a levelét.

-- Igazán?

-- Nem emlékszik? Azt írta, találkozni akar velem. Még hozzá itt, a pályaudvaron.

-- Hát, ha te mondod... -- Milfordon látszott, hogy fogalma sincs, miről van szó.

Indy a csomagok után nyúlt, de az öreg visszautasította a segítséget.

-- Köszönöm, egyedül is elboldogulok. Ne feledd, soha ne vigyél magaddal több csomagot az útra, mint amennyit könnyedén elbírsz. Vagy legalábbis só whylome wont.

-- Köszönöm a jó tanácsot, amíg élek nem felejttem el -- mondta Indy vidáman. Eddigi találkozásaik alkalmával már volt ideje megismerni Milford bizonyos szokásait. A só whylome wont -- egy középangol kifejezés volt a kedvenc mondása. Bár valami olyat jelentett, hogy "úgy beszélnek" vagy "az a hír járja", az öreg szabadon, szinte köztisztelettel használta, és olyankor is elismételte,

mikor egyáltalán nem illett a szavai közé.

Kiérttek a pályaudvar épülete elé. Indy leintett egy taxit, és mindketten bekászálódtak a hátsó ülésre.

-- Mi dolga akadt Londonban, Dr. Milford?

-- kérdezte Indy. -- A levelében egyetlen szóval sem utalt rá.

-- Ki kell derítenem valamit. -- Milford előrehajolt, és a sofőr vállára csapott. -
- A British Múzeum könyvtárába megyünk, barátom. Induljon, használja ki a jó szelet, matróz!

A taxis csodálkozva hátrafordult.

-- Maga tengerész?

-- Ne kérdezősködjön annyit, húzza fel a vitorlát, és menjen! -- szólt rá Indy. -- Nem akar előtte inkább ebédelni, Dr. Milford?

-- Eleget ettem a vonaton. De ez nem érdekes! Én egész életemben csak a tudásra éheztem!

Indy bólintott.

-- Elég jó könyvtár, ahová most megyünk.

-- Mi az, hogy "elég jó"? Istenemre mondom, a legjobb az egész világon! -
- kiáltott Milford.

-- Minden megtalálható benne, amit 1757-től Nagy-Britanniában kiadtak. Több millió könyv, régi kéziratok és ősi papiruszok tízezrei! Itt van a középkorból származó legnagyobb gyűjtemény. Bármilyen, Britannia történelmével kapcsolatos kérdésre keresed a választ, itt megtalálod!

Milford lelkesedése Indy eszébe juttatta Joanna Campbell előző esti kérdését.

-- Dr. Milford, létezett valamilyen kapcsolat a régi görögök és a Brit Szigetek ősi lakói között?

Milford eltűnődött.

-- Ez az én időm előtt volt -- jelentette ki végül.

-- Igen, ezt rögtön gondoltam -- mondta Indy mosolyogva. Tudta, az öreg professzor arra gondol, hogy ő a középkorral foglalkozik, és ez a bizonyos kapcsolat jóval korábban létezhetett.

-- Úgy emlékszem, egy munkatársam úgy húsz évvel ezelőtt már foglalkozott ezzel a kérdéssel. -- Elgondolkozva megvakarta fejét. Jó dolog emlékezni, de annál rosszabb érzés, amikor rádöbben, hogy valami egyszerűen kiment a fejedből.

-- És ő milyen következtetésre jutott?

-- Kicsoda?

-- A munkatársa. Az, aki szerint létezett a görögök és a britonok közötti kapcsolat.

A taxi a könyvtár elé érkezett, és nagyot fékezve megállt.

-- Ó, igen! Ha kíváncsi vagy a válaszra, gyere velem. Ott bent mindenre megtalálod a magyarázatot -- mutatott Milford az előttük tornyosuló hatalmas épületre.

Jones kifizette a taxit, és a professzor után loholt.

-- Nem segítené? -- kérdezte.

-- Mindig jobb, ha te magad találod meg kérdéseidre a választ, mintha készen megkapnád.

-- Mintha csak az apámat hallanám -- mondta Indy leverten.

Milford megállt, a lépcsőre eresztette csomagjait, és mélyen az ifjú szemébe nézett.

-- Az apád mindig túl szigorú volt hozzád mondta elérzékenyülve. -- Jól van, megmondom hol kezd el a kutatást. Vizsgáld át Hekataeusz írásait! -- Felemelte a két táskát. Indy kitárta előtte az ajtót, és az öreg belépett. -- De hogy ne keresd hiába, elárulom, egyetlen műve sem maradt meg.

Indy elkomorodott.

-- Akkor hogy tudhatnék meg belőlük bármit is?

-- Gondolkozz, fiam, csak gondolkozz!

-- nézett rá Milford kedvesen. -- Egyedül azért ismerjük Hekataeusz műveit, mert nagyon sokan idézték, és még többen hivatkoztak rá saját munkáikban.

Na, gyakorolhatom a könyvtári katalógus használatát, gondolta Indy, de azért az arcára erőltetett egy hálás mosolyt.

-- Köszönöm. Meg fogom keresni, amire kíváncsi vagyok... Merrefelé lesz, Dr. Milford? szólt az öreg után, ahogy beléptek az óriási, stadionszerű terembe, melyből minden irányba szűk könyvespolc-folyosók nyíltak.

Milford ránézett, ajkához emelte mutatóujját, és szó nélkül magára hagyta.

Indy bosszúsan megrázta fejét, és tétován elindult, hogy megkezdje kutatását a bölcsesség tárházában. Talán Milford csak mondott egy nevet, hogy békén hagyjam, gondolta. Lehet, hogy Hekataeusz nyomán elindulva nem is találok semmi érdekeset...

Megpróbálta felidézni, amit az ókori történetíróról tanult. A neve Hekatére, a Föld, a Hold és az Alvilág varázserejű istennőjére emlékeztette. Hekataeusz a műveiben többször megemlítette a görögöknek Hyperborea népéhez, az "északi emberekhez" fűződő kapcsolatát, akik - egyes tudósok feltételezése szerint -- valójában azonosak voltak a legendás Atlantisz lakóival. Voltak más feltételezések is, de... De akárhogy erőltette az agyát, Indy képtelen volt ennél több információra visszaemlékezni.

Nekilátott a hatalmas épületben fellelhető valamennyi könyv és irat adatait tartalmazó, több tucatnyi vaskos kötetből álló katalógus átböngészésének. Mivel már pontosan tudta, mit kell keresnie, hamarosan rábukkant Diodorus Siculus

"Történelmi értekezések" című munkájára. A görög történész, Cézár és Augustus kortársa, harminc teljes esztendő alatt áldozott negyven kötetből álló áttekintő tanulmánya megírására. Összegezte az addigi korok történelmi eseményeit, és feltételezéseit mások műveiből kiemelt részletekkel próbálta igazolni. Hekataeusz írásaiból is szívesen idézett.

A precíz katalógusnak köszönhetően Indy hamarosan kiderítette, Diodorus Siculus munkájának mely kötetére van szüksége, és azon belül melyik oldalon található meg a választ kérdésére. Átment egy másik terembe, ahol egy könyvtáros néhány perc elteltével már elé is tette a régi könyvet. A fontoskodó kis emberke figyelmeztette Indyt, a lehető legnagyobb óvatossággal bánjon a

felbecsülhetetlen értékű, pótolhatatlan műkinccsel, majd távozott.

Ahogy végigolvasta Hekataeusz idők során elpusztult, "A Világ körforgása" című könyvéből idézett részleteket, Indy rádöbben, a néhai történész sokkal pontosabban meghatározta Hyperborea helyét, mint ő azt valaha is képzelte volna. A leírás szerint egy Szicíliánál nagyobb, Gaul földje szomszédságában elterülő szigetország volt. Ezek alapján csak valamelyik skandináv sziget, vagy... Vagy pedig Britannia lehetett! Hekataeusz szerint Hyperborea földjén egy kerek alaprajzú, óriási szentély található. Ez olyan, mint a Stonehenge! gondolta Indy, és már biztos volt benne, hogy a görögök a Brit Szigetek ősi lakóit nevezték hyperboreai testvéreknek.

Hekataeusz információi szerint a görögök többször ellátogattak barátaik földjére, és ajándékba saját írásukkal díszített tárgyakat vittek magukkal. A görög mitológia szerint is szoros kapcsolat volt a két nép között, ugyanis Létó, az óriások lánya, Apollón anyja, Hyperborea szigetén született. Az "északi nép" is imádta Apollónt: kör alakú szentélyt építettek a tiszteletére, ahová az isten minden tizenkilencedik esztendőben ellátogatott. Ilyenkor örömmünnepet tartottak, Apollón pedig hárfázott és táncolt híveinek. Megjelenése érdekes módon egybeesett azon 19 éves ciklus végével, mikor a csillagok hosszú vándorútjuk után visszatérnek az égbolton eredeti helyükre...

Tehát Apollón a kapcsolat a két kultúra között! -- gondolta Indy, és ahogy összecsukta a könyvet, eszébe jutottak

Joanna Campbell szavai: "Biztos vagyok benne, ha végigtekint eddig megszerzett tapasztalatain, előbb-utóbb rájön..." A professzornő Apollón mítoszára utalt! Indy Delphiben megismerte a görög mitológiát. Tudta, a monda szerint Apollón az év nagy részét az Olümposzon tölti, de bizonyos ideig rendszeresen "az északi szélen túl" tartózkodik. Most, hogy már megértette a kérdés lényegét, eltűnődött, vajon Dr. Campbell csak próbára akarta tenni tudását, vagy valami egészen mást forgatott a fejében.

Fáradtan megdörzsölte arcát. Haza kellene mennem, hogy aludjak egy kicsit. Már éppen fel akart állni az asztal mellől, mikor észrevette, az egyik könyvszekrény tulsó oldaláról egy szempár mered rá. Megpróbált úgy viselkedni, mintha nem fedezte

volna fel, hogy figyelik. Újra átlapozta a könyvet. A kíváncsi szemek még mindig őt nézték. Nyilván a könyvtáros ellenőrzi, nem teszek-e valami kárt ebben a könyvben, gondolta, de valahogy ismerősnek találta az egymáshoz közel ülő, apró szemeket... Ez az a fickó, aki követett!

Lustán nyújtózkodni kezdett, majd hirtelen, akár egy rövidtávfutó a startpisztoly dörrenésére, villámgyorsan felpattant, és a könyvszekrényhez rohant. De akárhogy sietett, elkésett: már csak azt láthatta, ahogy az ismeretlen, magas férfi végigsiet a polcok kő* zötti folyosón. Az Aprószemű el akart menekülni előle, de Indy utánavetette magát a könyvszekrények közötti útvesztőbe.

Végiglopakodott a szűk utcácskán, átlesett a könyvek fölött, majd egy

keresztfolyosóhoz ért. Szétnézett, és meglátta, ahogy a férfi egy ajtón át kisiet az előcsarnokba. Indy futni kezdett, de az idegen sem állt meg: belépett a stadionszerű olvasóterembe.

Indy megállt a hatalmas terem ajtajában, és körülnézett. Az Aprószeműt mintha a föld nyelte volna el. Indy már-már feladta a reményt, hogy megtalálhatja, mikor halk nesz ütötte meg a fülét. Mintha valaki megpróbálná visszafojtani a köhögését! Indy jobbra fordult, és az ajtótól tíz lábnyira meglátta a falhoz lapuló férfit.

Tekintetük találkozott, és az Aprószemű támadásba lendült. Előrevetődött, besodorta Indyt az egyik szűk folyosóra. Mindketten a padlóra zuhantak, és kétségbeesetten szorongatva egymást, birkózni

kezdték. Az Aprószemű hirtelen meggondolta magát, kiszabadult Indy karjaiból, teltápáskodott, és menekülni próbált. A helységben már mindenki a néma hajsztát figyelte.

A menekülő már majdnem elérte a kijáratot, mikor Indy elkapta az ingét, és a padlóra rántotta. Dulakodni kezdtek, közben egy asztalnak csapódtak.

-- Mi ez a skandalum? -- pattant fel a mögötte ülő öregúr. -- Úgy látom, egy örültem jöttem ide, aki már megtalálta magához illő pajtását!

Indy az ismerős hang hallatán önkéntelenül eleresztette az Aprószemű ingét.

-- Dr. Milford, én... Később megmagyarázom!

Az Aprószemű közben átbújt Milford asztala alatt, és berohant az egyik folyosóra.

-- Bocsásson meg! -- kiáltott üldözője, és átugrotta az asztalt. Izgatottan körülnézett, de hiába: az idegen eltűnt.

Az egyik asztal alatt megmozdult valami. Indy négykézlábra ereszkedett, és a férfi után mászott. Az olvasóteremben lévők közül többen segítségért kiáltoztak, valaki Jones oldalába rúgott: teljes volt a felfordulás.

Jó Isten, már megint mibe keveredtem? gondolta Indy. Én csak azt akartam tőle megkérdezni, miért figyel!

Elzárta az Aprószemű elől a menekülés útját. Az idegen felállt, és asztalokat, könyvtárosokat fellökve futni kezdett. Indy utánavágatott, és

egy asztal fölött átvetődve elkapta a derékszíját.

-- Maga az én asztalomon fekszik, fiatalember! -- jegyezte meg egy idős hölgy, és egy összetekert újsággal kétszer Indy fejére csapott. Közben az Aprószemű ismét egérutat nyert.

Indy talpraszökkent, és utánaszáguldott. Az idegen elérte a kijáratot, és Jones látta, már hiába üldözi. De az Aprószemű hirtelen elterült a földön.

-- Úgy kell neked, te barátságtalan gazfickó! -- kiáltott Dr. Milford, és visszahúzta az asztal alá a lábát.

Indy az idegenre vetette magát, és a padlóra szorította. Ütésre emelte az öklét.

-- Beszélj! Ki vagy? Miért követsz engem?

A férfi némán vicsorgott. Apró, fekete széndarabokként izzó szemeivel dühösen meredt legyőzőjére, de tekintete elkalandozott, és valahová a régész mögé nézett.

Váratlanul valaki Indy fejére sújtott egy vaskos könyvvel. Az Aprószemű kihasználta az alkalmat, kiszabadította magát, és elszáguldott. Jones megszédülve nézett hátra, és a szeme előtt cikázó csillagok között megpillantotta az iménti idős hölgyet.

-- Nem érti miről van szó, asszonyom!

-- Igaza van, fiatalember, valóban nem értem -- mondta a hölgy, és ceruzája rádiós végével Indy szemébe bökött.

A régész felüvöltött a fájdalomtól.

-- Jones! -- kiáltott valaki.

Indy felemelte fejét, és ép szemével a kijárat felé nézett.

-- Figyelmeztetek, Jones! Hagyd békén Deirdre Campbellt! -- ordított az Aprószemű, és eltűnt az ajtó mögött.

-- Úgy van! -- helyeselt a hölgy, és újra ütésre emelte Könyvét. -- Hagyja békén a kisasszonyt!

-- Ne bántsa őt, asszonyom! -- lépett Milford Indy mellé. -- A fiú velem van. Majd én elintézem vele a dolgot.

A francba! -- dühöngött magában Indy. A francba, a francba, és még egyszer a francba! Ez a vénasszony kiszúrta a szemem, és ha Milford nem lép közbe, talán még a fejem is szétveri! És mindez Deirdre, meg az átkozott, féltékeny barátja miatt!

5.

A LONDONI TOWER

Másnap, az előadóteremben.

-- Ha meg akarjuk érteni, őseink milyen precizitásra törekedtek, vizsgálódásaink során kifejezetten nagy gondossággal kell eljárunk. Így a jegyzeteibe pillantott. -- A lehető legnagyobb aprólékossággal kell tanulmányoznunk építményeiket, mert csak így alakíthatjuk ki magunkban a helyes képet arról, mit is akartak valóiban.

Elhallgatott, és kortyolt egyet az előtte álló pohár vízből. A könyvtárban szerzett sérülés miatt a bal szeme olyan rettenetesen bedagadt, hogy kénytelen volt egy fekete pánttal eltakarni. A diákjainak azt mondta, kisebb balesetet szenvedett, és orvosi javaslatra néhány napig óvnia kell szemét a fénytől.

Ép szemével végignézett a termen. A hallgatók közül néhányan feszülten őt figyelték, a többiek elmerülten

jegyzeteltek. Az első sorban Deirdre hátradőlt székében, és az ujjaival játszadozott. Szokásától eltérően hosszú ruhát viselt, mintha önkéntelenül ezzel is azt akarná kifejezni, hogy valami takargatnivalója van. Még ki sem nyitotta füzetét, duzzogva maga elé meredt.

Az előadás előtt megkérdezte Indytől, mi történt vele, de csak egy mogorva dörmögést kapott válaszul. Indy tudta, durván és udvariatlanul viselkedett a lánnyal, de valahogy törleszteni akart az őt ért kellemetlenségekért. Biztosra vette, hogy Deirdre mondott valamit aprószemű barátjának, amitől abban feltámadt a féltékenység. Indy úgy érezte, a lány kihasználja az Aprószeműt, és most már őt is. Nem tudta, mit akar ezzel elérni, de semmi kedve sem volt hozzá, hogy Deirdre ködös intrikáinak szereplője legyen.

-- Megjegyzem, ez a jótanács nem tőlem származik -- folytatta Indy. -- A hírneves egyiptológus, Sir Flinders Petrie szavait idéztem, aki egyéb, világszerte híressé vált felfedezései mellett hosszú időt szentelt a Brit Szigeteken található kőépítmények, köztük a Stonehenge tanulmányozásának. Természetesen nem vizsgálta meg valamennyit, hiszen a közel 900 műemlék pusztá megtekintése is évekig tartana. 1877-ben hihetetlen aprólékossággal lemérte a Stonehenge adatait. Önök közül néhányan, akik éppen erről a nevezetességről írnak házi dolgozatukat, bizonyára már ismerik Petrie könyvét, a "Stonehenge: tervrajzok, leírások és teóriák" címet viselő kitűnő tanulmányt. A Stonehenge-dzsel foglalkozó kutatók legnagyobb része éppen Petrie munkáját becsüli a legtöbbre, ugyanis

6 egyetlen alkalommal sem bocsájtkozott ködös spekulációkba, következtetéseit mindig szigorúan a tények alapján vonta le. Ez a Stonehenge feltárásának legnagyobb buktatója. Sokan szabadon engedik fantáziájukat, így nem lehetünk biztosak benne, hogy tudományosnak tartott magyarázataik nem egyebek-e, mint mondatöredékeken alapuló mesék. Az elmúlt évszázadok során sajnos sok ilyet is közzétettek... Itt van például egy XVIII. századbeli kutató, bizonyos John Smith. Ő volt az első, aki megfigyelte, hogy ha a nyári napforduló idején, hajnalban a Stonehenge közepére állunk, a nap pontosan a belső kögyűrűn kívül elhelyezett, keresztben fekvő kő fölött kel fel. Érdekes dolog, de vajon mit bizonyít? Smith különben úgy vélte, a Stonehenge a druidák építménye. Valószínűleg ez volt a legnagyobb

tévedése. A druidák a kelták népéhez tartoztak, és a kelta kultúra csak a Stonehenge első változatának létrejötte után két évezreddel érte el az ilyen építmények létrehozásához szükséges szintet. A Stonehenge első kövei Krisztus előtt 1900 körül kerültek jelenlegi helyükre. A további oszlopokat, így a Sarsen Kör részeit, és a középén álló öt trilithont, vagyis kapuszerű építményt 350 évvel később, tehát időszámításunk előtt 1550 körül állíthatták fel. A druidák pedig akkoriban még nem is jártak ezen a környéken.

Deirdre felemelte kezét. Indy zord tekintettel ránézett, majd újra a jegyzeteibe mélyült.

-- Tehát, néhány évszázadon keresztül a mai régészek elődei abban a hitben éltek, hogy...

-- Jones professzor!

-- Miss Campbell, legyen szíves a kérdéseit majd akkor feltenni, ha befejeztem a magyarázatot! -- csattant fel Indy. -- Ha mindig abbahagynám, mikor valaki jelentkezik valamiért, egész álló nap itt ülhetnénk!

-- Elnézést. -- Deirdre megszeppenve összehúzta magát.

Jones látta, hogy néhány diák elégedetten összesúg, mintha ok is időszerűnek tartották volna, hogy csendre intse a lányt.

-- Ahogy az imént mondtam, a mai régészek elődei abban a hitben éltek, hogy a Stonehenge-t a druidák építették. Ezért nem kell elítélni őket. Az archeológusok legféltettebb titka, hogy szinte mindig, mindenben tévednek. Ha visszatekintünk mondjuk... Ne menjünk messzire, mondjuk nézzünk csak vissza a múlt századra. Amit akkor fantasztikus

elméleteknek tartottak, ma már jórészt nem más, mint zavaros halandzsa. Az archeológia történetében számtalan alkalommal találkozhatunk valamilyen konkrétumon alapuló, a saját idejükben komolynak hitt, romantikus hipotézisekkel. És ez a Stonehenge esetében hatványozottan jelentkezik.

Indy bízott benne, hogy szavai a tárgyhoz illő ünnepélyes komolysággal csengtek. Nem vallotta be, de nem saját véleményét mondta el, hanem egyik francia professzora kijelentését idézte, aki amellet, hogy elismert egyiptológus volt, egy időben együtt dolgozott Flinders Petrie-veí.

-- A Stonehenge-ről száz százalékos biztonsággal csak annyit mondhatok, hogy jelentősége egyedül az egyiptomi Nagy Piramisokéhoz hasonlítható... Tartották már temetkezési helynek, emlékműnek, szentélynek, és

összefüggésbe hozták az emberáldozatokkal is. Voltak -- és vannak --, akik azt állítják, hogy a druidák építették, mások a rómaiaknak tulajdonítják létüket, ismét mások pedig a vikingek építményének tartják.

-- Kérdezhetek valamit, vagy inkább várjak? -- emelte fel kezét az egyik diák.

-- Tessék! -- sóhajtott Indy megadóan.

-- Mi a véleménye azokról a magukat druidáknak nevező emberekről, akik időnként még most is összegyűlnek a Stonehenge körül, és azt állítják, hogy az 6 tulajdonuk?

Indy felnevetett.

-- Félrevezetett misztikusok! Azt hiszem, tévednek.

Jones az órájára nézett: az előadás véget ért.

-- Ne felejtsek el, hétfőn le kell adniuk a dolgozatokat!

Összeszedte könyveit és jegyzeteit, indulni készült. Egy óra múlva a Towerben, Milforddal volt találkozója. A könyvtári incidens óta nagyon hálás volt az öregúrnak. Milford a saját szállására, egy előkelő klub szállodájába kísérte, ahol egy szintén ott lakó orvos megvizsgálta a szemét.

A professzort nagyon meglepte, hogy Indy összeverekedett az idegennel, és egyenesen felháborítónak tartotta, hogy mindez egy könyvtárban történt meg. Indy megpróbálta megmagyarázni a dolgot, de öreg barátja előtt hiába mentegetőzött. Milford meg volt róla győződve, hogy lelki problémái vannak, amit valószínűleg az apjával való rossz viszony okozott. Szerette volna megnyugtatni Indyt, és egy ilyen

beszélgetéshez a Towert találta a legmegfelelőbb helynek.

-- Jones professzor...

Indy felnézett. Deirdre állt előtte, violaszín szemei magyarázatért esedeztek.

-- Miben segíthetek? Amint látja, sietek.

-- Miért haragszik rám? Ma nem zavartam a kérdéseimmel... Úgy vettem észre, már az előadás előtt is dühös volt rám.

-- Pontosan így van, de ennek semmi köze a kérdéseihez. Annál inkább az egyetemen kívüli viselkedéséhez!

Deirdre döbbenten megrázta fejét.

-- De hát én... Miről beszél, professzor úr? Mi történt?

-- Kérdezze meg az udvarlójától!

A lány teljesen megzavarva nézett rá.

-- Nem értem, uram...

-- Pedig nagyon egyszerű! Egy fickó egyfolytában utánam szaglászott, és amikor tegnap végre meg akartam tudni mit akar, egy kicsit összeugrottunk. Azt ordította, hagyjam békén magát. Vajon miért mondhatta? Vagy talán maga sem tudja megmagyarázni?

-- Őszintén sajnálom, bármi is történt, de nem tehetek semmiről. Nem értem... Nekem nincs is udvarlóm! -- Deirdre hirtelen sarkon fordult, és kisietett a teremből.

-- Persze, nincs udvarlód! -- morogta Indy maga elé, és az órájára nézett. -- Tessék, már megint elkésem!

Jones a Milforddal megbeszélte időpont után öt perccel lépett ki a Tower Hill

földalatti állomás kapuján. Ahogy elindult a Tower felé, úgy érezte, minden lépessel egyre közelebb jut a múlthoz, a XI. századhoz, amikor a hastingsi csata után Hódító Vilmos felépítette ezt a csodálatos várat, amikor a sáncárok még az ellenség visszaszorítására, és nem a turisták távoltartására szolgált.

Körülnézett. Sehol sem látta Milfordot, így hozzácsapódott egy turistacsoporthoz, és velük együtt hallgatta az idegenvezető magyarázatát.

-- A Fehér Toronynak nem csupán a város védelmében volt nagy szerepe, de innen figyelték és ellenőrizték a Temze hajóforgalmát is. Építése 1078-ban kezdődött, és 1100-ban, Durham püspökének irányításával fejeződött be. Egyébként a sors gonosz játékot űzött a kiváló építésszel: később ő lett

a várbörtön első lakója. Ezek a falak a történelem során nagyon sok híres és előkelő személyiség szabadságának szabtak határt. Itt raboskodott Skóciai Dávid király, János király, I. Jakab, Orléans-i Károly, és az az Erzsébet hercegnő is, akit később királynővé koronáztak. Itt gyilkolták meg vagy végezték ki többek között VI. Henriket, V. Edvárdot és fivérét, York herceget, Sir Thomas More-t, VIII. Henrik feleségeit, Thomas Cromwellt, és Monmouth herceget. Az évszázadok során az eredeti várhoz további tornyokat építettek, így ma már összesen tizenhármat számolhatnak össze. Az egészet egy hat újabb toronnyal egybeépített fal övezi...

-- Mindig eljövök ide, valahányszor Londonban járok -- szólalt meg egy hang Indy mögött. -- Ez a hely maga a színtiszta történelem.

Jones megfordult.

-- Ó, jó napot, Dr. Milford! -- mondta, és ahogy végigmérte az öreget, alig sikerült elfojtania mosolyát. Milford még a meleg, napos idő ellenére sem vált meg hosszú, fekete kabátjától.

-- Hogy van a szemed? Fájd még? Úgy nézel ki, mint aki kalózosdit akar játszani.

-- A maga orvosa javasolta, hogy tegyem fel ezt a pántot -- mentegetőzött Indy. -- Mindegy, úgysem kell sokáig hordanom. Egy-két nap, és kutya bajom sem lesz.

-- Ez a beszéd! -- kiáltott Milford vidáman, miközben átmentek a felvonóhídon. -- Úgy látom, végre kezdesz kiszabadulni ebből a kétségbeejtő lelkiállapotból.

Indy tudta, hiába is próbálna vitatkozni az öreggel.

-- A könyvtárban egy kicsit valóban elvesztettem a fejem, de már jól vagyok.

-- Hmmm... Remélem is!

-- Mit értett azon, hogy "ez itt a színtiszta történelem"? -- kérdezte Jones, hogy végre elterelje magáról a szót. Közben utolérték a turistacsoportot, mely az egyik torony tövében álló idegenvezető köré gyűlt.

-- Hallgasd csak, mit mond! -- mutatott Milford a férfira.

-- Ez a Harangtorony. Építését 1190-ben, I. Richárd tervei alapján kezdték meg, és a XIII. században fejeztek be. Az innen a Beauchamp Toronyig futó bástyafalat Erzsébet hercegnő sétányának nevezzük... Most vessünk egy pillantást a Véres Toronyra, aminek építését III. Henrik kezdte el, és ahol például V. Edvárdot és York

hercegét is meggyilkolták... Ha ezt megnézték, a Wakefield Toronyhoz fogunk átvonulni. Ott ölték meg VI. Henrik királyt, és jelenleg ott őrzik a Koronaékszereket...

-- Színtiszta történelem, Indy! -- mondta Milford, ahogy a csoport továbbhaladt. -- Akikről ez az idegenvezető beszélt, valamennyien emberek voltak. Éltek és meghaltak, minden tetteket feljegyezték. Mindent tudunk róluk, nem kell találgatásokba bocsájtkoznunk. Ám ha azt szeretnénk megtudni, mi történt a Tower építése előtt 500 évvel, már sokkal ingoványosabb talajra lépünk. A valós események összekeverednek a legendákkal, a valóság és az emberi fantázia játéka eggyé válik. Veszélyes terület... -- Elhallgatott, és Indyre nézett. Ahogy Samuel Johnson 200 évvel ezelőtt nagyon találóan

megfogalmazta: "Minden, amit az ókori Britanniáról tudunk, elfér néhány oldalon."

Indy helyeslően bólintott.

-- Valóban így van. -- Meglepte, hogy Milford szokásától eltérően világosan és összefüggően beszél, még kedvenc középangol kifejezéseit is alig emlegeti. Mintha kipihente volna magát. -- Kár, hogy a Stonehenge és a hozzá hasonló helyek történetét nem ismerjük olyan jól, mint a Towerét.

Milford felnevetett.

-- Ha mindenről rendelkezésünkre állna egy precíz, katalogizált tudásanyag, nem maradna munkájuk az archeológusoknak! Nem lenne rá szükség, hogy ők találják ki a történelmet, és kincsvadászattal kellene tölteniük minden idejüket.

Habár, azt hiszem, ez a legtöbbjüket egy cseppet sem zavarná.

-- Most úgy beszél, mint az apám. Maga is megveti a régészeket?

Milford megállt, és felnézett a Fehér Toronyra.

-- Talán csupán arról van szó, hogy már nem változom együtt a korral, Indy. Amikor annyi idős voltam, mint most te, a valódi tudósok úgy tartották, azzal végzik a leghasznosabb és legértékesebb munkát, ha a könyvtárakban fellelhető régi írásokat tanulmányozzák. Az új darabok utáni kutatást, és megszerzésüket átengedték a második vonalhoz tartozó társaiknak. Hagyták, hogy a sokkal szerényebb képességű tudósok szennyezzék be kezüket és ílküket a piszkosabbnál piszkosabb kalandok során.

-- Igaza van, a helyzet azóta megváltozott, Dr. Milford. Már az archeológia tudománya is felnőtt a XX. századhoz.

-- So whylome wont. Lehet, hogy neked van igazad. Közös barátunk, Marcus Brody mindenesetre veled értene egyet. -- Milford a torony kapuja felé indult.

-- Találkozott mostanában Marcusszal? -- kérdezte Indy.

Milford megállt a bejárat előtt, és az ifjúra emelte vizenyős kék szemeit.

-- Igen, mielőtt ide jöttem. -- A bajusza idegesen megrándult. -- Üzent neked valami fontosat, de... -- Megvonta a vállát, és belépett a kapun. -- Biztos eszembe fog jutni, hogy mit.

Felkapaszkodtak a négyemeletes épület második szintjére, ahol Milford

vizsgálgatni kezdte a kora középkorból származó, kiállított fegyvereket.

-- Kár, hogy az Excalibur nincs itt -- mondta Indy. Azt remélte, ezzel a megjegyzéssel Arthur király legendáira terelheti Milford gondolatait.

-- A legendák nagyon megtévesztőek, Indy. -- Milford végighúzta ujját az egyik kard élén.

-- Nemrég hallottam egy mondát, ami szerint a Stonehenge-t Merlin építette -
- próbálkozott tovább az ifjú.

Milford felemelte a kardot, és Indy mellének szegezte hegyét.

-- "Ha oly emléket kívántok állítani ezen emberek sírhelyén, mely az idők végezetéig fennmarad..."

-- Monmouthi Geoffrey -- vágott közbe Indy. -- História Regum Britanniaé.

-- Nagyon jó! Ezek szerint a középkort is ismered.

-- Egy kicsit -- bólintott Jones. Britannia királyainak históriáját már gyermekkorában elolvastatta vele az apja. Bár archaikus nyelvezete miatt elég nehezen értette meg, Arthur király legendája annyira megtetszett neki, hogy a könyv többi részén is átküzdötte magát.

Milford visszatette a kardot.

-- És ezt ismered? -- kérdezte. Megköszörülte torkát, és szavalni kezdett.

*Mert ő pusztán szavaival az égből
lászólítá A Napot és a Holdat, és
mindkettőt tévé szolgáivá. A földet
tengerré, a tengert szárazzá változtató,
A setét éjszakát nappalba fordító.*

Indy megrázta a fejét.

-- Nem emlékszem rá.

-- Edmund Spenser írta a XVI. században mosolygott Milford.

-- Ön szerint Merlin valóban létezhetett, Dr. Milford?

-- Ha élt, akkor a Napistent, és nem Isten fiát imádta. Az ilyesmi pedig Britanniában, a VI. században... Hogy is mondjam?... Nem igazán volt elfogadható. A pogányok akkor már nagyon kevesen maradtak, erejük nem volt számottevő. Nem tudom, hogy legenda-e, vagy tény, hogy élt, de a keresztények a Sátán fiának tartották.

Lassan lementek a lépcsőkön.

-- Mit gondol, be lehet bizonyítani, hogy Merlin valós, történelmi személy volt?

-- Indy, már nagyon sok tudós áldozta erre az életét, de egyikük sem tudott

meggyőző tényekkel előállni. Attól tartok, ezt soha, senki nem fogja kideríteni.

-- Talán a régészek találhatnak valami bizonyítékot...

Kiléptek a Fehér Toronyból. Milford hátrahajtott a fejét, és felbámult a csúcsára.

-- Ha ez megtörténne, megváltoztatnám az archeológiáról és Merlinről kialakított véleményemet, és azon nyomban elhinném, hogy a hétfejű sárkányok is léteztek.

Indy felnevetett. Örült, hogy találkozhatott Milforddal. Mikor kipihent és nyugodt volt, éppen olyan elbűvölően és bölcsen társalgott, mint valamikor régen, Indy gyermekkorában.

Jonesnak eszébe jutott egy este, amit egy karácsonyi szünet alkalmával

Milford, Marcus Brody és az apja társaságában töltött New Yorkban. Milford azt javasolta Brodynak, állítsa ki a múzeumában Amerika első elnökeinek csontvázait.

-- Néhányról tudom, hol találhatnád meg... Annyit elárulok, nem sírban fekszenek.

Brody furcsállkodva nézett rá, nem tudta eldönteni, komolyan beszél-e, vagy sem.

-- Nem hiszem, hogy az amerikai közönség nagy lelkesedéssel fogadná -- szólt végül.

-- Rögtön más lenne a helyzet, ha indián törzsfőnökről lenne szó -- jegyezte meg Indy apja. -- Igazam van, Marcus?

Brody nem felelt. Hosszas, néma töprengés után közömbös hangon

megkérdezte, hol lehet ezeket a bizonyos csontvázakat megtalálni.

Milford előrehajolt székében, és -- mintha nagy titkot árulna el -- szája elé emelt kézzel suttogni kezdett.

-- A Fehér Ház titkos szobáiban. Tudod, minden elnöknek annyi rejtegetnivalója volt, hogy úgysem vihették volna magukkal a sírba. A sok piszkos titoktól nem fértek volna bele a koporsóba. Ezért aztán maradtak, ahol voltak...

Indy hirtelen magához tért álmodozásából, és fent, Erzsébet hercegnő sétányán megpillantott egy hosszú ruhát viselő fiatal lányt, aki szemmel láthatóan őket figyelte. Messziről nézve éppen úgy lehetett szellem, mint húsvér ember. Ahogy közelebb értek *hozzá*, a lány az árnyékok közé lépett, és eltűnt a torony felső kapuja mögött.

-- Te is láttad, Indy?

-- Igen.

-- Azt beszélik, abban a toronyban szellemek laknak -- suttogta Milford. -- Már sokszor jártam itt, de ez volt az első, amit láttam.

Indy bólintott. Elképzelhető, hogy a hely valóban szellemek tanyája, de az a lány nagyon is valóságos volt. Felismerte a ruháját, és őt magát is. Már csak arra volt kíváncsi, Deirdre vajon miért követte.

6. DEIRDRE HIBÁJA

Deirdre felkapaszkodott az ismerős lépcsőfokokon, kinyitotta a vaskaput, és az ösvényen az anyja háza felé indult. Annak ellenére, hogy mióta Londonban élt, mindig is itt lakott, az épületet magában csak az "anyja házának" és nem saját otthonának

nevezte, mert időnként sokkal inkább vendégnek, semmint családtagnak érezte magát benne.

A házat keleti bútorokkal és dísz tárgyakkal rendezték be, melyek jórésze Deirdre nagyapjának, Anglia egykori kínai nagykövetének hagyatékából származott. Alacsony asztalkák, magas vázák, támlás mahagóni székek, összecsukszó térelválasztó falak, és túlméretezett papírlegyezők álltak mindenütt. Minden fekete volt meg vörös, mindent csillogó szaténkárpit vagy ragyogóra fényesített lakkréteg borított.

Deirdre utálta a berendezést, de Joannát a múltra, a Kínában töltött tizenkét boldog évre emlékeztette valamennyi darab. Deirdre számára volt valami félelmetes ezekben a tárgyakban, és -- bár rajongott érte --

az anyjában is felfedezte ezt a rémisztő titokzatosságot.

A lány szobája volt a házban az egyetlen helység, amit másképp, az ő ízlése szerint rendeztek be. A falakat saját festményei, békés angol tájakat, pasztellszínű csendéleteket és régi romokat ábrázoló képek borították. Joanna szerint mind túl modern volt, és egyik sem illett a keleti berendezéshez, ezért a ház egyetlen más helyén sem hagyott közülük felakasztani egyetlen sem.

-- Deirdre, te vagy az? -- kiáltott ki Joanna a dolgozószobájából.

-- Ki más lenne? -- A lány felment a lépcsőn, miközben -- mint már számtalanszor -- elhatározta, ha egyszer saját, önálló lakása lesz, mindent úgy fog elrendezni, ahogy neki tetszik. Senkire sem hallgat majd, és ha kedve támad rá, akár egy órán át,

esetleg egy napig is a díványon vagy az ebédlőasztalon fogja hagyni a kabátját.

Belépett a szobájába, és az ágyára vetette magát. Most valami sokkal komolyabb dolog szomorította el, mint holmi otthon-gondok. Már megint Adrian szívta ki az életerejét. Nem tudta, mit tehetne vele, vagyis inkább ellene. Egy ideje ez a férfi irányította az életét, kormányozta akaratát.

Az ajtó felől halk kopogtatást hallott.

-- Deirdre, kedvesem, valami baj van?

-- kérdezte az anyja.

-- Nem, semmi! -- Megfordult, és párnájába temette arcát.

Az ajtó nyikorogva kitárult.

-- Még nem is köszöntél. Rossz napod volt, drágám?

Deirdre nem válaszolt.

-- Mi történt? -- ült le Joanna az ágy szélére. -- Mondd el bátran!

-- Ó, Joanna mama! -- Tizenöt éves korában, mikor az apja meghalt, az anyja arra kérte, szólítsa őt a keresztnévén, mintha jó barátok lennének. Deirdre eleinte rettenetesnek találta, és nehezen állt rá a szája, de aztán elkezdte Joanna mamának hívni. Azóta, ha kedveskedni akart, mindig így nevezte az anyját. -- Adrian...

-- Mi történt? -- kérdezte Joanna idegesen. Adriant egyikük sem szerette szóbahozni. Mit csinált?

-- Nem akar békén hagyni! Már többször el szerettem volna mondani, de nem akartalak felizgatni.

-- Mit csinált? -- kérdezte Joanna újra.

-- Valakivel figyeltetett, és most az a gazfickó Jones professzorra ragadt.

-- Ezt honnan tudod? -- Joanna egyre izgatottabb lett.

-- Ma, az előadás után Jones professzor elmondta, hogy valaki megfenyegette, maradjon tőlem távol... Azt hiszem verekedhettek is, mert a professzor szemén kötés volt.

Anyja elgondolkozott.

-- Ez nem lep meg, Deirdre -- mondta végül. -- Sajnos, én jobban ismerem Adriant, mint te.

-- Ó, bárcsak soha ne találkoztam volna vele! Véletlenül ismerkedett meg a férfival. Egy

alkalommal, mikor a vártnál egy nappal korábban érkezett haza Skóciában tett kirándulásáról, anyja éppen jókora vendégcsereget hívott meg a házukba, vacsorára. Adrian is közéjük tartozott. A férfi idősebb volt, és sokkal többet látott már az életből, mint Deirdre. A

lányt lenyűgözte tudása, nyájas modora, meg a rengeteg ismerőse.

Mikor Adrian találkát kért tőle, nagyon szívesen beleegyezett. A férfi gazdagságot és hatalmat kínált neki, és Deirdre nem bírta ellenállni a kísértésnek, hogy bele ne kukkantson ebbe a minden képzeletét felülmúló világba.

-- Most már mindegy -- mondta Joanna.

-- Jól van, elismerem, elejétől fogva neked volt igazad! -- kiáltott Deirdre. Anyja mindig megpróbálta lebeszélni arról, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljön Adriannal. -- De csak háromszor találkoztam vele, és akkor sem történt közöttünk semmi! -- Semmi komoly, tette hozzá gondolatban.

-- Három alkalom már túl sok. Túl biztató...

-- Eszembe sem jutott, hogy így fog viselkedni velem. Tudja, hogy nem akarom újra látni, mégsem hagy békén. De miért?

-- Idővel majd megtanulsz különbséget tenni az őszinte, becsületes emberek, és a forrófejű, szeszélyes kalandorok között.

Deirdre csodálta Joanna türelmét. Tudta, ha mindig követte volna anyja tanácsait, az évek során rengeteg fájdalomtól megkímélhette volna magát. Ám makacs volt és önfejű, szeretett mindent a saját tapasztalatai alapján megtanulni. Joanna pedig annyira megértő volt vele, hogy még ezért sem szidta soha.

-- Mit mondott még Jones professzor?

-- Semmi mást. Úgy láttam, nem akar velem beszélni.

Mindketten mély hallgatásba merültek, végül Deirdre felemelte fejét a párnáról. Most látta csak, hogy anyja keleti selyem köntöst visel, és kibontotta vállig érő haját. Joanna közben a falon függő képek egyikét nézegette, egy tengerparti tájat ábrázoló festményt, melyet Deirdre még tizenöt évesen készített.

A képen hullámok csapódtak egy szikla tövéhez, és az aprólékosan megfestett vízpermet fölött egy barlang sötét szája tátongott. Ha valaki közelebbről is szemügyre vette, felfedezhette, hogy a vízcseppek egy szakállas férfiarcot formáznak. Joanna valamennyi közül ezt a képet szerette a legjobban. Deirdre a "Merlin barlangja" címet adta neki.

A lány felállt, és kisimította hosszú szoknyáján a ráncokat.

-- Azt hiszem, most legjobb, ha dolgozom egy kicsit. Hétfőre le kell adnom egy tanulmányt.

-- Jones professzornak?

-- Igen. Arról írok, amit te javasoltál.

-- Igen? Mit szólt hozzá, amikor elmondtad neki, mi a terved? -- kérdezte Joanna kíváncsian.

Deirdre megvonta a vállát, és halványan elmosolyodott.

-- Érdekelte a dolog. Nagyon érdekelte...

-- Ez nem lep meg.

-- Köszönöm, hogy meghallgattál, Joanna mama!

-- Adrian miatt pedig ne gyötörd magad. Semmi értelme. Próbáld elfelejteni, hogy valaha is találkoztál vele.

-- Megpróbálom.

Joanna felállt, és indulni készült, de az ajtóból visszafordult.

-- Ha a dolgozat megírása közben szükséged van a segítségemre, nyugodtan szólj.

Deirdre csodálkozva nézett az anyjára.

-- Tessék? Ilyet még soha nem hallottam tőled. -- Joanna addig legfeljebb csak tanácsokat adott a lányának, merre induljon el, hogyan fogjon hozzá egy feladathoz, de gyakorlatilag mindent Deirdre-re hagyott.

Joanna elmosolyodott, és megfogta lánya kezét.

-- Szeretném, ha jó benyomást keltenél Jones professzorban.

-- Hála Adriannak, ez már sikerült -- mondta a lány búsan tréfálkozva.

Anyja megszorította a kezét.

-- Ne félj, hamarosan minden jóra fordul.

Az előadássorozat megkezdése óta Deirdre most először nem foglalta el megszokott, első sor közepén lévő helyét. Három sorral hátrébb ült, mert így akarta Jones tudomására hozni, aláveti magát akaratának, és távol marad tőle. Ám közben remélte, a férfi legalább olyan kényelmetlenül fogja magát érezni, mint 6, és végre rádöbben, mennyire igazságtalanul viselkedett vele szemben.

-- Hogyhogy ideköltöztél, skót kislány?
fordult hátra az előtte ülő fiú. -- A tanító bácsi kedvence bemerészkedik az oroszlanházba?

-- Fogd be a szád, és előre nézz!

-- Hát, nem vagy valami kedves, az már biztos -- mondta a fiú, de engedelmeskedett.

Deirdre-nek a csoportból senkivel sem sikerült összebarátkoznia, de nem is nagyon érdekelte a dolog. Legalábbis nem törődött vele, míg Jones professzor meg nem haragudott rá.

-- Ne is törődj vele! -- mondta a Deirdre mellett ülő lány, és kedvesen elmosolyodott.

-- Kösz, ez nem lesz nehéz. -- Legalább nem mindegyikük utál, gondolta megkönnyebbülve.

Ekkor Jones lépett be a terembe. Üdvözölte a hallgatókat, és körülnézett. Még mindig viselte a fekete pántot, de egyetlen, ép szemében is jól látszott a csodálkozás, ahogy az első sorban felfedezte az

üres helyet, majd távolabb meglátta Deirdre-t.

Ahogy Jonesra nézett, furcsa üresség költözött a lány leikébe. Nyíltsága, könnyed modora miatt nagyon megnyerőnek, szinte ellenállhatatlannak tartotta a markáns arcú, mogyoróbarna szemű férfit. Már dühös volt magára, amiért kérkedni próbált tudásával. Már tudta, ha csendben marad, szolid viselkedésével lassan, de biztosan nagyon jó hatást érhetett volna el Jonesnál.

Dühös volt, mert eddig eszébe sem jutott, hogy egy fiatal professzor, aki életében először tanít, nagyon könnyen elbizonytalanodhat a túl okos diákoktól. Deirdre átkozta magát, hogy ilyen megfontolatlanul cselekedett, és úgy érezte, tévedése valószínűleg helyrehozhatatlan.

Joanna minden nyáron magával vitte lányát az általa irányított ásatásokra, és szigorúan megkövetelte tőle, hogy tanulmányozza végig a témához kapcsolódó irodalmat, köztük a végzős hallgatók tananyagát tartalmazó jegyzeteket is. Deirdre örömmel teljesítette anyja óhaját, és idővel már többet tudott, mint Joanna legkitűnőbb tanítványai. Jones kurzusára valójában csak anyja kívánságára, és a bizonyítvány megszerzése végett jelentkezett.

-- Ma egy Kissé el fogok térni az eredeti tantervtől -- kezdte Jones --, és egy olyan dologról fogok beszélni, ami egyes archeológusokat erősen inspirál, míg másokat rettenetesen feldühít.

Mindig lassan kezdte el mondandóját, mintha elő akarná készíteni a terepet valódi közlendőinek. Néhány perc elteltével azonban fellelkesülten

magyarázott, ilyenkor Deirdre úgy érezte, egy-egy kérdéssel vagy megjegyzéssel neki is bele kell kapcsolódnia az előadásba. Furcsa módon a csoportból egyedül rá gyakorolt ilyen nagy hatást a professzor stílusa: a többiek olyan közömbösen viselkedtek, mintha Dr. Mahoney pszichológia előadásán ücsörögnének. Őket nem ragadták magukkal az izgalmas történelmi események, és úgy hallgatták Jonest, mintha csak a freudi lélekanalízisről beszélne. Deirdre sokszor úgy érezte, valójában csak ketten vannak a teremben: a professzor és 6. Legalábbis így volt, míg Adrian bajt nem kevert...

-- A mitológiára és a legendákra, a pseudotörténelem forrásaira gondolok. A legtöbb archeológus megpróbálja távol tartani magát

ezeztől a történetektől, mert úgy vélik,
szóbeszéden alapuló
hazugságrengeteg, babonás
népmesék tömkelege az egész.
Némelyek még akkor sem foglalkoznak
a mondákkal, ha munkájuk során
véletlenül beléjük ütköznek.

Jones végignézett a hallgatókon, de
Deirdre-t elkerülte a pillantása. A lány
eltűnődött, vajon észrevette-e őt a
Towerban. Azért követte, mert abban
reménykedett, összefuthat azzal a
gazfickóval, aki eleinte utána
szaglászott, majd a professzorra
tapadt. Meg akarta üzeni Adriannak,
ha nem hagyja abba a kémkedést, a
rendőrségtől fog segítséget kérni. De
sajnos nem sikerült felfedeznie a fickót.

-- A mítoszokra sohasem szabad úgy
tekintenünk, mint a múltbeli
események magyarázatára, nem
szabad vakon elhinni minden szavukat,

de ha egy bizonyos kultúra tanulmányozása során pontos munkát akarunk végezni, elengedhetetlenül szükséges az ismeretük. Minden mítosz magában rejt az igazság parányi darabkáját, és az archeológus feladata az, hogy ezt felfedezze.

-- Jones professzor! -- szólt közbe az egyik diák. -- Ez a téma valóban nem szerepel a tanmenetben?

-- Nem, de úgy látom jónak, hogy beszéljünk róla.

-- A vizsgán ebből is lesznek kérdések? Jones oldalra fordította fejét, és olyan arcot

vágott, mintha valamilyen, az előadótermen kívül támadt furcsa zajra figyelne. Deirdre rögtön megértette, így próbálja leplezni a banális kérdések miatti dühét.

-- Igen, az utolsó tesztlapon lesz egy erre vonatkozó pótkérdés. Ha végre megengedik, hogy folytassam, elmondok maguknak egy történetet. Egy réges-régi történetet.

Deirdre hátradőlt, és bár ismerte a legendát, figyelmesen végighallgatta, ahogy Jones előadja az "északi szélen túl élő emberekről" szóló görög mesét. Kíváncsi volt, mire megy ki a játék.

-- Hekataeusz meghatározásai alapján szinte biztosak lehetünk benne, hogy Hyperborea azonos a Brit Szigetekkel -
- fejezte be a professzor a történetet. --
Miközben természetesen meg kell kérdőjeleznünk, hogy Létó, az óriások lánya valóban a világra jött, és valóban életet adott egy halhatatlan istennek, el kell fogadnunk, hogy az ókori görögök és a kelták elődei kapcsolatban álltak egymással. Tehát, ezek alapján mit tételezhetünk fel Hyperborea lakóiról?

Deirdre látta, hogy a professzor várakozóan ránéz. Természetesen tudta a helyes választ, de nem jelentkezett. Jones végül rámutatott a leghátsó sorban ülő egyik fiúra.

-- Szerintem Hyperborea lakói hajózásaik során eljutottak délre, Delphi városába is, ahol Apollón uralkodott -- mondta a diák. -- Hazatértükkor magukkal hozták az istenről szóló mítoszokat, és átadták az utánuk következő generációknak.

-- Nem rossz gondolat, de ne felejtse el, a történet, amit elmondtam görög eredetű. Ha úgy lett volna, ahogy maga mondja, honnan tudhatták meg a görögök, hogy Apollón minden tizenkilencedik évben ellátogatott Hyperborea szigetére?

-- Talán később a görögök is eljutottak Britannia partjához -- mondta az egyik lány --, és látták, hogy itt is éppen úgy

imádják az általuk Apollónnak nevezett Napistent, mint a hazájukban. Hogy ezt meg tudják magyarázni, kitalálták a mesét, miszerint Apollón anyja itt született, és ő maga is gyakran átlátogatott ide.

Jones bólintott.

-- Ez is lehetséges. Ám a görögök az építészetben, a szobrászatban, a matematikában és

az asztronómiában elért fantasztikus eredményeik ellenére nem igazán ismerték a geográfiát. Ők nem voltak olyan hajózó, utazó nép, mint mondjuk a föníciaiak, az egyiptomiak, vagy maguk a kelták. Ám ez nem zárja ki annak lehetőségét, hogy egyes görög kalandorok mégis eljutottak ide.

Jones újra Deirdre felé nézett. A lány tudta, ezt akár biztatásnak is vehetné,

hogy végre kinyilvánítsa véleményét, de továbbra is makacsul hallgatott.

-- Jól van -- mondta Jones --, akkor vizsgáljuk meg a Stonehenge legendáját is.

Deirdre ezt a mesét még az előzőnél is jobban ismerte, de feszült figyelemmel hallgatta a professzort. A történet 460. körül játszódott, mikor a Római Birodalom utolsó légiói is kivonultak Britanniából. A megszállók távozása után kitört az anarchia. A szászok Hengist vezetésével sorozatosan rátámadtak a britonokra, akiknek akkoriban Vortigern volt a királyuk.

Véres, mindkét oldalon óriási veszteséget okozó csaták után elhatározták, megpróbálják békés úton elsimítani az ellentéteket. Megegyeztek abban, hogy a tárgyalásra mindkét nép képviselői fegyvertelenül érkeznek. Hengist

emberei mégis a ruhájuk alá rejtették tőrüket, és az esemény véres öldökléssé változott, melynek során több száz briton nemest meggyilkoltak. Nem sokkal ezután Aurelius Ambrosiusnak, a britonoknál menedéket talált római száműzöttnek sikerült magához ragadnia Vortigerntől a hatalmat. Legyőzte Hengistet is, és elhatározta, a mészárlás helyszínén örök mementóként egy emlékművet állít fel.

-- Olyan építményt akart létrehozni, mely az idők végezetéig megmarad, ezért Merlinhez, a varázslóhoz fordult segítségért -- mondta Jones. -- Merlin így válaszolt neki: "Ha oly emléket kívántok állítani ezen emberek sírhelyén, mely az idők végezetéig fennmarad, küldd híveidet az Óriások Táncáért, mely Írországbán, a Killaraus hegységben találhatók. Azokat a

köveket nem bírja szétrágni az idő foga... Ezeknél sehol sem találhattok megfelelőbbeket. Hozzátok ide valamennyit, és állítsátok fel ezen a helyen, olyan körben, ahogy majd ott látjátok. Akkor örökre megmaradnak..."

-- Bocsánat, Jones professzor -- szólt közbe az egyik hallgató, -- de mi köze ennek a történetnek az archeológiához? Úgy értem, mindannyian tudjuk, hogy a Stonenenge jóval korábban épült, mint ahogy ezek az események megtörténtek.

-- Természetesen igaza van. De engedjék meg, hogy befejezzem, és akkor majd remélhetőleg felfedezik, milyen kapcsolat van a mítosz és a tudomány között... Tehát, ezek után Ambrosius sereget gyűjtött, és Merlinnel az oldalán Írországba hajózott. Legyőzték a kőtömböket

védelmező ír csapatokat, de képtelenek voltak megmozdítani akár a legkisebb sziklát is. Végül Merlin varázslatot alkalmazott, és a katonák könnyedén a hajóra rakták valamennyit. Visszatértek Angliába, és Merlin utasításait követve ugyanolyan alakzatba rendezték a kőtömböket, ahogy Killarausban voltak. -- Jones elhallgatott, és körülnézett. -- El kell fogadnunk, hogy mindez valójában nem történt meg. Az építmény jóval az V. század előtt készült, és a tudósok sokáig úgy tartották, hogy a kövek nagyon közelről származnak.

Deirdre-nek halvány fogalma sem volt róla, hogy Jones mindebből milyen következtetést akar levonni.

-- 1923. júliusában, az Antiquaries Journal hasábjain napvilágot látott egy nagyon érdekes cikk. A szerzője Dr. Herbert Thomas, a címe pedig:

"Honnan származnak a Stonehenge kövei? . Thomas logikusan bebizonyítja, hogy az építmény legrégibb részéhez használt lazúrkövek az addigi feltételezésekkel szemben mégsem származhatnak a Salisbury síkságról. A Stonehenge-hez eső legközelebbi előfordulási helyük Wales déli részén, a Prescelly hegyben található. 135 mérföldnyire a Stonehenge-től! -- Jones lelépett az emelvényről, és lassan sétálgatni kezdett a hallgatók előtt. -- Bár Wales óriási távolságra van Írországtól, Monmouthi Geoffrey története részben mégis igaz. A Stonehenge köveit nagy távolságról, tengeren szállították jelenlegi helyükre. A mítoszban, ahogy láthatják, valóban ott rejtőzik az igazság piciny szilánkjai... Még egy érdekességre felhívom a figyelmüket. Mai ismereteink szerint a kereket csak ezer esztendeje ismeri és alkalmazza

az emberiség. Tehát a Stonehenge építése közben nem használhatták!

Deirdre-t nem a fejtegetés eredménye lepte meg, hanem az, hogy Jones egyáltalán megemlítette Merlint. Tudta, a professzor hamarosan még jobban meg fogja ismerni az öreg szemfényvesztőt.

Az előadás végén a hallgatók az előadói asztalra tették házi dolgozataikat, és kivonultak a teremből. Jones megígérte, a hét végére, a záróvizsga előtt átnézi és leosztályozza valamennyit.

-- Köszönöm, Miss Campbell --
mondta, mikor Deirdre is beadta a sajátját. -- Már nagyon kíváncsi vagyok, mit írt.

A lány zavarodottan elmosolyodott. Lehet, hogy eltúloztam a dolgot? --

gondolta. Talán nem Jcellett volna megsértődnöm...

-- Én pedig arra vagyok kíváncsi, milyennek találja! -- mondta, és kisietett a teremből.

7.

SKORPIÓK

Indy, egy nagy kötegnyi papírral a hóna alatt, a zsebében kotorászott. Nagy nehezen megtalálta, és előrángatta lakása kulcsait. Megcélozta a zárat, de eltévesztette. Újra megpróbálta, majd harmadszor is, de sikertelenül. Dühében megremegtek az ujjai, és a kulcscsomó a padlóra esett.

-- A francba veled! -- Leguggolt, és a papírkupacot a térdén egyensúlyozva tapogatózni kezdett. Por, piszok, de a kulcs sehol. -- Na,

**elég volt a bújócskából! Hol az
ördögben vagy?**

**Ha a hét első napjaiban egy kicsit
keményebben dolgozik, már rég
befejezte volna a dolgozatok
átolvasását. Ám egy kicsit lazított,
és alig jutott túl a felén. Szorította az
idő: másnap vissza kellett adnia
valamennyit, hogy diákjai a
záróvizsga előtt még átnézhessék.**

**A nyakát nyújtogatva megpróbált
kilesni a papírhegy mögül, végül a
sarkainál felfedezte, amit keresett.
Állat a papírokra szorítva,
kínkeserves nyújtózkodás után
megkaparintotta a kulcsokat, és
felállt. Hosszas keresgélés után
megtalálta a megfelelőt, s már
éppen a zárba akarta illeszteni,
mikor a kilincs megmozdult, és az
ajtó résnyire kinyílt.**

-- Hé, Jack! Segíts egy kicsit, légy szíves! Mindjárt szétszórom ezeket az átkozott papírokat.

Mióta Shannon a mulatóban dolgozott, szinte alig látták egymást. Mikor Indy reggel elment hazulról, Shannon még aludt, mikorra pedig hazaért az egyetemről, a pisztonosnak már a mulatóban kellett lennie. Ám ezen a reggelen Shannon kivételesen ébren volt, és közölte, hogy estére otthon marad.

-- Jack? -- Indy a könyökével betolva az ajtót, behátrált a szobába. Ahogy megfordult, valaki kirúgta alóla a lábait. A padlóra zuhant, a kupacnyi papír szanaszét szóródott. -- A francba veled, Shannon! -- ordított, és feltápászkodott ott. -- Mi van veled? Megőrültél?

Valami a tarkójára sújtott. Éles fájdalom hasított fejébe, és ájultán összerogyott.

Valami megcsiklandozta az arcát. Erőtlenül felemelte kezét, és megvakarta. Ahogy magához tért, első gondolata az volt, hogy lekési az előadást, de hirtelen eszébe jutott, mi történt. A padlón, a papírkupac tetején feküdt. Oldalra pillantott. Közvetlenül a feje mellett két cipő, bennük a hozzájuk tartozó lábak... Mi ez az egész?

-- Ne mozdulj! -- Egy hang... Shannon hangja!

Indy érezte, valami megint megcsiklandozza az arcát, de hiába forgatta egyetlen szemét, nem látta, mi az. Megemelte fejét, és felfedezte, hogy a barátja guggol mellette.

-- Ne mozdulj! -- sziszegte Shannon, és lassan, fenyegetően felemelte kezét, mintha pofon akarná vágni Indyt. A kéz közeledett, de nem ütött: villámgyors mozdulattal lesöpört valamit a fekvő férfi válláról. Indy két lépést hallott. Egy láb dörrent a padlóhoz, és halk reccsenés hallatszott, mint mikor eltörik egy száraz gally.

-- Mi volt az? -- kérdezte Indy.

-- Egy skorpió.

-- Micsoda?!

-- Mi van, baj van a füleddel? Már majdnem az arcodba szúrta a fullánkját.

Indy felállt, és Shannon lába mellett meglátta a széttaposott skorpiót. Az undorító tetem éppen az egyik dolgozat címlapján kenődött szét. Jones óvatosan megbökdöste

cipője orrával. Végigfutott a hátán a hideg.

-- Szent Isten!

-- Nincs semmi bajod? -- kérdezte Shannon. Indy végigsimított a nyakán.

-- Remélem...

-- Mi történt itt? -- Shannon úgy nézett rá, mintha azt várná, hogy a ruhájából is előbújik egy-két skorpió.

-- Nem tudom. -- A régész szétnézett a papírokkal teleszórt szobában, megrázta fejét, és a fájdalomtól hunyorogva megtapogatta sajgó tarkóját. -- Ezt a rendetlenséget!

Shannon óvatosan végigjárta a szobát. Bekukkantott a sarokba, a könyvek és a bútorok mögé.

-- Szóval, hazajöttél, aztán mielőtt bezártad volna magad mögött az ajtót, eldobtad a papírokat, és leütötted magad. Aztán véletlenül erre járt egy skorpió, és felmászott az arcodra, így történt?

-- Nem egészen...

-- Rögtön gondoltam.

-- Valaki volt a lakásban, de mielőtt megláthattam volna, már nyakon is vágott. -- Előhúzta a zsebóráját. -- Húsz perce érkeztem haza.

-- Úgy látom, nem loptak el semmit. Minden a helyén van, tehát nem kutatták át a holminkat.

-- Innen nem sokat lehetne elvinni. -- Indy átlépett a papírokon, és a fürdőszobába ment. Bevizezett egy törülközőt, és a nyakára szorította. Körülnézett és... És elakadt a

**lélegzete. -- Jack! Gyere ide! --
suttogta.**

**A WC ülőkéjén egy újabb skorpió
korzózott. Indy az összetekert
törülközővel a WC-csészébe lökte,
majd vadul megrántotta az öblítő
zsinórját.**

**-- Szerinted mi ez az egész? -- nézett
Shannonra.**

**-- Nem tudom, de le merném
fogadni, hogy van valami kapcsolat
a pókok meg a skorpiók között.**

-- Szédülök...

**-- Feküdj le egy kicsit. Én még
szétnézek. Lehet, hogy még találok
egy párat.**

**Indy átment a hálósobába, és
remegő kézzel visszahajtotta a
lepedőt. Amikor látta, hogy egyetlen**

skorpió sincs alatta, lefeküdt, és lehunyta a szemét.

Már majdnem elaludt, mikor úgy érezte, mintha a füle mellett megmozdult volna valami. Lassan felült, és felemelte a párnát.

-- Az anyátok...! Itt maradjatok! -- Legördült az ágyról.

-- Mondtál valamit? -- lépett be hozzá Shannon.

-- A párna alatt is van négy! Jobban teszed, ha átvizsgálod az ágyad, mielőtt lefekszel.

-- Előbb ezeket intézzük el! -- Shannon eltűnt az ajtó mögött, de egy perccel később már vissza is tért. Egy fedeles fémdobozt, meg egy seprűt tartott a kezében. Az ágyhoz mentek, Indy megfogta a dobozt, Shannon pedig belesöpörte a skorpiókat.

-- A végén még egész jól belejövünk. Alapíthatnánk egy skorpiómegsemmisítő céget! -- nevetett Shannon. -- Úgy veszem észre, ezen a vidéken nagyon sok lehet belőlük.

-- Nagyon vicces vagy! Na, jól van, nézzünk át mindent. De alaposan ám!

A következő fél órát a lakás átkutatásával töltötték. Benéztek a bútorok alá, felmásztak a szekrények tetejére, és átvizsgálták az ablakok fölötti falpárkányt. Shannon végül a szekrényben, Indy egyik cipőjében rábukkant két újabb szörnyetegre. Ezeket is a dobozba zárták a többihez.

-- Azt hiszem, már mindent végignéztünk mondta Indy, és az íróasztalára rakott egy köteg papírt. Alig hogy leült, az asztal egyik,

résnyire nyitott fiókjából egy skorpió dugta ki a fejét.

-- Elég volt! Egy percig sem maradok itt tovább, és kihívom a rendőrséget!

-- A zsarukat felejtsd el -- mordult Shannon, és a dobozba manőverezte a skorpiót. -- Nincs munkavállalási engedélyem. Egy órán belül kitoloncolnának az országból.

-- Majd azt mondjuk, hogy turista vagy.

-- Nem jó. Ha rájönnek -- és miért ne jönnének rá? --, hogy a mulatóban dolgozom, neked is bajod lehet belőle, amiért "rejtegettel" .

-- De hát nem viselkedhetünk úgy, mintha semmi sem történt volna! Merényletet követtek el ellenem! A

**bizonyítékaim ott nyüzsögnek
abban a dobozban.**

**Shannon a konyhába ment,
kinyitotta a világítóudvarra néző
ablakot, és kiszórta a skorpiókat.**

**-- Hé, ez meg mire volt jó? -- Indy
kinézett az ablakon, és még látta,
ahogy a skorpiók két emelettel
lejjebb riadtan szétrutnak a sötét
udvaron.**

**-- Bízd rám az ügyet! Majd én
kiderítem, mi ez az egész.**

-- Elárulnád, hogyan?

**-- Megvannak a megfelelő
kapcsolataim...**

**Indy azt hitte, jól ismeri a barátját,
de időnként rá kellett döbbsennie,
mégsem eléggé. Volt egy dolog,
amiről egyikük sem beszélt
szívesen. Shannon apja, nagybátyjai**

és fivérei valamennyien a Chicagóban működő ír Maffia tagjai voltak. Bár Jack látszólag megszökött a

gengszterélet elől, valójában mégsem szabaulhatott meg tőle teljesen. Annak ellenére, hogy már hosszú ideje Európában élt, közvetítőik és itteni embereik révén a családja mindvégig figyelemmel kísérte sorsát. Indy tudta, baj esetén Jack bármikor kérheti a segítségüket,

-- Nem tudom... Senkinek sem szeretnék bajt okozni...

-- Nyugi! Én sem arra gondoltam, hogy valakinek eltöretjük az ujjait, vagy a karját! Nem. Csupán kinyomoztatjuk, ki az a kedves jóakaród, aki egyfolytában ilyen mérges dögöket szabadít rád. Megtudjuk ki az, és megkérdezzük

tőle, miért teszi. Szerintem a főnököd lánya, vagyis inkább a szeretője van a dolog mögött.

Indy leült a padlóra, és megpróbálta sorba rakni az összekeveredett lapokat.

-- Nem -- jelentette ki. -- Az lehetetlen.

-- Miért?

-- Mert, amikor a pókokat kaptam, még nem is ismertem Deirdre-t.

Shannon eltűnődött.

-- Ez valóban érdekes, de...

-- De?

-- Én még mindig azt mondom, a skorpiók és a pókok valamilyen kapcsolatban vannak azzal a lánnyal. Mindig megérezem az ilyesmit.

-- Bárhogy is van, ezt az éjszakát az irodámban töltöm. Az elődöm a szekrényben felejtett egy összecsucskható tábori ágyat.

-- Menj inkább szállodába.

Indy felemelte a papírköteget.

-- Nem. így legalább biztos elvégzem a munkám.

8.

ESPLUMOIR

Hajnali kettőre járt az idő. Indy az eltelt három órát a tanulmányok átolvasásával töltötte. Lábait az asztalra tette, nagyot ásított, majd rövid tűnődés után a dolgozat első oldalára firkantott egy osztályzatot.

Csüggedten megdörzsölte sajtó nyakát. Eddig egyik diákja munkájában sem találkozott egyetlen eredeti gondolattal sem. A tényekből nem

következtettek semmire, nem próbáltak felfedezni semmit, és csak akkor merték megkérdőjelezni az egyes kutatók elméleteit, ha azt egy másik, elismert tudós már megtette előttük. Ismétlés volt az egész, idézetek tömkelege. De miért is számítottam másra? -- gondolta Indy. Ez egy kezdő csoport, itt a diákoknak még az a dolga, hogy megismerkedjenek a tényekkel, a mások által felállított tézisekkel, és nem az, hogy újakat kreáljanak.

Deirdre dolgozatát szándékosan a legvégére hagyta. Érezte, ez más lesz, mint a többi. A lány valószínűleg nagyon értékes munkát végzett, de talán túl nagy fába vágta fejszéjét.

Bebizonyítani, hogy Merlin valóban élt? Ez nem csak egy fiatal egyetemistának, de még a komoly,

tapasztalt tudósoknak is becsületére válna.

Kezébe vette a tanulmányt. Már a terjedelme után ítélve is komolyabbnak ígérkezett a többinél. Huszonöt oldal: majdnem háromszor hosszabb mint az eddigiek közül bármelyik. A cím is érdekes volt:

MERLIN és az ESPLUMOIR

(Avagy történelmi személy volt-e a mondabeli varázsló? Bizonyítási kísérlet)

"Látszólag lehetetlen Merlint elszakítani a mítoszoktól, de a következőkben bebizonyítom, hogy mégis több volt, mint egyszerű mitikus alak" -- kezdte Deirdre, ám a dolgozat a bizonyítékok előtárása helyett a varázsló életrajzi adatainak felsorolásával folytatódott.

"Akár mitikus alak, akár történelmi személyiség volt, a skót Alföldön, a VI. század vége felé élt, tehát abban az időben, amikor a kereszténység mind erősebben gyökeret vert Britanniában, és amikor a pogány istenek egyre inkább elvesztették híveiket. Merlin druida volt, próféta, a pogány föld varázslója..."

Eddig ez is csak a régi szerzők műveiből kiemelt részletek felsorolása, gondolta Indy. Még semmi újat nem mondott. Gyorsan tovább olvasott. Deirdre egy-két oldal után rátért a Merlin haláláról szóló mesék elemzésére.

"Miközben mindenki által jól ismert tény, hogy Merlin Arthur király, és őt megelőzően két másik uralkodó tanácsadója volt, életének utolsó éveit sűrű homály takarja. A mondák szerint összeismerkedett egy Vivien nevezetű

szűzzel, és menthetetlenül beleszeretett. A lány megesküdü, hogy az övé lesz, de csak akkor, ha Merlin elárulja neki, hogyan lehet valakit varázsszavak segítségével örökre bezárni valahová. Merlint annyira lenyűgözte a fiatal teremtés, hogy engedett kérésének. Amint Vivien megismerte a titkot, gálád módon egy barlangba zárta a varázslót. Ettől kezdve Merlint soha, senki nem látta újra, de kiáltozását, segélykérő szavait gyakran hallották a barlang körüli erdőkben kóborló emberek.

Egy másik, a Didot-Perceval címet viselő, ősi dokumentum szerint Merlin önként mondott búcsút az életnek. Utolsó szavai -- állítólag -- a következők voltak:

-- Most visszatérek az én *esplumoirom*hoz, és soha nem láthattok újra.

Elképzelhető, hogy Merlin tisztában volt vele, Vivien ellene mesterkedik, ám annyira csalódott volt, annyira összetörte szívét a viszonzatlan szerelem, hogy belement a játékba, és végül engedett a gonosz szűz kérésének.

Felvetődhet a kérdés, mi volt az a bizonyos *esplumoir*, és hol található?

Indy abbahagyta az olvasást, és tűnődve hátradőlt székében. Deirdre egyértelműen messze többet tudott társainál. Vállalkozott rá, hogy két, egymásnak ellentmondó, ősi forrásból származó információ figyelembevételével levonja saját következtetéseit. Természetesen ez még messze kevés lenne a doktori cím megszerzéséhez. Indy szinte hallotta, ahogy saját egykori professzorai a lányra támadnak kérdéseikkel.

Miből gondolja, hogy a mítoszoknak van valami valóságos alapja? Ha Merlin önként hagyta el ezt a világot, akkor miért kiáltozott segítségért a kriptájából?

Indy lapozott, és remélte, Deirdre valamivel konkrétabb bizonyítékokat is felsorakoztat. A dolgozat következő részében a lány megpróbálta megmagyarázni az *esplumoir* szó jelentését.

Úgy vélem, a *plumae* (tollak) és a *mutare* (megcsonkítani, megfosztani) szavak eggyémosódásából alakult ki. Szó szerinti jelentése tehát: "megkopasztani a madarat". Merlinre vonatkoztatott, szimbolikus jelentése pedig véleményem szerint: "átváltozni".

Indy a kezébe vette piros ceruzáját, bekarikázta a *mutare* szót, és egy kérdőjelet rajzolt a lap szélére. A tanításban ugyan nem volt gyakorlata,

de a lingvisztikához annál jobban értett.

"A szó a latin *ex-plumae* (megkopasztani) Igéből is származhat" -- írta a szöveg mellé megjegyzését, majd folytatta az olvasást.

A tudósok, akik megpróbálták megfejteni az *esplumoir* jelentését, egyöntetűen kapcsolatba hozták az "élőből halottá válás" vagy "testi átváltozás" fogalmával. Ám az is elképzelhető, hogy az *esplumoir* egy hely neve volt. Mégpedig azé a helyé, ahova Merlin visszavonult, hogy "egy madár kitépett tollával" (írótollal) megírja élete történetét.

Meggyőződésem, hogy ez az *esplumoir*-nak nevezett valami nem más, mint a Skócia nyugati részén fekvő Whithorn nevezetű városka határában lévő barlang. Ezt a feltételezést igazolja egy XV.

századbeli szerzetes levele, melyet a whithorni Szerzetházban őriznek. Az alábbiakban az eredeti, latin nyelvű szöveg hozzávetőleges fordítása következik."

Na végre! -- ujjongott Indy. Már ideje volt, hogy előrukkoljon a lényeggel!

"A levél dátuma: 1496. április 7.

A címzett: VI. Alexander pápa

A szöveg:

Nagy aggodalomra okot adó ügy miatt ragadtam tollat. Kilenc hónappal ezelőtt azt a feladatot kaptam, hogy kutassam át a Skóciában legelőször felépített keresztény templom, a Candida Casa romjait. A szent ház falait az Úr 490. évében Szent Ninian emeltette fel, méghozzá Whithorn falvában. Kutatásom közben egy nagyon furcsa tárgyra bukkantam. Egy papírvékony aranylemezből készült

tekercset találtam, melyen gyanúm szerint Merlin, a legendás varázsló írása áll. Már az is nagyon megzavart, hogy éppen egy templom maradványainál találtam rá, de a tekercsre írt szöveg még jobban megdöbbentett. Ahelyett, hogy papírra vetném a szentségtelen szavakat, itt küldöm magát a tekercset.

Tudnia kell, Szentatyám, hogy van Whithorn közelében egy barlang, amely Szent Ninian nevét viseli, de a helybéliek Merlin Barlangjaként is emlegetik. Azt beszélik, hogy ez az ember, aki sokak szerint a Sátán szülötte, sok-sok évet töltött el ezen a helyen, megszenségtelenítve a barlang egykor áldott falait.

Azért írom le mindezt, mert hiszem, hogy ezt a szöveget Merlin írta, és úgy gondolom, ki kellene végre űzni a barlangból ezt a démonembert, kinek

lelke sokak állítása szerint még mindig ott kísért.

Legalázatosabb szolgája: James Thomas Mathers atya"

Indyt lenyűgözte a levél, és kíváncsian várta, Deirdre milyen csodálatos dolgokat tár még elé, de csalódnia kellett. A lány nem említette meg, hol, és ki találta a levelet, és ki hitelesítette. Indyben felébredt a gyanú, hogy az egészet csak Deirdre eszelte ki, hogy igazolja elméletét. Vagy talán az anyja biztatására tette? Talán Joanna ismét próbára akarja tenni, és csupán arra kíváncsi, hogy minden bizonyíték nélkül elhiszi-e a mesét.

Nem tudta eldönteni, hogy kitűnőre, vagy elégtelenre minősítse a dolgozatot. A levél valószínűleg koholmány, de korántsem biztos, hogy a lány a felelős a csalásért.

Elgondolkodott az osztályzaton,
amikor...

Amikor valami zajt hallott.
Aitónykorgás! Felemelt fejjel fülelni
kezdett. Mikor megérkezett, egyetlen
irodában sem égett a lámpa. Azóta jött
volna valaki?

Lépések. Valaki járkal a folyosón. Indy
feszülten várt. A lépések kopogása
felerősödött, majd hirtelen abbamaradt.
Az ismeretlen meglátta az ajtaja alatt
kiszűrődő fényt! A régész szinte már
maga előtt látta a folyosón álló
Aprószeműt, ahogy kezében egy
skorpiókkal és mérges pókokkal teli
vödörrel rá vár... Jézus, talán még egy-
két kígyó is van nála! Ó, bárcsak lett
volna annyi eszem, hogy leoltom a
lámpát!

Valaki bekopogott az ajtón.

Csinálj már valamit! -- bízta magát Indy.

-- Mi van? -- kérdezte, félelmét palástoló durva hangon.

-- Joanna Campbell vagyok. Maga az, Jones professzor?

Indy felugrott, és az ajtóhoz sietett.

-- Jöjjön be, kérem. Ne haragudjon, hogy ilyen udvariatlanul válaszoltam a kopogására! Nem tudtam, ki lehet a folyosón.

Most először látta Dr. Campbellt leeresztett hajjal. A fekete köpenyre omló őszes fürtök nagyon furcsa benyomást keltettek benne. A nő inkább boszorkánynak látszott, semmint egy archeológus professzornak. Indy megrázta a fejét. Mostanában túl sok mesét olvastam!

-- Megláttam a fényt. -- A nő belépett az irodába. Gyorsan körbenézett, tekintete egy pillanatra megakadt a szétnyitott tábori ágyon. Úgy látom, sokat dolgozik.

-- Megpróbálom leosztályozni a házi dolgozatokat. -- Indy várta, hogy a professzornő valami csípős megjegyzéssel jutalmazza, amiért az utolsó pillanatra hagyta a munkát, de Joanna, ha gondolt is valami ilyet, nem mondta ki.

-- Időnként előfordul, hogy nem tudok elaludni. Ilyenkor be szoktam jönni, és elvégzem az adminisztrációs munkát. Mikor senki sincs körülöttem, sokkal jobban haladok.

-- Megérttem.

Indy idegesen dobolt ujjaival Deirdre dolgozatán, és eltűnődött, vajon ebben a helyzetben szóba hozza-e.

-- Remélem nem zavarom, ha itt maradok? kérdezte végül sután.

Joanna Campbell hátat fordított Indynek, és vizsgálgatni kezdte a polcon sorakozó könyveket.

-- Nem, egyáltalán nem. Különben ideje, hogy beszéljünk egymással. -- Válla fölött a férfire nézett. -- Akár itt és most is sort keríthetünk rá. Persze csak akkor, ha maga is úgy gondolja.

-- Ó, természetesen! -- mondta Indy. Vajon miről akar beszélni velem?, gondolta. -- Tessék, üljön ide, az én székembe! Vagy talán menjünk át az ön irodájába?

A nő megfordult, és elmosolyodott.

-- Üljön csak le. Nekem ez is megteszi
-- mutatott az asztallal szemközt álló, magas támlájú székre, de állva maradt.

Indy lassan leült, és hátradőlt. Várta, hogy a nő elkezdje.

-- Hogy tetszik magának itt, nálunk?

-- Nagyon élvezem. Joanna bólintott.

-- Valami olyasmit hallottam, hogy maga nem mindig követi a tanmenetet, amit tőlem kapott.

Na, tessék! Éppen ettől féltem, gondolta Jones. Deirdre mindenről beszámolt neki. Semmi sem maradhat titokban előtte, ami az előadásaimon történik!

-- Fontosnak éreztem, hogy bizonyos dolgokat részletesebben is ismertessek a csoporttal.

-- Ezen az egyetemen nem megengedett, hogy egy új tanár eltérjen a tanmenettől. Különösen akkor nem, ha annak a bizonyos tanárnak a brit archeológiával

kapcsolatban semmiféle gyakorlati tapasztalata sincs.

-- Ezt a legteljesebb mértékig elfogadom, de úgy gondolom, fontos, hogy az ember a saját ötleteit is megpróbálja alkalmazni. Szerintem ez egyaránt vonatkozik a kezdő és a tapasztaltabb tanárookra is.

-- Ön rokonszenves ember, és jó előadó. Vagyis mindenesetre jobb, mint az elődje volt. Joanna újra az ágyra nézett. -- Mindenki azt hitte róla, hogy minden idejét a munkájának szenteli. Rengeteg időt töltött itt, az irodájában. Valójában azonban egy üveg bourbont tartott az egyik fiókban, és felháborító ponyvaregényeket olvasgatott. Egészen addig, míg bele nem halt. Úgy értem, míg el nem vitte az ital. Bár azoknak a könyveknek is elég nagy szerepük lehetett a halálában.

-- Igen, hallottam egy-két pletykát az olvasási szokásairól -- mosolygott Indy.

-- El kell mondanom, egy kissé zavar, hogy tanári karunk egyik tagja nem rendelkezik a Brit Szigetek történelmének kellő gyakorlati ismeretével. Különösen kényelmetlen a dolog, mert az illető az ókori műemlékekről tartja előadásait.

-- Igen, ez érthető -- felelt Indy gyorsan --, de talán nem olyan súlyos a helyzet, hiszen kezdő csoportot tanítok. Különben feltett szándékom, hogy mihelyst alkalom kínálkozik rá, részt veszek egy ásatáson. Már beszéltem Stottlemire professzorral, és ő megígérte, hogy magával visz Herefordshire-be. A Beacon sziklaerődítményt fogjuk tanulmányozni.

-- Igen, érdekes hely. Nagyon kellemes sétákat lehet tenni arrafelé... Ennek

ellenére nem tartom valószínűnek, hogy ön együtt tudna dolgozni Stottlemire professzorral. Bármit is fedezne fel, bármilyen összefüggést találna, ő a saját érdemének tartaná. A Beacon sziklaerődítmény az ő vadászterülete. Szinte kisajátította magának.

A férfi megvonta a vállát.

-- Azt hiszem, kezdetnek ez is megtenné. Különben sem tudom, mit hoz a jövő...

-- Értem mire céloz. Ha ennyire érdekli, miért nem kérdezett meg? Nyugodt lehet. Megfelelőnek találjuk a munkáját. Az állás ösztől is a magáé, persze csak akkor, ha nincs más terve.

-- Ó! Természetesen nincs!

-- Helyes... Akkor most beszéljük meg, hogyan fog gyakorlati tapasztalatokat szerezni.

Indy megkönnyebbült, boldog elégedettség áradt szét benne. Már biztos, hogy Angliában fog maradni! Még a pókok és a skorpiók sem gátolhatják meg ebben. De ez még mind semmi: Dr. Campbell segítségével egy ásatásra is eljuthat.

-- Tud esetleg ajánlani valakit, aki magával vinne?

-- Igen. Skóciában, Whithornban hamarosan elkezdődik egy ásatás. Én fogom vezetni.

-- Ön? Whithornban? -- Indy Deirdre dolgozatára, majd Dr. Campbellre bámult. -- Éppen most olvastam el a lánya tanulmányát, amiben...

-- Tudom, miről szól. Különben Deirdre lesz az asszisztensem. Remélem, ön is csatlakozik hozzánk.

-- Igen, természetesen! De... -- Indy felemelte a lány dolgozatát. -- Az

ásatásnak van valami köze ahhoz, ami ebben áll?

-- Természetesen. Pontosan ezért megyünk oda.

9.

"CRUC"

-- Elérkezett az idő, mikor a Parlament bölcsen gondolkodó tagjainak egyesíteniük kell erőiket a Brit Nemzetközösségnek nevezett veszedelem elleni harcban -- jelentette ki a rádióban egy előkelő kiejtéssel beszélő férfi. Ha ez a terv megvalósul, azonnal megindulna a Brit Birodalom széthullása. Ezt pedig nem engedhetjük meg!

-- Köszönöm, Mr. Powell -- mondta egy másik hang. -- Mielőtt folytatná, szeretném megkérdezni öntől, hogy...

-- Jack! Kapcsold már ki azt a vacakot, jó? kiáltott Indy.

Kattanás. A nappaliban álló rádió elnémult.

-- Segítsek? -- kérdezte Shannon.

Az ágyon szétszórt ruhák heverték: Indy csomagolt.

-- Azt hiszed, egyedül nem tudom megcsinálni?

-- Nem ártana, ha azt a pántot is magaddal vinnéd, amit a szemedén hordtál.

-- Minek?

-- Olyan fenyegetővé tette a megjelenésedet! Nagyon jól illene ehhez a bolond hangulatodhoz.

-- Ne haragudj, de az elmúlt három éjszaka nem aludtam valami jól. Egyfolytában felriadtam, mert mindig úgy éreztem, mintha egy skorpió mászna a nyakamon.

-- Ne izgulj, garantálom, hogy már egy sincs a lakásban.

-- Tudom. De mégis...

Shannon a szekrénynek támaszkodott.

-- Mikor jössz vissza?

-- Az őszi szemeszter pontosan három hét múlva kezdődik. Néhány nappal előtte újra Londonban leszek.

-- Ha megtudok valamit a skorpiós emberről, azonnai megüzenem.

Indy a hátizsákba gyömöszölte egy pár zoknit.

-- Szeretném elfelejteni az egészet. Talán valaki másnak szánták a skorpiókat, de eltévesztették a lakást...

-- Persze, ez is lehetséges. Bár én még mindig úgy gondolom, a pókok és a skorpiók valahogy kapcsolatban állnak egymással.

Indy nem felelt. A hátizsákba dobott egy nadrágot és egy trikót.

-- A barátnődnek beszéltél a skorpiókról?

-- Nem. Nem mondtam el neki. Különb, nem a barátnőm, hanem a tanítványom.

-- Nekem mindegy, hogy nevezed. -- Shannon barátjához lépett, és vidáman a vállára csapott. -- Lefogadom, egészen másképp fogsz róla beszélni, mikor visszajöttök.

-- Jack, az anyja is ott lesz!

-- Na és? Egyszerre mindkettőjükhöz nem tudsz kedves lenni?

-- Dugulj már el, jó?

-- Bocs'. Csak hülyéskedtem. De ne is tagadd, tetszik neked az a lány!

Indy megvonta a vállát.

-- Persze, hogy tetszik. De most nehogy elkezdj Dorian Belecamusról papolni! Deirdre egészen más, mint ő volt. Két külön világ. Különben, ahogy alkalmam lesz rá, ki fogom kérdezni az udvarlójáról... Vagyis a volt udvarlójáról.

-- Igen, igen. Még csak nem is hasonlítanak egymásra, hiszen ez a lány csinos, intelligens, és egy kicsit rejtélyes. Belecamus egészen más volt, igaz?

Indy tudta, a barátjának igaza van. De Deirdre egészen másképp viselkedett, mint annak idején Dorian.

-- Az igaz, hogy eddig még nem mesélte el az élete történetét, de biztosra veszem, Deirdre semmiben sem hazudik. Annyira friss, annyira ártatlan, annyira... Te ezt úgysem értheted meg. Az a lényeg, hogy tudom, megbízhatok benne.

-- Egyesek eszét időnként elveszi a szerelem.

Indy gondosan összehajtott egy inget.

-- Shannon, most már biztos vagyok benne, hogy te vagy a leggyanakvóbb nckó, akivel életemben találkoztam.

-- Lehet. De én legalább nem költöztem fel egy elefántcsont toronyba.

Indy dühösen az ágyra dobta az inget, és a barátjára nézett.

-- Talán nem tetszik amit csinállok? Erről van szó?

Shannon az égnek emelte kezeit.

-- Hülyeség! Semmi bajom azzal, amit csinálsz. A viselkedésed viszont annál inkább zavar. Túl naiv vagy. Egy kicsit dörzsöltebb is lehetnél.

-- Te pedig olyan dörzsölt vagy, hogy néha úgy érzem, már én is elkoptam miattad!

Shannon elvigyorodott.

-- Ide figyelj! -- folytatta Jones. -- Meglehet, hogy nem értek a nőkhöz, de biztos vagyok benne, hogy Deirdre-ben nem fogok csalódni. Sokban hasonlítunk egymásra.

-- Látod, ebben egyetérték veled. Ő is éppen olyan naiv, mint te.

Hogy mer így beszélni róla? Hiszen még csak nem is ismeri! -- dühöngött Indy magában, de elege volt a vitából. A falióra nézett.

-- Elmegyek. Még el akarok köszönni Milfordtól. Nem jössz velem?

Shannon felnevetett.

-- Minek mennék? Az öreg úgysem tudná, ki vagyok.

-- Most nyilván meglepődsz, de biztosra veszem, hogy emlékszik rád. Csak a jelennel kapcsolatos dolgokat felejtí el. A múlt kitűnően megmarad a memóriájában.

-- Na, ezt egyszer még kipróbálom. -- Shannon az ajtóhoz kísérte barátját. -- Mit is mondtál, hányra jössz vissza?

-- Négyre. -- Indy kinyitotta az ajtót. -- Mióta érdekel, mikor járok haza?

-- Most mit idegeskedsz? -- kiáltott Shannon. -- Csak szeretnék elbúcsúzni tőled, mielőtt dolgozni indulok.

-- Ha esetleg már nem leszel itt, majd beugróm hozzád a mulatóba.

-- Inkább gyere vissza négyre.

Indy belépett az Empire Club, Leeland Milford szálláshelye kapuján, és a mahagóni bútorok között, a süppedős

szőnyegen át a recepciós pulthoz sietett.

-- Melyik Dr. Milford szobája? -- kérdezte a pult mögött álló vékony emberkétől.

-- Dr. Milford talán várja önt? -- kérdezte a portás finomkodó hangon.

-- Igen.

-- Attól tartok, uram, Dr. Milford házon kívül tartózkodik. Azt hiszem, a Tussaud panoptikumba indult.

-- Valóban? -- kérdezte Indy a férfi hanglejtését utánozva. -- Akkor attól tartok, uram, Dr. Milford jól átvágott engem.

Kilépett az utcára, a legközelebbi állomáson földalattira szállt, és tíz perccel később már Milforddal együtt VIII. Henrik és hat felesége viaszmását nézte.

-- Nagyon élethű, igaz? -- kérdezte Indy. Milford lassan ránézett.

-- Igen, az. De mutatok valami érdekesebbet. Indy búsan megrázta fejét, és követte az

öregét. Meg sem lepődött, hogy rátaláltam, gondolta. Ma nincs valami jó formában.

Mikor Jones péntek reggel, a záróvizsgák megkezdése előtt az irodájába lépett, legnagyobb csodálkozására Milford már ott várt rá. Az öreg izgatottan közölte, hogy valami nagyon fontos üzenetet kell átadnia, ám mikor sehogy sem jutott az eszébe, váltig állította, hogy már rég elmondta. Ezen néhány percig elvitatkoztak, és amikor Indynek indulnia kellett, gyorsan megbeszéltek egy újabb találkozót. Jones reménykedett benne, hogy az öreg végül mégis vissza fog emlékezni rá, mit kell elmondania.

Olyan dühös volt Milfordra, hogy csak az előadóteremben vette észre, az asztalán felejtette a kijavított dolgozatokat. Vissza kellett mennie értük.

-- Nézd csak, itt van Robespierre és Marat! -- mutatott Milford két bábra. -- Ezeknél pontosabb másolatokat el sem lehet képzelni.

-- Miért?

-- Mert Madame Tussaud a kivégzésük után azonnal mintát vett a fejükről.

-- Azt hiszem -- krákogott Indy --, könnyű dolga lehetett. Nem kellett rászólnia a modellekre, hogy ne mozogjanak.

-- Az biztos! -- nevetett Milford. -- Szerencsére a fejek nem látták saját halott testüket, ezért vonásaikat nem torzította el az iszonyat.

-- Ezt hogy érti? Ha valakit lefejeznek, már nem láthat semmit.

-- Tudod, a hóhérok gyakran elszórakoztak vele, hogy miután a guillotine elnyisszantotta a nyakat, a test fölé emelték a fejet. Mivel az agyban még volt elég vér és oxigén, az "ember" a lefejezése után akár 30 másodpercig is látott és hallott.

-- Ez igaz?

Milford megvonta a vállát.

-- Ha a fejek kidülledt szemeire és mozgó ajkaira gondolunk, azt hiszem elhihetjük. Bár az is lehet, hogy csak az idegek utolsó rángása okozta az egészet.

-- Még rágondolni is... -- Indynek elakadt a szava.

-- Igen, időnként bámulatosán kegyetlen dolgokat művelünk. Sokan

úgy tartják, a régi korok barbár időszakok voltak, de nézd csak meg, ami századunkban mit tettek egymással az emberek! A Világháborúban tízezrek, százezrek haltak meg. Franciaországban egész települések pusztultak el. A földet vér áztatta.. Az állítólagos győztesek Dicsőséges Háborúként emlegetik, de szerintem ez volt az emberiség legnagyobb szégyene!

Majdnem egy órán át sétálgattak a múzeumban. Indy nem is próbálta faggatni az öreget az elfelejtett üzenetről. A legutóbbi egy-két napban Milrord szinte csak a régi korok eseményeire tudott visszaemlékezni.

Végül Jones rávette az öreget, menjenek át az egyik közeli étterembe, egy teára.

Amint elhelyezkedtek, s a pincér az asztalukra tette a teát és a

süteményeket, Indy a skóciai utazásáról kezdett beszélni. Elmondta, hogy a Szent Ninian remetebarangban fognak ásatásokat végezni, ott, ahol a legendák szerint Merlin az utolsó éveit töltötte.

-- Elképzelhető, hogy ez a barlang volt Merlin *esplumoir*-ja -- tette nozzá, és kíváncsian figyelte, Milford hogyan reagál a szó hallatán.

Az öreg professzor a bajsztát simogatva, homlokát ráncolva, kifejezéstelen tekintettel bámult ki az utcára. Mikor észrevette, hogy az ifjú elhallgatott, szaporán pislogni kezdett.

-- A fenébe, Indy, valamiről beszélni akartam veled. Várj csak! De hiszen már elmondtam!

Jones nagyot nyelt, és megpróbált udvariasan válaszolni.

-- Ne kezdjünk el újra ezen vitatkozni, Dr. Milford. Eddig csak annyit közölt, hogy valamit mondani akar.

Milford tétován megvakarta a fülét.

-- Lehet, hogy igazad van... Ne haragudj! Most már tényleg az eszembe fog jutni... Mit is mondtál az előbb Skóciáról?

Indy elismételte a mondókáját.

-- Merlint akarjátok megtalálni? -- kérdezte Milford.

-- Valójában nem, de...

Milford megvakarta állat, és végigsimított a bajsán.

-- Úgy rémlik, a napokban valakivel már beszéltem Merlinről.

-- Velem -- bólintott Jones.

-- Tessék?

-- Nemrég, amikor a Towerben voltunk. Ön azt mondta, képtelenség bebizonyítani, hogy valóban élt.

-- Ez így van!

Indy kortyolt egyet a teájából.

-- Mellesleg... Hallott már Merlin *esvlumoir*-járól?

-- *Esplumoir*... Igen, igen. Ez is egyike azoknak a szavaknak...

-- Mire gondol?

-- Egyike azoknak a szavaknak, amit a szövegek angolról franciára történő oda-vissza fordítgatása során rosszul értelmeztek. -- Milford bosszúsan legyintett. -- Bábeli zűrzavar! Egy egész élet munkája lenne valamennyi elferdített szó valódi jelentését megtalálni.

Indy éppen ettől a munkától, az ilyen élettől menekült meg, mikor a

lingvisztikáról átváltott az
archeológiára.

-- Ez érdekesen hangzik...

-- Az *esplumoir*-ról jóformán semmit sem tudok, viszont mondok egy másik, Merlinnel kapcsolatos példát. Tudod mi a hant?

-- Persze. Egy sír fölé emelt föld- vagy kőkupac. Britanniában lépten-nyomon ilyesmibe botlik az ember.

-- Helyes. Ha Merlin valóban létezett, őt is egy ilyen hant alá temették el.

Indyt meglepte Milford magabiztos hangja.

-- Ezt miből gondolja?

-- Te is biztosan ismered a "Le cri de Merlin" című történetet, ami arról szól, hogy a varázsló egyfolytában kiüvöltözött a kriptájából.

Az ifjú bólintott.

-- Nos, az egész szöveget hibásan fordították! Már a címe sem jó. --
Milford lassan kavargatni kezdte teáját.

-- Tessék?

-- Igen, a címben van az első fordítási hiba. Az eredeti, óangol nyelvű szövegben a "cruc" szó szerepelt, ami hantot jelent. Mikor franciára fordították, hibáztak, és cri-t írtak helyette. Aztán Monmouthi Geoffrey egyszerűen fogta a francia cri-t, és a középangol "cry", vagyis kiabálni szóval azonosította, így lett a hantból kiáltozás. -- Milford Indyre meresztette szemét. -- Például, hogy visszatérjek a lefejezésekhez, mikor Eldol levágta Hengist fejét, a jó öreg Geoffrey ezt írta róla: "A feje fölött óriásit kiáltott az ég felé." Ennek semmi értelme! Helyesen így szólna a mondat: "Óriási, égisz erő hantot emelt a feje fölé."

Tudod, a szász vezéreket mindig ilyen hatalmas kőkupacok alá temették.

-- Ez... Ez igaz? -- kérdezte Indy dermedten.

-- Persze, hogy igaz! Éveken át ezen vitáztunk az apáddal.

-- Tehát ön azt állítja, Merlint egy sírhant alá, és nem e barlangban temették el.

-- Igen. Különbözik sincs túl sok értelme annak a bizonyos bezárási történetnek. Szerinted egy olyan bölcs varázsló, mint Merlin, hagyná, hogy egy csitri bolondot csináljon belőle?

Érdekes, gondolta Indy. Erről már Deirdre is írt valamit.

-- És az utolsó szavait hogyan magyarázza? Azt mondta, visszavonul az *esplumoir*-jába...

-- Már mondtam, ezt a szót nem ismerem. Talán így fejezte ki, hogy meg fog halni. Vagy, so whylome wont. De nem lennék meglepve, ha a szó mégis valami mást jelentene. Ne felejtsd el, abban az időben még pennával, tollszárral írtak. Nézzük csak meg a szó tövét! A walesi plufawr, "toll" szó a latin pluma-ból származik... Merlin talán egyszerűen csak visszavonult a zajos élettől, letelepedett valami nyugodt helyen, mert meg akarta írni valaminek a történetét...

Indy visszakísérte Milfordot a szállására, és valamivel négy óra után hazaért. Fáradt volt, úgy döntött, lefekszik egy kicsit. A Milforddal való találkozás nagyon kimerítette. Egyfolytában résen kellett lennie, mert nem tudhatta, az öregúr melyik pillanatban vált át középangol nyelvre,

mikor mormog el valami látszólag értelmetlen, ám annál fontosabb mondatot, esetleg mikor dühödik fel valami miatt.

-- Jack, itthon vagy? -- kiáltott Indy, miközben bezárta maga mögött az ajtót.

Semmi válasz.

Kénytelen leszek utánamenni a mulatóba, gondolta. Nem sok kedvem van hozzá. Holnap korán kell kelnem. Már átkozta magát, hogy megígérte a barátjának, benéz hozzá. Mindegy, egy kicsit pihenek, aztán elindulok.

Az íróasztalára nézett, hátha Shannon hagyott neki valamilyen üzenetet, és... Hirtelen apró, tüsszentéshez hasonló nesz ütötte meg a fülét. Megfordult. A hálósoba ajtaja be volt zárva. Hiszen én mindig nyitva hagyom!... Na nem, elég volt a csúszómászókból! Már-már

elindult a bejárati ajtóhoz, hogy mégis kihívja a rendőröket, de meggondolta magát. Ki tudja, mit találna a lakásban, mikor visszajön! Óvatosan a hálószoba ajtajához osont, megérintette a kilincset...

Az ajtó kivágódott, és ordító, sikongató tömeg áradt ki mögülé.

-- Meglepetés!

Indy zavarodottan körülnézett, egy percig nem ismerte fel a nappaliban ugrándozó embereket. Már látta őket valahol... De hol? Hiszen ezek a tanítványai!

-- Jones professzor! -- lépett elé Deirdre. Remélem nem haragszik ránk. A csoport szeretett volna elbúcsúzni magától.

Indy felnevetett.

-- Nem, egyáltalán nem haragszom! Ó, hát mindannyian eljöttek?

Vörös, kék és zöld léggömbök röppentek a mennyezetre, papírkígyók cikáztak át a levegőn, és az egyik diák egy "Sok boldog ásatást!" feliratú tortát tartott Indy elé. A szöveg alatt még egy tejszínhabrajz is volt: egy férfi és egy nő egymás kezét és lapátokat szorongató alakja.

-- Ez meg mi? -- bámult Deirdre a rajzra. Ehhez semmi közöm, Professzor úr! -- mentegetőzött.

A többiek felnevettek, néhányan csipkelődő, de kedves megjegyzéseket tettek. Nyilvánvaló volt, hogy valamennyi diák biztosra vette, van valami Indy és Deirdre között. Ha pedig még nincs, hát hamarosan lesz.

Indy elvörösödött, és megpróbálta elkerülni, hogy Deirdre-re kelljen

néznie. Felemelt fejfel a körülötte tolongó tömeg mögé lesett, és megpillantotta a szoba túlsó oldalán összefűzött karokkal a falnak támaszkodó, kajánul vigyorgó Shannont.

-- Jack, ezt te szervezted?

-- Én? -- csodálkozott Shannon. -- Én csak kinyitottam nekik az ajtót.

-- Nem igaz, ő is benne volt! -- kiáltott valaki.

-- Igen, a legelejétől! -- tette hozzá egy másik hang.

-- Sejtettem, hogy valamire készülsz -- mondta Indy. -- Most már értem, miért volt olyan fontos, hogy négyre visszaérjek.

Kinyitottak néhány üveg bort.

-- Vágjuk fel a tortát! -- javasolta valaki.
Egy nyurga fiú -- az, akinek a Stonehenge

XVII. században élt kutatóiról kellett volna megírnia a dolgozatát -- egy kést szorongatva a társai elé lépett.

-- Erre én vagyok a legérdemesebb! -- kiáltott. -- Egyedül én mertem Inigo Jones, az építész, és Indy Jones, a professzor eltérő véleményéről írni!

-- És nem is túl rosszul -- tette hozzá Indy.

-- Vigyük a tortát az asztalhoz! -- javasolta egy lány, és Deirdre kivételével valamennyien átözlöltek a konyhába.

-- Köszönöm -- lépett Indy a lányhoz, és szelíden megérintette a vállát. -- Nagyon jólesett. Eszembe sem jutott volna.

-- Micsoda?

A férfi elmosolyodott.

-- Nem hittem volna, hogy ez megtörténhet.

-- Én sem -- nézett rá Deirdre, és már mindketten tudták, a másik rég nem a meglepetésről és a tortáról beszél.

-- Már alig várom, hogy Skóciába érjünk!

-- Én is. Jó lesz újra hazamenni.

-- Talán arról a vidékről származik? --
Indy rádöbbent, milyen keveset tud a lányról.

-- Igen. Whithornból. Ott nőttem fel.
Indy meglepődött.

-- Valóban?

A bejárati ajtó felől kopogtatás hallatszott. Indy a barátjára nézett, és

Shannon kitárta az ajtót. Joanna Campbell lépett a szobába.

-- Joanna! Hát te mit keresel itt? -- kérdezte Deirdre.

Egyik meglepetés a másik után, gondolta Indy.

Anya és lánya néhány suttogó szót váltottak egymással, majd a nő mosolyogva Indyre nézett.

-- Remélem, nem zaklatta fel túlságosan, hogy megzavartuk a magánéletét. A tanítványait egyszerűen képtelenség volt lebeszélni a tervükről. El kell ismernem, az egyetemen ön a legnépszerűbb professzor. Nem is emlékszem, hogy valaha, akár egyetlen kollégámról is olyan dicshimnuszokat zengtek volna a diákok, mint magáról.

Indyt meglepte a nő nyíltsága.

-- Köszönöm, Dr. Campbell. Eddig, főként, amikor arra a sok unatkozó arcra néztem, éppen az ellenkezője jutott az eszembe.

-- Tegeződjünk, jó? Szólíts egyszerűen Joannának.

-- Köszönöm. Megkínálhatlak egy pohár borral, vagy inkább valami mást kérsz? Tortánk is van. -- Indy megkönnyebbülve gondolt rá, hogy a tortát azóta felszeletelték. Kényelmetlenül érezte volna magát, ha meg kell magyaráznia a rajzot.

-- Nem, köszönöm, semmit sem kérek. Nem maradok sokáig. -- Joanna közelebb hajolt Indyhez, és halkabbra fogta hangját. -- Engem tulajdonképpen nem is hívtak meg, és azt hiszem, már így is éppen eléggé zavarba hoztam Deirdre-t. -- A lányára pillantott.

-- Ugyan már! -- próbált tiltakozni a lány, és elpirult.

Joanna elmosolyodott, majd komoly hangon folytatta.

-- Nagyon fontos oka van, hogy idejöttem. Deirdre, te is figyelj!

-- Figyelek! -bólintott a lány meglepetten.

-- Meg kell változtatnom a terveimet. Még néhány napig Londonban kell maradnom.

-- De Joanna, hiszen megígérted... -- szólt közbe Deirdre, de anyja egyetlen kézmozdulattal belefojtotta a szót.

-- Engedd meg, hogy befejezzem! Azt szeretném, ha ti ennek ellenére, nélkülem is elutaznátok Whithornba. Ahogy lehet, utánatok megyek.

-- És addig mit csináljunk? -- kérdezte Deirdre.

-- A felszerelést már előkészítettem. Mindent magatokkal fogtok vinni. Te jól ismered a vidéket, Jones professzor pedig szakképzett archeológus. -- Indyre nézett. -- Készítettem egy tervet, amit útmutatóként használhattok. Fel kell bérelnetek néhány falubelit. Deirdre majd segít. Ő mindenkit ismer, azokat is, akikkel korábbi kutatásaim során már dolgoztam. Elképzelhető, hogy mire nekiláttok a tényleges munkának, már veletek leszek. Jó lesz így?

Indy boldog volt. Minden olyan gyorsan történt, minden olyan jól alakult, nem is remélte volna, hogy a helyzet ilyen izgalmassá válhat.

-- Mindent elő fogunk készíteni -- ígérte.

-- Jól van.

Indy az ajtóhoz kísérte Joannát.

-- Szeretném, ha elárulnál valamit -- kérte. Az eddigiekből arra következtetek, hogy azt a tekercset fogjuk keresni, amiről a szerzetes írt a levelében, így van?

-- Igen -- bólintott a nő.

-- Ha így áll a dolog... Nem tudom, mi alapján feltételezed, hogy éppen abban a barlangban van.

-- Örülök, hogy ezt szóba hoztad. Eddig nagyon sok dolgom volt, és sajnós, nem maradt időm, hogy elmondjam a részleteket.

Mindketten kiléptek a folyosóra, és a férfi bezárta maga mögött az ajtót.

-- Miután annak idején elolvastam azt a levelet -- folytatta Joanna --, azonnal megkerestem az egyik barátomat, akinek kitűnő kapcsolatai vannak a Vatikánnal. Rajta keresztül megtudtam, soha, egyetlen levél sem érkezett

egyik pápához sem, melyben Ninian barlangjáról lett volna szó.

-- Igen, erre én is gyanakodtam, hiszen a levelet Whithornban találták meg.

-- Igen, éppen erről van szó. Nem küldték el. És ha a levél ott maradt, ott kell lennie a tekercsnek is. Sikerült kiderítenem, hogy Mathers atya a levél megírása után még öt évig, vagyis a haláláig Whithornban maradt. Úgy gondolom, mivel a tekercs soha nem került elő, egyedül a barlangban lehet elrejtve.

-- Elég hosszú idő telt el azóta. Talán már rég megsemmisült.

-- Nem, Jones. Érzem, nagyon erősen érzem, hogy még mindig létezik. Nem tudom megmagyarázni miért, de biztos vagyok benne, hogy az ásatás sikeres lesz.

-- Remélem igazad van. Most már csak Deirdre dolgozatát nem értem. Véletlenül nem te...

-- Arra vagy kíváncsi, én írtam-e? Természetesen nem... De a témát én javasoltam neki. Arra számítottam, hogy felkelti az érdeklődésedet, és szívesen csatlakozol majd hozzánk.

-- Elérted, amit akartál. Már alig várom, hogy munkához lássunk.

Joanna mélyen a szemébe nézett.

-- Arra szeretnélek kérni, míg ketten vagytok, maradi pusztán munkatársi viszonyban a lányommal.

10.

WHITHORN

Skócia délnyugati része sűrű erdőkkel borított, tengerszemekkel és mély szurdokokkal tarkított, lélegzetelállítóan szép vidék. Ez a

mesebeli Tündérország, gondolta Indy, ahogy a kora esti sápadt fényben a falu felé lovagolt. A táj annyira különbözött az Egyesült Allamok délnyugati részén elterülő sivatagtól, gyermekora helyszínétől, hogy össze sem tudta hasonlítani a kettőt. Ott a végtelen tér, itt pedig -- bár minden sokkal kisebb volt -- a táj változatossága szédítette meg az embert.

Vonatuk előző éjszaka érkezett meg Whithornba, és reggel már hozzá is láttak az ásatás előkészítéséhez. Találkoztak a falu polgármesterével -- Joanna régi barátjával --, és elmondták neki, milyen céllal érkeztek. Megkeresték azt a két ácsot is, akik addigi kutatásai során a professzornő segítőtársai voltak, és megegyeztek velük, hogy másnap elkezdik a munkát.

Csak késő délután jutott rá idejük, hogy kilovagoljanak a helyszínre. Ninian barlangjának bejárata szűk, alig néhány láb átmérőjű nyílás volt, mely aztán óriási, föld alatti teremmé öblösödött. Szétnéztek, majd Deirdre visszatért a faluba, hogy előkészítse a felszerelést, Indy pedig gondos jegyzeteket készített a barlang méretéről.

Miután elfogadta Joanna ajánlatát, Indy minden fellelhető dokumentumot elolvasott a Candida Casáról és Ninian barlangjáról. Megtudta, hogy a Skóciában fellelhető ókori műemlékekkel foglalkozó parlamenti bizottság kutatócsoportja 1914-ben kisméretű, vésett kőtáblákra, és két keresztény kőkereszt töredékeire bukkant a barlang közelében. Az ásatást Dr. Joanna Campbell vezette. A hivatalos jelentés egyetlen szóval

sem említette sem Merlin espíujnoírját, sem a rejtélyes tekercset, ezért Indy úgy vélte, Joanna akkoriban még nem hallott a szerzetes leveléről.

Miután befejezte a méricskélést, Indy visszalovagolt a faluba, a szállásukra. A háromszintes fogadót a XVIII. században építették, de azóta természetesen átalakították, így az ódon falak között elektromos fény világított, és modern vízvezetékhalózattal kényelmessé a lakók életét.

A régész átment a tágas ebédlőn, és a lépcsőn felkapaszkodott a második szintre, a szobájába. Érkezésük után a fogadósné külön felhívta rá a figyelmét, hogy az egész épületben ez az egyetlen "lakosztály", melyben fürdőkád található. Indy felajánlotta Deirdre-nek, ám a lány inkább a szomszédos, tágasabb szobát választotta.

Ahogy bezárta maga mögött az ajtót, Jones a falon túlról, Deirdre szobájából halk kopogást hallott. Elmosolyodott. Ezek szerint a lány felkészült, hogy lemenjenek vacsorázni. Indy visszakopogott.

Megmosakodott, átöltözött, és közben eltűnődött, milyen kellemesen el tudná tölteni az estét, ha kettesben maradhatna Deirdre-vel. Indy szeretne volna végre ledönteni a közöttük emelkedő félreértés-falakat, szeretett volna véget vetni a mindkettőjük számára kényelmetlen helyzetnek, mindezt persze úgy, hogy közben betartsa Joannának tett ígéretét. Az állását már biztosítottnak érezte, de tudta, ha átlépné a Joanna által meghúzott határvonalat, és mint férfi próbálna közeledni Deirdrehez, Dr. Campbell valószínűleg megváltoztatná elhatározását. Ennek ellenére

valahogy el szeretne volna magyarázni a lánynak, hogy látszólag közömbös viselkedése csak álca, és valójában egészen másként érez iránta.

A vacsora aznap este nagy eseménynek ígérkezett. A kocsmában Deirdre régi barátai ünnepséget rendeztek a tiszteletükre, ezért Indy megpróbált a lehetőségekhez képest elegánsan felöltözni. Megigazította nyakkendőjét, kilépett a folyosóra, és bekopogott a lányhoz.

-- Maga az, professzor? -- kérdezte Deirdre, és kikukucskált a résnyire nyitott ajtón. Azonnal megyek. Egy perc, és kész vagyok! mondta, és becsapta az ajtót.

Indy egy percig mozdulatlanul állt. Remélte, hogy a lány mégis beereszti, de mikor látta, hiába várakozik, a félhomályba burkolózó folyosó falának dőlt. Most meg ő játssza a zárkózottat!

-- gondolta bosszúsan. Hogy fogunk így együtt dolgozni?

Az ajtó végül mégis kinyílt. Deirdre skótkockás szoknyát, és fodros, fehér blúzt viselt, a haját pedig csinos kontyba fogta.

121

-- Ma este nagyon... skótosan öltözött -
- mondta Indy, ahogy elindultak lefelé a lépcsőn.

-- Maga is remekül néz ki, Jones professzor.

-- Igazán? -- Indynek összesen két zakója volt: az, amit rendszerint az egyetemen hordott, meg az a sötétkék gyapjúkabát, amit fehér inggel és kék nyakkendővel ezen az estén viselt. Amikor észrevette, hogy Deirdre pillantása a lábaira téved, egy kicsit elszégyellte magát.

-- Tudom, hogy nem nagyon illik az alkalomhoz, de csak ezt a csizmát hoztam magammal. A félcipőmet sajnos Londonban felejtettem. --
Legyen hova bújniuk a skorpióknak, tette hozzá gondolatban.

-- Ez egy percig se zavarja! Elvégre Whithornban van, nem egy londoni előkelő társaságba készül. Észre sem fogják venni, de ha mégis felfedeznék, nem fognak törődni vele. Kedvesen felnevetett, és Indy egyszeriben úgy érezte, nagyon sürgősen össze kell barátkozniuk.

-- Ezt mindenesetre jó tudni --
biccentett. Ahogy végigmentek az utcán, Indy minden

igyekezetével azon volt, hogy kettejük kapcsolatára terelje a szót.

-- Már sokszor utazott így, egyedül? --
kezdte.

-- Nem vagyok egyedül, hiszen maga is itt van. *f*

- Úgy értettem, az édesanyja nélkül.

-- Igen, elég sokszor voltam már távol Joannától. Ő nagyon jó anya, de rettentően elfoglalt. Mindig nagyon kevés ideje maradt rám. Amióta az eszemet tudom, egyfolytában konferenciákra, találkozókra jár. -- Deirdre megvonta a vállát. -- Éli az archeológusok szokásos életét.

-- Azt hiszem, mióta elindultunk, egyre távolabb kerülünk egymástól, Deirdre.

-- Igazán? -- A lány elfordította tekintetét. Indy megköszörülte a torkát.

-- Az anyja figyelmeztetett, hogy vigyázzak magával.

Deirdre felnevetett.

-- Pedig nem harapok!

-- Joanna arra gondolt, én lehetek veszélyes önre.

-- Most már értem, miért viselkedik velem úgy, mintha félne tőlem.

-- Igazán megérthetné a helyzetemet!

-- Nyugodjon meg! Azt hiszem, idővel megszokjuk egymást.

Nyugodjak meg? Hogy nyugodhatnék meg melletted? Indy elszomorodott.

A kocsmában finom ételek illata és vidám beszélgetés zaja fogadta őket. Az otthoni bárokhoz képest szinte családias, gondolta Indy, ahogy végignézett a teremben ülő, legkülönbözőbb korú falubelieken.

-- Végre itt van! -- kiáltott egy férfi. -- Itt a kislány! Megjött Deirdre!

-- Az emberét is elhozta! -- kuncogott egy nő. Néma csend támadt, és minden tekintet Indyre szegeződött.

-- Úgy látom, örülnek magának --
mormolta Jones. -- Kíváncsi lennék,
rólam mit gondolnak.

Egy vörös arcú ember, a polgármester
emelkedett fel az egyik asztal mellől,
és hívogató mozdulattal feléjük intett.
Indyt már nem lepte meg, hogy a
tekintélyes férfi/a falu előjárója
asszony módra szoknyát visel. A
polgármester mellett Malis, a felesége,
és Phillip Byrne atya, egy őszhajú,
reverendás pap ült. A hosszú asztal
másik végén néhány fiatal nő, Deirdre
régibb barátnői foglaltak helyet.

Annak ellenére, hogy a lány
elmagyarázta, Indy valójában kicsoda,
a társaság tagjainak mosolya és
pillantása elárulta, még mindig azt
hiszik, hogy nagyon közeli
kapcsolatban vannak egymással. A
pap is, valahányszor rájuk nézett,
olyan szigorúan vonta össze

szemöldökét, mintha bűnös paráznasággal gyanúsítaná őket. Indyt zavarta a dolog. Szinte maga előtt látta, ahogy a szentatya egy alkalmas pillanatban félrevonja majd Joannát, és felhívja a figyelmet lánya és a férfiasságával nem bíró, fiatal régész meg nem engedhető viszonyára.

A pincér mindkettőjüknek töltött egy pohárka helyi főzésű whiskyt. Indy zavarában egy kortyra lehajtotta az egészet. Úgy érezte, folyékony tüzet nyelt. Köhögni kezdett.

-- Remek ital, igaz, Jones professzor? -
- kérdezte a polgármester.

-- Pompás -- nyögte a régész levegő után kapkodva.

-- Sajnálom, hogy az anyád nem jöhetett veletek -- mondta Byrne atya Deirdre-nek.

-- Néhány nap múlva ő is megérkezik, atyám. Biztos vagyok benne, hogy tiszteletét teszi önnél.

A pap összevonta sűrű, fehér szemöldökét, és furcsa kifejezés jelent meg az arcán. Indy hirtelen nem tudta eldönteni, hogy Joanna távolléte, vagy pedig éppen az érkezése nyugtalanítja. Eltűnődött, a pap mit tudhat a tekercsről. Biztos volt benne, hogy ismeri a történetet, hiszen a középkori szerzetes levelét az ő templomának levéltárában találták meg. Már éppen azon volt, hogy kifaggatja, mikor Byrne Deirdre gyermekkoráról kezdett mesélni.

Deirdre tizenkét éves korában a helybéli lányokból tánccsoportot szervezett. Egyszer, miután egy esküvői ünnepségen előadták műsorukat, a vendégek egyike, egy

edinburghi koreográfus megkérte őket, lépjenek fel a skót fővárosban.

-- A lányok nagyon izgatottak lettek, mikor megtudták, hogy a király előtt kell majd táncolniuk -- folytatta Byrne. -
- Szegény Deirdre annyira izgult, hogy már napokkal előtte is alig bírt enni. Attól féltem, hogy el fog ájulni a színpadon. Ám szerencsére minden jól sikerült, és biztos forrásból tudom, a királynak is nagyon tetszett a műsor.

Deirdre, aki addig az egyik barátnőjével beszélgetett, az utolsó mondatra felkapta a fejét.

-- O, nem egyedül mi szerepeltünk! -- legyintett.

Byrne az asztal túlsó végén ülő fiatal nők felé biccentett.

-- Nézze, professzor, ők az egykori táncos kislányok!

Közben megérkezett a vacsora. A pincér mindenki elé jókora darab haggist, vagyis birkasajtot tett.

-- Nos, milyennek találja? -- kérdezte Byrne.

-- Nagyon gusztusos -- felelt Indy. Nem szívesen hazudott egy papnak, ám nem akarta megsérteni vendéglátóit. A birkagyomorba töltött, belsőségekből készült étel láttán a hányinger kerülgette. Nagy nehezen erőt vett magán, és lenyelt egy falatot, majd még egyet, és még egyet, míg rájött, valóban nem is olyan rossz.

-- Hogyan fognak hozzá az ásatáshoz, Jones professzor? -- kíváncsiskodott a pap.

-- A barlang belsejében fogunk dolgozni. Azt a tekercset keressük, amiről az a bizonyos szerzetes írt, aki...

-- Igen, tudom miről van szó. Én találtam meg a levelét.

-- Valóban? Kérem, beszéljen róla! Byrne megvonta a vállát.

-- Nem hiszem, hogy tudnék valami újat mondani... Miből gondolja, hogy a tekercs a barlangban van?

-- Én egyáltalán nem vagyok benne biztos, ám Dr. Campbell meg van győződve róla, hogy ott fogjuk megtalálni. Különben logikus lenne, ha oda rejtették volna el. Talán nem hjába nevezik a helyet Merlin barlangjának.

Bryne hirtelen elkomorodott. Olyan elgyötört tekintettel meredt maga elé, mintha úgy érezné, egyedül kell felvennie a harcot a gondjára bízott lelkek üdvösségére törő Gonosz ellen.

-- Az Szent Ninian barlangja -- jelentette ki határozottan. -- Azt hiszem, nem szívesen találkozna

azokkal az emberekkel, akik Merlin barlangjának nevezik.

-- Igazán? És miért nem?

Byrne-t szemmel láthatóan feszélyezte a téma.

-- Talán egyszer majd megtudja.

Indy bekapott egy falat naggist, és elgondolkodott. Vajon miért nem akar róla beszélni?

-- Mit gondol, Mathers atya miért nem küldte el levelét a Vatikánnak? -- kérdezte hosszú csend után.

-- Egy napon majd ezt is elárulom. Talán... Jones nem faggatózhatott tovább, mert a

Solgármester figyelmet kért, és belekezdett dvözlő beszédébe. Hosszan, lelkenedezve elmondta, mi mindent köszönhet a falu Deirdre-nek és édesanyjának, s érzelgős szavakkal

részletezte, mennyire hiányolták őket. Ezután bemutatta Indyt, majd a magasba emelt egy szoknyát. A teremben ülők felnevettek, vidám zúgolódás támadt. Indynek fogalma sem volt róla, minek örülnek, de a biztonság kedvéért együtt vigyorgott velük.

-- Ezt a szoknyát -- zengte a polgármester -- a Campbell klán mintázata díszíti. Engedje meg, hogy Whithorn nevében magának ajándékozzam, Jones professzor!

A régész zavartan elfogadta a szoknyát.

-- Köszönöm! Nem tudom biztosan, hogy mit jelent a mintázat, de azt hiszem, sejtem. Mindenki felnevetett. Indy Deirdre-re nézett. A lány elpirult, de azért 6 is mosolygott. -- Nagyon szép szoknya -- folytatta a régész. --

Minél tovább nézem, annál jobban tetszik.

-- Ez a beszéd! -- kiáltott a polgármester. Próbálja fel, lássuk, hogy áll magán!

Indy elhúzta a száját.

-- Ugye csak tréfál/

-- Szégyelled? Nézz csak ide! -- állt fel egy természetes, szakállas férfi a szomszéd asztal mellől. Rajta is szoknya volt. -- Gyere, fiú! Gyere velem, megmutatom, hol öltözhetsz át.

Indy Deirdre felé lesett. Mikor a lány bólintott, megvonta a vállát, és követte a szakállast. Átöltözött, és a tükör elé állt.

-- Ez tényleg én vagyok? -- rázta meg a fejét hitetlenkedve.

Ahogy visszamentek a nagyterembe, mindenki ránézett. Deirdre felállt,

belekarolt, és a társaság üdvözlőalkalmának közepette visszavezette az asztalhoz.

-- Most olyan egyforma a ruhánk, mintha ikrek lennénk -- mormolta Indy.

Deirdre a füléhez hajolt.

-- Most úgy néz ki, mint egy igazi férfi, Jones professzor -- suttogta.

-- Jó tudni, mi teszi férfiassá az embert... Nem szólítana inkább Indynek?

-- Indy... -- ízlelgette a lány a nevet. -- Azt hiszem, tegeződhetnénk is.

Váratlanul egy dudazenekar masírozott be a terembe. A szoknyás férfiak között Jones felismerte Cárít és Richárdot, a két testvért. Őket bérelte fel az ásatási munka elvégzésére.

-- Köszönöm, hogy itt vagy -- mondta Deirdre.

Tekintetük találkozott. A férfi érezte, mintegy varázsütésre leomlott a közöttük emelkedő fal.

Ekkor egy csapatnyi kislány lépett a zenekar elé, és belekezdtek egy bonyolult lépésekből álló skót néptáncba. Indy megérintette Deirdre kezét.

-- Te is ilyen ügyes voltál?

-- Hogy érted azt, hogy "voltál"? -- Deirdre felpattant a székéből, intett barátnőinek, és valamennyien csatlakoztak a kislányokhoz.

Indy ámulva nézte, ahogy Deirdre a dudaszóra a lábát emelgeti. Egyszerűen nem tudta levenni róla a szemét. Lehet, hogy csak a mámorító zene, vagy az erős ital szédítette meg, de érezte, úgy belehabarodott, akár valami kamasz az első szerelmébe.

11.

MERLIN BARLANGJA

-- Teát, professzor úr?

Indy Lilyre, a háziasszonyukra nézett, és bólintott. Jobban szeretett volna egy kis kávét, de tudta, hiába kérne. Elfogadta a pirítást, és a skót módra készült rántottat is. Bár a reggeli nem igazán felelt meg az ízlésének, még mindig jobb volt csendben megenni, mint hajnali hétkor az étkezési szokásokról vitatkozni.

Türelmesen végignézte, ahogy a madárijesztőhöz hasonlító, pongyolás, najcsavarós, középkorú nő fele-fele arányban teát és tejet tölt a csészéjébe, és elétolja a barnacukorkockákkal teli tálkát.

-- Köszönöm. -- Felemelt egy darab cukrot, de ahogy Lily elfordult azonnal visszadobta. Ha nagyritkán előfordult,

hogy ráfanyalodjott a teára, mindig tej és cukor nélkül itta. Ám eddigi utazásai során megtanulta, jobb elfogadni a helyi ételeket és szokásokat, mint megpróbálni változtatni rajtuk. Ez mindent megkönnyített, és ezen a reggelen különösen nem akart semmi felesleges vitába keveredni.

Néhány perc múlva Deirdre jelent meg a lépcsőn.

-- Jó reggelt, Indy!

Barna pantallót és bő, kockás inget viselt. Aranybarna haját copfba fonta, fejére kendőt kötött. Nadrágja zsebéből egy pár kesztyű kandikált ki.

-- Jó reggelt. Eszel valamit? Deirdre megrázta a fejét.

-- Nem, köszönöm. Már reggeliztem. A férfi hátratolta székét.

-- Úgy nézel ki, mintha kincsvadászatra készülnél! -- nevetett.

-- Szerinted a tekercs a barlangban van? A szerzetes a régi templom romjainál bukkant rá.

-- Az anyád biztos benne, hogy a barlangban rejtették el.

Deirdre elgondolkodott. Tekintete ellágyult, kék szemei pedig úgy csillogtak, hogy Indy megremegett.

-- Joannának igaza lehet. Ha a tekercset nem vitték el Whithornból, csakis ott lehet.

-- Megnézzük. Tíz perc múlva indulhatunk.

-- A ház előtt leszek.

Indy felment a szobájába, magára kapta rövid bőrkabátját, és a fejébe nyomta kalapját. Már-már elindult, amikor eszébe jutott valami. Kinyitotta

hátizsákját, és előhúzta gondosan összetekert, hosszú korbácsát. Végigsimított a vastajg, szorosra font bőrszíjakon. Talán butaság volt magával hozni, de néhány évvel ezelőtt, Görögországban megfogadta, ha ásatáson vesz részt, egy lépést sem tesz nélküle. Az övére akasztotta. Ha nem is lesz rá szükség, kabalának jó lesz. Soha nem árthat, ha egy kicsit babonás az ember.

Deirdre a ház előtti úton, két lóval várt rá. Háttal állt az ajtónak, és az egyik ló orrát simogatta. Indy megállt, és elgyönyörködött benne. Deirdre éppen olyan nő volt, amelyet mindig elképzelt magának. Csinos volt és okos, azonos volt az érdeklődési körük is. A párizsi nőkből, akikkel az elmúlt évek alatt dolga akadt, a három közül legalább az egyik tulajdonság mindig hiányzott.

Indy kilépett az útra, és felnézett a szürke égre. Erős szél fújt, a vastag felhők szinte a földet súrolták.

-- Azt hiszem, esni fog -- mondta. Deirdre úgy nézett fel, mintha életében először látná a komor eget.

-- Ezen a vidéken mindennapos dolognak számít az eső.

-- A sivatagban, ahol felnőttem, egyenesen csoda volt.

Alany fellendült a nyeregbe, és elmosolyodott.

-- Alig várom, hogy felfedezzük a csodát mondta, és vágára fogta lovát.

Jones is lóra pattant, és követte. Végiglova-

faltak az óriási oükkfákkal szegélyezett úton, tvágtattak egy saspáfránnal és rekettyével benőtt morénán, majd egy bogáncsos réten. Maga a falu és a

barlangközötti, három
mértődnosszúságú, vadregényes tájon
húzódó út is történelmi nevezetesség
volt. Az ősi keresztények, közöttük
Skócia első királyai ezen
zarándokoltak el a barlanghoz, és --
egv francia nyelvű krónika szerint --
Merlin halála után maga Arthur király is
erre vonult el, hogy tiszteletét tegye
varázslója holttesténél. Az Arthur és
Merlin életével foglalkozó történetírók
ebben sem értettek egyet. Voltak, akik
azt állították, hogy a mágus nem a
barlangban élte le utolsó napjait,
mások szerint nem is földi halandóhoz
hasonlóan ért véget az élete.
Valamiben azonban mégis
megegyeztek: soha, egyikük sem
nevezte a helyet *esplumoir*-nak.

Indy és Deirdre megállás nélkül a
Whithorn Szigetnek nevezett
földnyelvhez vágattak, majd egy szűk

ösvényen felügettek a hegyoldalra. A meredély szélén leugrottak a nyeregből, és egy fához kötötték hátasaikat.

-- Ügyesen lovagolsz -- dicsérte Indy a lányt.

-- Köszönöm. Egyszer majd megmutatom az érmeiket, amiket a versenyeken gyűjtöttem össze.

Újabb meglepetés, gondolta Indy, miközben a két szorgalmasan dolgozó ácshez, Carlhoz és Richardhoz sétáltak.

A két férfi nem sokkal előttük ért ki a barlanghoz a felszerelést szállító szekérrel, de már munkához is láttak. Egy nagy munkaasztalt és néhány, a felszerelés raktározására szolgáló fabódét kellett összeállítaniuk. Mivel csak nagyon ritkán tévedt valaki a barlang közelébe, Indy nem tartott

attól, hogy bárminek is lába kelhet. Ennek ellenére -- Joanna határozott utasítására -- nem csak erős zárat akart szereltetni a kunyhók ajtajára, de fel akart bérelni egy éjjeliőrt is. Annak ellenére, hogy erre a munkára az első nap nem akadt jelentkező, bízott benne, hogy meg fogják találni a megfelelő embert.

-- A kezdéshez szükséges felszerelést már behordtuk a barlangba -- mondta Richárd. -- A fáklyákat is előkészítettük.

-- Nagyon jó! Maguk aztán értik a dolgukat.

-- Már több alkalommal is dolgoztunk Dr. Campbellnek. Szinte egész Skóciát bejártuk vele. Mellesleg, mindketten tagjai vagyunk a Skót Amatőr Régészek Társaságának.

-- Igazán? -- Jones elcsodálkozott.

Indy és Deirdre lassan végigment a barlanghoz vezető egyetlen ösvényen, a partmeredély tetején. Ahogy a barlang szájához értek, a férfi megállt, és a zord égbolttal egybeolvadó, mélyen alattuk dübörgő tengerre nézett.

-- Még jó, hogy nyár van -- mondta. -- Képzelem milyen lehet ez a vidék télen!

-- A barlang belsejében nem számít, milyen évszak van. Ott egész évben 15 Celsius fok körül marad a hőmérséklet.

-- Jó tudni. -- Indy elhátrált a szikla szélétől.

-- így azt a szerencsétlen öreg remetét sem zavarhatta a hideg.

-- Meg Merlint sem.

-- Úgy van, Merlint sem -- bólintott Indy mosolyogva. -- Habár valószínűnek

tartom, hogy őt ez érdekelhette a legkevésbé.

Bemásztak a barlangba.

-- Az édesanyád már korábban is végzett idebent kutatásokat?

-- Igen, de nem sok ideje volt rá.

Meggyújtották a falba vert kampókra erősített fáklyákat. A lobogó lángok fénye hátborzongatóvá varázsolta Deirdre arcvonásait.

-- Egy-két helyen próbaképpen ásni kezdett -- folytatta a lány --, de akkor még nem bízott benne különösebben, hogy bármit is találhat. Ez még azelőtt volt, hogy Byrne atya megmutatta neki azt a levelet.

Indy tudta, a barlangokat kutató régészek a legtöbb esetben a bejárat előtt bukkantak rá nagy jelentőségű, avagy kevésbé értékes leleteikre.

Általában az előtér talajából ásták elő a törött edények darabkait, az eleitett állatok csontjait, és a szerszámok maradványait. Joanna is ott találta meg a két törött kőkeresztet, mégis nagyon valószínűtlennek tűnt, hogy a tekercset is ott rejtették volna el.

-- Nem értem, Byrne miért nem tartotta titokban a levelet, úgy vettem észre, nem igazán kedveli Merlint.

-- Joanna is csak találgatni tudott. Szerinte az atya ki akarta deríttetni, hogy eredeti-e az írás. Azt hiszem, azt sem tudta, mit kezdjen vele, álmában sem gondolta volna, hogy Joanna komolyan veszi, és nekilát a tekercs felkutatásának. Byrne atya különben még csak beszélni sem szeret a dologról, mert a Sátán fiának tartja Merlint. Joanna szerint az is lehet, hogy vallásos gyűlöletében azóta már

megsemmisítette a levelet. Pedig nagy kár lenne érte!

-- Ahogy tegnap a vacsoránál beszélt... Úgy vettem észre, nem lelkesedik a gondolatért, hogy esetleg megtaláljuk a tekercset.

-- Eléggé különös ember. Azt hiszem, a druidák miatt nyugtalankodik. De hogy miért, arról fogalmam sincs.

Lehet, hogy Byrne a druidákra gondolt, amikor azt mondta, nem szívesen találkozónék azokkal, akik Merlin barlangjának nevezik ezt a helyet, gondolta Indy. Talán fél a pogányok szellemétől?

-- Tudod, a falubeliekbe sem mernének ide lépni -- mondta Deirdre. -- Azt beszélik, nagyon furcsa dolgok történnek a barlangban és környékén. Felnek, hogy valami bajuk eshet, ha közel, merészkednek.

-- És Carl, meg Richard? Nem úgy néznek ki, mintha tartanának valamitől.

-- Ók valójában nem is whithorniak. Csak néhány éve költöztek ide.

-- Na, ha megtaláljuk azt a tekercset, talán véget vethetünk a babonának... Mindegy, lássunk hozzá!

A délelőtti hátralevő részében jelzőcövekeket vertek le, és a közéjük kifeszített zsinórokkal behatárolták a területet, amit fel akartak ásni. Joanna útmutatása szerint a barlang, tizenöt láb magas, huszonnyolc és hat láb közötti szélességű hátsó kamrájára fordították a legtöbb figyelmet.

Már kora délután volt, mikor a barlang legmélyebben fekvő pontján leverték az utolsó cöveket. Erről a helyről a bejárat nyílás csupán egy elmosódott fényfoltnak látszott. A sötétséget

egyedül a sercegő fáklyák lángja törte meg.

-- Ezzel is megvolnánk -- sóhajtott Indy.

-- Ideje lenne, hogy pihenjünk egy kicsit. Deirdre közelebb húzódott hozzá.

Jones a lányra nézett, és valami olyan furcsa ragyogást fedezett fel a szemében, aminek semmi köze sem volt a barlanghoz, az archeológiához, vagy Merlinhez. Deirdre levette fejéről a kendőt, és kibontotta a haját. Egyszerűen gyönyörű! -- gondolta Indy, és elsimított a lány arcából egy rakoncátlan tincset. A barlang magányában, a világtól elszigetelve szavak nélkül is megértették egymást. Indy átölelte Deirdre derekát. A lány felemelte fejét, mire a régész előrehajolt, és szájával megérintette az ajkait.

-- Megláthatnak! -- húzódott hátra Deirdre. Richárd és Carl...

-- Negyedórája elmentek ebédelni -- mosolygott Ind.

Deirdre végighúzta ujjait a férfi arcán és széles vállain.

-- Ó, milyen régen várok erre a percre! Tegnap estig azt hittem, hiába.

Indy lassan végigsimított Deirdre karcsú testén, és szelíden megérintette a mellét.

-- Hogy ver a szíved!

Megcsókolták egymást. Szorosan összetapadva ölelkeztek, belefeledkeztek nyiladozó szerelmük gyönyöreibe, simogatták, csókolták egymást, mikor...

Mikor megremegett a lábuk alatt a talaj.

Egy pillanatig nem is vettek róla tudomást; azt hitték, csak felaizott vágyaik miatt érzik úgy, hogy megfordul velük a világ, de hirtelen ezer mennydörgésnél is erősebb robaj hasított a fülükbe, és sűrű porfelhő szakadt rájuk. Eltántorodtak egymástól, Deirdre fulladozva köhögni kezdett.

-- Mi történt? -- zihálta, és visszakúszott Indyhez.

Földrengés? Beomlott a barlang? Robbanás? -- zakatoltak Indy gondolatai. Igen, robbanás! De mitől?

-- Nem tudom. Nincs semmi bajod?

-- Azon kívül, hogy megharaptad a nyelvem, azt hiszem nincs.

-- Ne haragudj. Menjünk innen, amíg lehet! Indy talpra állította a lányt, de alig tettek

meg néhány lépést, mikor újabb rezgéshullám rázta meg a barlangot. A földre vetődtek, és fejükre szorították karjaikat.

-- Alig kapok levegőt! -- köhögött Deirdre. Mi ez az egész?

Indy lassan felemelte a fejét, és szimatolni kezdett.

-- Puskapor... Valaki berobbantotta a kijáratot!

12. GÁZ

Alig kaptak levegőt a porfelhőben, de Indy nekilátott, hogy puszta kézzel utat ásson a barlang száját eltorlaszoló törmelékkupacon át. Kesztyűit elvesztette, de vérző, széthasogatott ujjakkal is folytatta a munkát. A halántékában lüktető, agytompító fájdalom egyre jobban kiszívta erejét, de valahányszor a mellette térdelő

lányra nézett, megújult erővel esett neki a szikladaraboknak.

-- Ha ilyen ütemben haladunk, napokba is beletelhet, mire kijutunk innen -- mondta elkeseredetten.

-- A falubeliek segíteni fognak. Amint észreveszik, hogy nem mentünk vissza, azonnal értünk jönnek majd -- mondta Deirdre olyan meggyőzően, hogy Indy reménykedni kezdett, és még vadabbul dobálta oldalra a köveket.

A lány felemelt egy sziklaszilánkot, de erőtlenséggel visszaejtette, és leült.

-- Szédülök -- mondta a halántékát dörzsölgetve. -- Fáj a fejem.

-- El kellene oltanunk a fáklyákat. Félek, hogy nem lesz elég a levegőnk.

Deirdre ijedten Körbenézett.

-- Kell, hogy legyen itt valamilyen szellőzőnyílás! Egy repedés, vagy egy járat...

-- Valamit érzek! -- szimatolt Indy.

-- Mit? -- kérdezte Deirdre rémülten.

-- Ez valamilyen gáz! Most már értem, miért fáj a fejünk! Valahonnan gáz szivárog a barlangba! -- Megmarkolta a legközelebbi fáklyát, és a porba nyomta a végét.

-- Egyet hagyj égve -- mondta Deirdre, mikor a férfi a második fáklyát is eloltotta. -- Ha sötétben maradunk, nem fogunk látni semmit.

-- Bölcs megállapítás -- mondta Jones idegesen, és a barlang leghátsó csücskébe vonszolta a lányt. -- Hasalj le a földre, és lassan, aprókat lélegezz!

Indy homlokáról csörgött a veríték, de ahogy hátrahúzódtak, valamelyest

enyhült a fejét hasogató fájdalom. Összeszedte maradék erejét, kirántotta az egyik jelzőkarót, és eszeveszett gyorsasággal ásni kezdett.

-- Mit csinálsz? -- kérdezte Deirdre.

-- Lehet, hogy ez a gáz könnyebb a levegőnél. Ha ásunk egy gödröt, és beledugjuk a fejünket, nem kell belelegeznünk.

Vad elszántsággal tovább dolgozott, de tudta, még ha helyes is az elgondolása, legfeljebb csak időt nyerhetnek, de nem menekülhetnek meg. A gáz előbb-utóbb betölti az egész üreget, és akkor végük. Eszébe jutott a két ács. Talán már rég visszatértek, és egyenesen a robbantgató ismeretlenek karjaiba futottak. Ha így van, nem hiszem, hogy tudnak rajtunk segíteni. Hosszú ideig senki sem fog minket keresni. Talán

órákat kell még itt töltenünk, de az is lehet, hogy napokat...

Befejezte az ásást, hasravágódott, és bedugta fejét a gödörbe. Deirdre vonakodva követte példáját.

-- Kegyetlen halál lenne, Indy.

-- Igen, az... Tudod mit? Inkább maradiunk életben! -- A régész megpróbált egy kis vidámságot erőltetni a hangjába. Feltérdelt, és nekilátott, hogy kimélyítse a gödröt. Két kézzel kapart, marokszámra dobálta ki belőle a földet, ám egyszer csak mozdulatlaná dermedt. Összedörzsölte, és a fáklya fényébe tartotta ujjait.

-- Mi az? -- kérdezte Deirdre.

-- Hamu. Valamikor itt lehetett a tűzrakóhely.

-- Indy, ez nem a legmegfelelőbb alkalom a régészkedéshez!

A férfi a barlang tizenkét láb magasságban feszülő mennyezetére nézett.

-- Ez igaz, viszont éppen ideje, hogy meg-próbáljunk kijutni innen.

Tüzet rakni egy zárt barlangban? Képtelenség! Kell, hogy legyen egy kéményszerű repedés! Indy felállt, a lány kezébe nyomta a fáklyát, és felnézett. Először nem látott semmit, de egy perc elteltével felfedezte a pontosan a feje fölött feketéllő nyílást. Megvan! -- gondolta örvendezve. Már csak az a kérdés, milyen széles.

-- Egy kémény? -- csodálkozott a lány.

-- Igen.

-- Hogy fogunk feljutni oda? Borzasztó magasan van!

Indy felkapta a földön heverő kalapácsot és a megmaradt fémkarókat.

-- Felmászunk.

Igyekeznie kellett. Lépcsőszerűen beverte a cövekeket a falba, majd a fáklyával kezében felkapaszkodott a nyíláshoz. A kémény három láb széles volt, de ahogy belelesett, láthatta, hogy egyre jobban összeszűkül, míg végül ujjnyi repedésként fut tovább a felszínre. Elgondolkodott, mit tehetne. Ha megpróbálnám kiszélesíteni, talán mégis feljuthatnánk rajta... Be kellett látnia, ez lehetetlen. A nyílás a függőleges faltól öt lábnyira húzódott, így képtelenség lett volna egyszerre kapaszkodni és vésni.

Csalódottan lemászott.

-- Erre nem jutunk ki, az biztos.

-- Ó, Istenem! -- Deirdre még jobban kétségbeesett. -- Talán... Talán valahogy ki tudnánk szabadítani a törmelék alól azokat a deszkákat, amiket az ácsok reggel hoztak be ide. Csinálhatnánk egy létrát!

Indy megrázta a fejét.

-- Túl veszélyes lenne. Annyi időt elvacakolnánk vele, hogy mire készen lennénk, a gáz elárasztaná az egész barlangot. Van egy jobb ötletem.

A falbavert vasdarab villái közé dugta a fáklyát, összeszedte a megmaradt cövekeket, majd sorban az előbbivel szemközti falba kalapálta valamennyit. Felkapta az ásatási terület kijelölésénél használt maradék kötél végét, és akár egy pók a hálóját, kifeszítette az egymással átellenben lévő cövekek között. A kötéllétra egészen a mennyezetig ért.

-- Siess, Indy! Megint érzem a gázt!
Most még töményebb, mint az előbb
volt.

Jones halántéka lüktetni kezdett a
fájdalomtól.

-- Észrevettem...

Megmarkolt egy vésőt, lábát a legalsó
kötélre tette, és teljes súlyával
ránehezedett. Lassan egyre feljebb
mászott, de ahogy a harmadik
"lépcsőfokhoz" ért, megcsúszott. Az
utolsó pillanatban beakasztotta lábát a
kötélbe, és fejjel lefelé lógva
hadonászni kezdett, hogy valami
fogódzót találjon. Már-már sikerült egy
fokkal feljebb lendülnie, mikor a falból
kicsúszott az egyik cövek. Indy
menthetetlenül lezuhant, és éppen a
lányra esett.

Legördült Deirdre-ről, kábultan
hunyorogva megrázta fejét, és

végignézett magán. Esés közben valahogy elszakadt az inge, mellét pedig véresre horzsolta a kötél.

-- Jól vagy? -- kérdezte a lánytól.

-- Igen. És te?

-- Én is. Pompásan érzem magam. -- Felállt, egymás után a falba verte a kilazult cövekeket, övébe dugta a kalapácsot, és újra mászni kezdett a kémény felé. -- Ne állj álam, jó?

-- Siess! Kérlek, siess! -- köhögött Deirdre. Indy ezúttal jóval óvatosabban mozgott a kötélhálón. Végül elérte a mennyezeten tátongó lyukat, de hirtelen szinte megfagyott ereiben a vér.

-- A francba! Lent hagytam a vésőt!

-- Feldobom!

-- Inkább ne! -- Amilyen szerencsém van, megint leesnék, ahogy a véső

után kapkodok, gondolta. Még az is előfordulhat, hogy Deirdre egyenesen a hátamba állítaná. -- Várj egy kicsit! Kitaláltam valamit.

Még feljebb húzta magát, és vállát a kémény peremének feszítette. Lassan felhúzta a jobb láoát, és a nyílás másik szélére lépett. Ha most elszakadna a kötél, kitörném a nyakam! Alig mert levegőt venni, de a másik lábát is felemelte, és feljebb csúsztotta a hátát. Addig fészkelődött, míg végül lábait a szűk nyílás egyik, hátát a másik falának feszítve viszonylag biztonságban érezte magát a tizenkét lábnyi mélység fölött.

Iszonyatos lassúsággal leoldozta derékszíjáról a korbácsát, kibontotta, és leeresztette a végét a lányhoz.

-- Kösd rá azt a vacakot!

Indy felhúzta a vésőt, és megvizsgálta a nyílást elzáró három, kosárlabda nagyságú kődarabot. Az évek során lerakódott, megkeményedett por és piszok malterként tapasztotta őket egymáshoz. Visszaakasztotta övére a korbácsot, előhúzta a kalapácsot, és munkához látott.

Poreső zuhogott az arcába, kőszilánkok pattantak a testének, és egy idő után rá kellett jönnie, hiába erőlködik. A három szikla meg sem mozdult. Ha valahogy mégis sikerülne meglazítania akár az egyiket is, akkor is csak azt érné el, hogy a lezuhanó kőtömb magával sodorja. Erőt vett rajta a kétségbeesés, mármár azon volt, hogy feladja, mikor az arcába hullt egy törmelékdarabka, és mogulé éles fénysugár ragyogott elő. Reménye feléledt, és újult erővel folytatta a sziklák püfölését.

Rövid idő múlva ismét megnézte, mit sikerült elérnie addigi munkájával. Jóformán semmi eredménye sem volt.

-- Indy! Rájöttem mit kéne tenned!

-- Ugyan mit?

-- Be tudnál verni egy-két cöveket a kémény falába?

-- Azt hiszem igen... Miért?

-- Ha sikerülne, lenne miben megkapaszkodnod, és a lábaiddal talán ki feszíthetnéd azokat a köveket.

Indynek hirtelen legalább tíz indok jutott az eszébe, miért lenne képtelenség végrehajtani Deirdre ötletét. A cövekek ki lazulhatnak, sokáig fog tartani... De talán mégis sikerülne valami eredményt elérni.

-- Megpróbálom. -- Úgysem tehetek mást! tette *hózzá* gondolatban.

Ismét leeresztette a korbács végét, és a lány rákötötte a két vasdarabot.

Nem volt könnyű dolog a vállai mellé beverni a cövekeket. Nem látta hová üt, így legtöbbször az ujját találta el, ám végül mégis a helyére került mindkettő. Rájuk akaszkodott, és kipróbálta, mennyire tartanak. Fejjel lefelé, a két cövekbe kapaszkodva a három sziklának feszítette a talpat, majd rugdosni kezdte az egyiket. A szája kiszáradt, szemei könnyeztek, izmai sajogtak, de a kő egy ujjnyit sem mozdult.

-- Deirdre! -- kiáltott le a lánynak. Semmi válasz.

Indy lenézett. A lány eltűnt!

-- Deirdre! -- ordított rémülten.

-- Jones professzor! Hol vannak?

A régész zavarodottan körbenézett. Egy férfi kiáltotta a nevét... De honnan?

-- Jones professzor? Indy felnézett.

-- Itt vagyok!

-- Hol?

Indy kirántotta az övébe tűzött vésőt, és dühödten megveregette a három sziklát.

-- Carl! Megtaláltam őket! Gyere!

-- Itt vagytok! -- üvöltött Indy. Hála Istennek, visszajöttek az ácsok!

Újabb törmelékáradat hullott rá, amint az egyik szikla lassan megmozdult, és félregördült. Éles fény vakította el Indyt. Hunyorogva lenézett.

-- Deirdre! Hallasz?

Megmarkolta a két cöveket, és kinyújtott karral lejjebb ereszkedett.

Tömény gázzzag szúrt az orrába, megszédült. Felhúzódkodott a fény felé, mély lélegzetet vett, újra lenézett, és felfedezte Deirdre élettelenül heverő testét.

Gázáramlat csapott az arcába. Hirtelen elerőtlenedett, kezei lecsúsztak a cövekekről, és lezuhant. Félúton ösztönösen elkapta az egyik kötelet, és megpróbált lejjebb ereszkedni, de már nem látott semmit. Elvétette az újabb kapaszkodót, és nagyot nyekkenve elterült a földön.

Káromkodva feltápászkodott, Deirdre-hez vánszorgott. A lány alig lélegzett. Már nem bírhatja sokáig! -- gondolta Jones rémülten. De én sem... A gázzzag egyre erősödött.

Előhúzta a kését. Levágott három hosszú darabot a kifeszített kötélből, összekötözte, és Deirdre mellkasa köré hurkolta. Fogai közé szorította a

kötél másik végét, és a cövekeken kapaszkodni kezdett a kémény felé. Látta, ahogy a szabadulás útját eltorlaszoló második szikla is félregördül. Lecsatolta korbácsát, és erős csuklómozdulattal megsuhintotta. A vastag bőrszíj vége szorosan a kémény falából kiálló cövekre tekeredett. Indy mászni kezdett rajta.

Félúton járhatott, amikor valami csikorgó hangot hallott. Felnézett, és látta, amint az utolsó kődarab is elmozdul. Fentről erős kezek nyúltak utána, de nem bírtak vele. A kötőmb zuhanni kezdett. Indynek csak a legutolsó másodpercben sikerült félrehúzódnia az útjából.

De nem volt ideje, hogy a szerencséjén tűnődjön, mert a korbácsot tartó cövek meglazult, és lassan kezdett kicsúszni a falból. Jones érezte, már alig tartja valami.

Felkészült az irtózatos esésre, amikor fentről valaki megmarkolta a korbács végét.

A nyílás fénykoszorújában megjelent a két ács vigyorgó arca. Egyetlen óriási rántás, és Indy máris a szabad ég alatt, a friss levegőn találta magát. Kiköpte a szájában tartott kötelet.

-- Húzzák fel Deirdre-t... Gáz... Gyorsan!

Megpróbált segíteni a két férfinak, de felülni sem bírt. Kábultan elterülve lihegett. Még soha életében nem érezte át ennyire, hogy a tiszta levegőtől az élete függ...

Mikor feleszmélt, a lány már mellette feküdt.

-- Legjobb, ha most rögtön elvisszük az orvoshoz -- mondta az egyik ács.

-- Nem hiszem, hogy kibírja odáig, Richárd. Alig lélegzik.

13.

LÁTOGATÓK

Deirdre tétován kinyitotta szemét. Nem tudta, mi ébresztette fel. Érezte az ágy puhaságát, feje alatt a süppedős párnát, testén a gyapjútakaró érintését, de fogalma sem volt róla, hogy került ágyba, mióta van ott, és egyáltalán hol van.

Halk kopogtatást hallott.

-- Ki az? -- kérdezte halkan. -Én.

-- Indy?

-- Kicsoda?

Ez a hang, ez az édeskés, túlzottan kedves hang... Nem, ez nem lehet Indy. Deirdre testén jeges borzongás futott végig. Az ajtó kinyílt, krétafehér fény szűrődött a szobába. A fényfolt

formálódni kezdett, egy alak jelent meg a közepén. Deirdre csak a körvonalait látta, de tudta, ez csakis Adrian lehet. Érezte drága francia kölnije illatát, boré és mosolya szagát. Igen, még a mosolyának is jellegzetes bűze volt.

-- Mit keresel te itt? -- Deirdre remélte, keményen csengenek szavai, de érezte, a férfi átlát rajta, és tudja, hogy fél.

-- Hallottam, mi történt. -- Adrian az á mellé állt. Szája kápráztató mosolyra húzódott, hullámos haját éppen olyan gondosan fésülte oldalra, mint mindig: pontosan olyan volt, amilyennek az újságban megjelent képein látszott. -- Idejöttem, mert szerettem volna megtudni, hogy vagy.

-- Tudom, hogy te tetted! -- kiáltott a lány. Adrian lesöpört egy láthatatlan porszemet tökéletes, remelcbeszabott öltönyéről.

-- Ez nem igaz, kedvesem.

-- Persze, a piszkos munkát sohasem te végzed! Az ilyesmit az embereidre bízod, ugye?

-- Ó, Deirdre! -- nevetett a férfi. -- Ha meg akartalak volna ölni, már rég nem élnél. -- Közelebb lépett. A szoba levegője mintha megfagyott volna jelenlététől, a lány fázósan összenűződött. Láta a férfi haján csillogó pomádét, az arcán ragyogó mosolyt, és hányingere támadt.

-- Már ezerszer megmondtam, hogy hagyj békén!

-- Ez most lehetetlen. Arachne túl sokat tud.

-- Tessék?

A férfi félnevetett, és elhátrált az ágytól.

-- Hagyj békén! -- ordított Deirdre.

Adrian nevetett, nevetett, és lassan halványodni kezdett. A lány már keresztüllátott rajta. A teste lassan szétrozzlott, de nevetése még akkor is betöltötte a szobát, amikor Deirdre felriadt álmából, és halálra rémülten körbenézett.

Szédült és gyenge volt. Torka és tüdeje úgy égett, mintha máglya lobogna benne. Az ágy mellett felfedezte a bőröndjét. Nem, ez mégsem az én szobám, gondolta. Ismerős, de... Hol vagyok? Kinézett az ablakon, és meglátta a kékes ködbe burkolózó hegyeket. De hiszen ez a Machar hegylánc! Akkor ez itt a saját, régi szobám! A falakat átfestették, képeit levették, de mégis ráismert gyermekkori otthonára.

Nyikorogva kinyílt az ajtó, és Marlis, a polgármester idős felesége kukkantott be rajta. Hát persze, hiszen már az

övék a ház! Miután Deirdre és szülei Londonba költöztek, a polgármester családja megvette a házukat.

-- Jól vagy, Deirdre? -- kérdezte Marlis.

-- Úgy hallottam, kiáltottál.

A lány mosolyt erőltetett az arcára.

-- Semmi baj, csak rosszat álmodtam. -

- Ennél lidércnyomásosabb álom nem is létezhet, gondolta. -- Mióta vagyok itt?

-- Már második napja. Nem emlékszel? Pedig többször is felébredtél.

Deirdre-nek halványan derengeni kezdett, hogy mintha beszélt volna az orvossal. Vagy talán mégis Adrian volt az? Teljesen összekuszálódtak a gondolatai.

-- Nagyon aggódtunk ám miattad! -- mondta Marlis. -- El sem tudod képzelni, mennyire

megkönnyebbültünk, mikor a doktor közölte, hogy meg fogsz gyógyulni. Erről jut eszembe, arra kért, mihelyst felébredsz, azonnal szóljunk neki. Megyek és idehívom.

-- Várj egy percet! Joanna... Az anyám...

-- Küldtünk neki egy telegrammot Londonba. Bármelyik percben megérkezhet.

Marlis kiment a szobából, Deirdre pedig elnyújtózott, és elaludt. A doktor érkezésekor keltették fel. A falu orvosa, egy középkorú, nyugodt férfi, már gyermekora óta ismerte a lányt. Most gondosan megvizsgálta, feljegyezte megfigyeléseit, de nyugalmon és pihenésen kívül egyetlen gyógyszert sem tartott szükségesnek.

-- Amint kiürült a szervezetedből a mérég, a tüdőd sem fog fájni -- nyugtatta meg Deirdre-t.

-- És ez mennyi ideig fog tartani?

-- Nem tudom biztosan megmondani. Talán csak egy-két napig, de lehet, hogy egy hétig is elhúzódik. Nagyon nagy szerencséd volt, Deirdre. Nem lélegeztél be annyi gázt, hogy komolyabb problémákat okozzon, de ha közelebb lettél volna a forrásához, vagy tovább maradsz a barlangban... Még rágondolni is rossz, mi történt volna veled.

-- Miért aludtam ilyen sokat?

-- Rajtad most a pihenés segít a legtöbbet. Mikor a közvetlen életveszélyen túljutottál, altatót adtam be neked.

-- Azt hiszem, valami gond van a memóriámmal. Nem nagyon emlékszem, mi történt velem.

-- Igen, erre számítottam. Ne ijedj meg, ez csak átmeneti állapot. Hidd el, nemsokára újra a régi leszel. -- Az orvos felállt és indulni készült, mikor eszébe jutott valami. Elmosolyodott. -- Valaki nagyon szeretne látni téged. Ha megígéred, hogy nem izgatod fel magad, néhány percre fogadhatod.

-- Ki az? -- kérdezte Deirdre gyanakvón.

-- Jones professzor.

-- Köszönöm, doktor úr. Kérem mondja meg neki, hogy várom.

Amint az orvos becsukta maga mögött az ajtót, Deirdre kiugrott az ágyból, és a bőröndjéből előhalászott egy fésűt meg egy fogkefét. Úgy érezte, mintha egész teste kőből lenne, de mire Indy

bekopogott, szépen megfésülködve, megmosakodva ült az ágyán.

-- Gyere be!

-- Úgy örülök, hogy végre kinyitottad a szemed! -- kiáltott Indy boldogan.

-- Kedves tőled, hogy meglátogatsz -- mondta Deirdre. Végigmérte Indyt, aki olyan piszkos volt, mintha legutóbbi találkozásuk óta át sem öltözött volna.
-- Visszamentél a barlangba?

-- Még nem mentem be, csak Carllal és Richárddal elkezdtuk a bejárat megtisztítását felelt Indy, és végignézett magán. -- Ne haragudj, hogy így jöttem be hozzád, de nem volt időm átöltözni. Mikor Marlistól megtudtam, hogy magadhoz tértél, rögtön idesiettem.

-- Olyan maszatos az arcod, mint egy komisz kisfiúé, de nekem így is tetszel, Indy. Boldog vagyok, hogy itt vagy.

-- El sem tudod képzelni, mennyire aggódtam -- ült le Jones az ágy szélére. Mélyen a lány szemébe nézett.

Pillantásáról Deirdre-nek eszébe jutottak a robbanás előtti csodálatos percek. Úgy érezte, álom volt az egész, amit barbár módon félbeszakított az ébresztőóra csörgése.

-- Köszönöm, hogy kihoztál onnan. Marlis és a doktor elmesélték, hogyan mentettél meg. Az életemet köszönhetem neked.

-- Inkább Cárinak és Richárdnak tartozol hálával. Ha ők nem értek volna vissza időben, mindketten ott hagytuk volna a fogunkat.

-- Ók sem látták íci robbantott?

-- Nem. Ha majd végre sikerül eltakarítanunk a törmeléket, talán találunk valami nyomot, ami azt

bizonyítja, hogy szándékos robbantás volt. De addig...

-- Mi más lett volna? Ki állítja az ellenkezőjét?

-- Nem lehetünk benne biztosak. Olyan az egész, mintha magától szakadt volna le a barlang teteje.

-- Mi van a gázzal?

-- Úgy eltűnt, mintha nem is lett volna.

-- De Indy, én biztos vagyok benne, hogy... A férfi felemelte a kezét.

-- Persze, hogy volt gáz. Mindketten tudjuk.

-- Szeretnék beszélni a hivatalos nyomozás vezetőjével, és...

Halk kopogtatás vágta félbe szavait.

-- Deirdre, látogatód érkezett -- mondta Marlis, és mielőtt a lány bármit

válaszolhatott volna, szélesre tárta az ajtót.

Joanna viharzott be a szobába, és egyetlen szó nélkül átölelte lányát.

-- Ahogy megtudtam mi történt, rögtön elindultam -- mondta végül, és leült az ágy szélére. -- Marlis azt mondta, nemsokára meggyógyulsz. Ó, olyan boldog vagyok, hcSgy nem esett komolyabb bajod! -- Indyre nézett. -- Mi történt? Mindent tudni akarok!

Indy -- aki Joanna beléptekor gyorsan felállt a helyéről -- az ágy melletti székre telepedett, és részletesen elmesélt mindent. Egyetlen apróságot hallgatott csak el: azt, hogy mit csináltak közvetlenül a robbanás előtt.

-- Lehet, hogy valaki ránk akart ijeszteni fejezte be a történetet. -- Nem tudom... Vajon kit zavarhat, hogy át akarjuk kutatni a barlangot?

Joanna elgondolkodva kinézett az ablakon.

-- Vannak, akik ezt támadásnak vélhetik mondta titokzatosan. -- Skóciában még nem felejtették el teljesen a régi szokásokat. Lehet, hogy egyesek úgy érzik, ártani akarunk nekik.

-- Csak nem azokra a hülye druidákra gondolsz? -- kérdezte Deirdre elkomorodva.

-- Errefelé vannak druidák? -- kérdezte Indy.

-- Ha hinni lehet a szóbeszédnek, időnként felbukkannak a barlang környékén -- mondta Joanna.

-- Ezek szerint valamiért fontos nekik. De akkor vajon miért robbantották fel?

-- Talán még a barlangnál is fontosabbnak tartják, hogy

visszariasszanak minket az ásatástól. -

- Joanna felállt. -- Már bánom, hogy nem figyelmeztettelek benneteket a veszélyre. Nem lett volna szabad beszélgetek az aranytekercsről... Az én hibám, hogy nem szóltam előre. Az egyetemen és Londonban eltitkoltam, de nem hittem volna, hogy a falubeliek előtt is hallgatni kell róla.

-- Miért hinné bárki, hogy veszélyt jelenthetünk rá? -- kérdezte Deirdre. -- Nem értem az egészet.

-- A fanatikusok nagyon furcsán gondolkoznak.

-- Most mit akarsz tenni?

-- Az lesz a legjobb, ha visszautazol Londonba, Deirdre. Ott biztonságban leszel.

-- És ti?

-- Maradunk. A törmelék eltakarítása után nekilátunk a munkának. Persze elképzelhető, hogy újabb támadások érnek maja minket. Óvatosabbnak kell lennünk. Felbérölünk néhány fegyveres őrt, és hogy minél előbb befejezzük a kutatást, idehívom Londonból a legjobb tanítványaimat. Maximum két hét alatt végzünk.

-- Én is itt akarok maradni! -- kiáltott Deirdre.

-- Deirdre! Kérlek! Ilyen állapotban úgysem dolgozhatsz, és nem ártana, ha egy szakorvos is megvizsgálna. Vissza kell utaznod!

-- Nem! Itt nőttem fel, ez az igazi otthonom. Ugyan miből gondolod, hogy London veszélytelenebb? -- Deirdre úgy nézett Indyre, mintha tőle várna segítséget.

Jones elfordította a fejét. Semmi kedve sem volt hozzá, hogy beleavatkozzon a vitába.

-- Ne keverd bele Jones professzort, Deirdre! -- mondta Joanna. -- Ez az ügy csak kettőnkre tartozik.

-- Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most magatokra hagylak benneteket. -- Indy felállt, és az ajtóhoz lépett. -- Szeretnék megmosakodni, és egy tiszta ruha sem ártana... Tudom, semmi közöm az egészhez, de azt hiszem, Deirdre nagyobb biztonságban lenne, ha mellettünk marad, mintha egyedül visszautazna.

-- Hallod, Joanna? Indy is nekem ad igazat!

Joanna arcvonásai megkeményedtek. Szikrázó szemekkel a lányára nézett, de végül megadóan legyintett.

-- Jól van, legyen úgy, ahogy ti akarjátok. Maradhatsz, de egyedül nem mehetsz sehová. Fogalmad sincs róla, mibe keveredtünk.

-- Miért, te talán már tudod?

-- Sejtem.

Nem sokkal később, mikor Deirdre-t magára hagyták látogatói, Marlis egy tálcán egy tányér levest vitt be neki. Evés közben a lány felidézte az álmában Adriannal folytatott beszélgetést. A férfi valami nevet említett... Arachne! Ki lehet ez? Deirdre eltűnődött, és egyre biztosabban érezte, a barlangot nem a druidák, hanem Adrian robbantotta fel. Gyanúját mégsem oszthatta meg anyjával. Adrian csak egy látomás volt. Csak álmában beszélt vele, és hiába tűnt fantasztikusan valóságosnak az egész, nem bizonyított semmit. Pedig annyira hihető volt! Nem valami

képzeletbeli tájon jártak, hanem ebben a szobában maradtak. Adrian teljesen hétköznapi módon besétált az ajtón, az ágy mellé állt, beszélt, de... De nem ment el, hanem egyszerűen eltűnt. Ez is csak azt igazolja, álom volt az egész.

Valaki bekopogott a szoba ajtaján. Deirdre mozdulatlanul merevedett, és valahogy nem akarta megtudni, ki áll a folyosón.

Az ajtó kinyílt.

-- Ébren vagy, Deirdre? -- kérdezte Marlis.

-- Igen -- dörzsölgette homlokát a lány. Megettem a levest. Köszönöm.

-- Byrne atya szeretne látni, de ha fáradt vagy elküldöm.

-- Nem -- mondta Deirdre rövid tűnődés után. -- Engedd be, kérlek. --

Hátradőlt az ágyban, és hagyta, hogy Marlis gondosan betakargassa.

-- Megmondom neki, hogy ne maradjon sokáig. -- Marlis felkapta a tálcát, és kiment a szobából.

-- Jó estét! -- lépett be Byrne. -- Remélem nem zavarlak, gyermekem.

-- Nem, persze, hogy nem, atyám. Köszönöm, hogy eljött.

Byrne leült az ágy melletti székre.

-- Hogy érzed magad, gyermekem?

-- Köszönöm, már jól vagyok, de... -- a lány váratlanul sírva fakadt, és mintha a gyóntatószékben ülne, Adrianról kezdett beszélni. Zokogva előadta, hogyan ismerkedtek meg, bevallotta, mennyire nem törődött anyja figyelmeztetésével, és elmondta, a férfi hogyan figyeltette az embereivel. Végül elmesélte az álmát.

Byrne lehajtott fejjel hallgatta. Deirdre furcsának találta, hogy egyszer sem nézett rá, de úgy gondolta, a pap valószínűleg minden gyónást így hallgat végig.

-- Mindent megbántam, atyám -- mondta a lány, mikor befejezte. -- Nem tudom, hogy ezek után mit tegyek.

Byrne felemelte fejét, és szaporán pislogni kezdett. Szemei vörösek voltak. Lehet, hogy megihatotta a történetem? -- tűnődött Deirdre.

-- Jól tetted, gyermekem, hogy mindezt elmondtad nekem -- szólalt meg Byrne szelíden. -- Szükséged volt rá, hogy kibeszéld magadból mindazt, ami a szívedet nyomja.

-- Mit tegyek, atyám?

A pap hátradőlt a széken, és összefűzte mellén a karjait.

-- Mit érzel Jones professzor iránt?

-- Nem értem, ennek mi köze van...

-- Azért kérdezem, gyermekem, mert úgy látom, ha távol maradtál volna ettől az Adriantól, nem zaklatna téged. Nem szeretném, ha a dolog most a professzorral is megismétlődne.

-- Nem, Indy egészen más! Ő nem lenne képes arra, hogy bántson... Szeretem őt, atyám.

-- Jól van, erre voltam kíváncsi. És ő mit érez irántad?

-- Azt hiszem, ő is szeret engem.

-- Örült lenne, ha nem tenné -- mondta Byrne mosolyogva. -- Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha az édesanyáddal és a professzorral együtt elhagynátok Whithornt. Amilyen gyorsan csaklehet!

-- Joanna nem mondana le az ásatásról!

-- Ha ő marad, te és Jones professzor még elmehettek. Biztos vagyok benne, hogy Joannának nagyon fontos a te biztonságod, és beleegyezne ebbe a megoldásba.

-- Indynek beszéljek Adrianról?

-- Nem hiszem, hogy szüksége lenne rá. Megrémítenéd a történeteddel.

-- Igaz... Valahogy mégis meg kell magyaráznom neki ezt az egészet.

-- Ne aggódj, a dolgok előbb-utóbb maguktól is megoldódnak. Most pihenj. Itt biztonságban vagy. Hidd el, egyszer minden jóra fordul.

Byrne kibicegett a szobából. Deirdre utánanézett, és azt kívánta, bárcsak ő is úgy tudna hinni és bízni, mint az öreg pap.

14.

ARACHNE

A robbanás beszakította a barlang tetejét. Kisebb-nagyobb szikladarabok torlaszolták el a bejáratot, lehetetlen volt bejutni. Joanna és Indy megpróbálták ugyan a kéményen keresztül leereszkedni a legbelső üregbe, de oly kevés volt odabent a levegő, hogy be kellett látniuk, a bejárat megtisztításáig el kell halasztaniuk a kutatást. Végül sikerült elhordaniuk a torlasz nagy részét, már csak a kisebb köveket kellett eltakarítani az útból. Úgy tervezték, ha minden jól megy, másnap talán nekiláthatnak az ásásnak. Deirdre állapota javult -- már visszaköltözött a fogadóba --, így 6 is csatlakozhatott a csapathoz.

Ezen a napon Joanna korábban visszament a faluba, hogy összeszedje a még hiányzó készleteket, Indy pedig szorgalmasan folytatta a törmelék

eltakarítását. Közben Carl és Richárd -
- akik előző nap kiköltöztek a barlang
mellé, és elvállalták az éjszakai
őrszolgálatot megpróbálták
összeszedni a betemetett
szerszámokat.

Még mindig nem tudták pontosan,
hogy mi történt, mi okozta a robbanást,
és honnan eredt a gáz. Joanna meg
volt róla győződve, hogy csak a
druidák, Merlin pogány imádóinak
leszármazottai követhették el a
merényletet. Szerinte egyedül nekik
állhatott érdekükben, hogy elriasszák a
kutatókat a barlangtól. Jones azonban
másra gyanakodott. Még mindig nem
felejtette el a pókokat és a skorpiókat,
meg Deirdre régi barátját.
Elképzelhetőnek tartotta, hogy a fickó
utánuk utazott, és féltékenységeben
ilyen aljas tette szánta el magát. Nem
tudta biztosan, ki, vagy kik akarhattak

végezni velük, de érezte, a törmelékdombok alatt ott rejtőzik a megoldás kulcsa. Egy robbanószerkezet, egy elvesztett tárgy, vagy bármi, amiből rájöhetnének, ki volt a merénylő.

-- Indy! -- kiáltott fel Carl váratlanul.

A régész megfordult, és megpillantotta Cárít, amint kesztyűs kezével egy törmelékkupacba túr. Odasietett hozzá. A földön egy félig betemetett, méregzöld fémhenger hevert. Indy lehajolt, és megszagolta.

-- Ez az! Megtaláltad amit kerestünk, Carl! Az ács segítségével kiemelte a hengert a kövek alól.

-- Nézd csak, Richárd! -- hívta Carl a fivérét. -- Egy klórgáz tartály. Vagyis valamikor az volt.

-- Honnan tudod? -- kérdezte Indy.

-- Ilyet használtak a háborúban is.

-- Óriási szerencsések volt, hogy időben kijutottatok a barlangból -- mondta Richárd. -- Ez halálos mérég. Valaki szándékosan tette ide, aztán berobbantotta a bejáratot, hogy ne tudjatok elmenekülni a gáz elől. Valaki meg akart ölni benneteket, Indy. Egyedül azért nem fulladtatok meg, mert a robbanás után a tartályt is betemette a törmelék, és a gáz csak lassan szivárgott ki belőle.

-- El kell vinnünk a rendőrségre -- vélte a másik. -- Érdekesnek fogják találni, és talán végre elkezdenek komolyabban is nyomozni.

-- Hol lehet ilyesmihez hozzájutni/-kérdezte Indy.

-- A falu közelében van egy régi hadianyag raktár -- felelt Carl. -- Szerintem onnan hozhatták.

-- Ki férhetett hozzá?

-- Úgy tudom, egyedül az ott állomásozó katonák léphetnek be a telepre.

Jones elgondolkodott, majd lóra pattant, és visszavágtatott a faluba. Alig várta, hogy elmondhassa Deirdre-nek, mit sikerült kideríteniük, de ahogy a szállásukra ért, mégis úgy döntött, előbb megfürdik inkább. Kellemetlenül érezte magát, amiért mindig piszkosán kell mutatkoznia a lány előtt.

Felrohant a szobájába, kinyitotta a kád fölötti vízcsapot, és levetkőzött. Ahogy beült a kádba, furcsa zajokat hallott a fal túlsó oldaláról, Deirdre szobájából. Mit csinál ez a lány? tűnődött. Arrébb tolja a bútorokat? Hátradőlt, és kétszer

a falra ütött. Meglepőnek találta, hogy Deirdre nem válaszol a jelzésére, de nem maradt ideje ezen töprengeni. Kivágódott az ajtó, és két férfi rontott be a szobába. Arcukat fekete csuklya takarta.

Indy fel akart ugrani, de az egyik azonnal rávetődött, megragadta a vállait, és visszalökte a kádba. A régész kétségbeesetten vergődött, hogy kiszabadítsa magát, de támadója sokkal erősebb volt nála. Két hüvelykujj feszült az ad ám csutkájára. Indy végigkarmolta a férfi nyakát, fulladozva hadonászott, de hiába. A feje víz alá merült. A csuklyás fej föléhajolt, s az idegen kezei, akár egy óriási polip csápjai, ráfeszültek Indy nyakára, hogy lassan, de annál biztosabban kiszorítsák belőle az életet.

Küzdeni próbált, szabadulni, de nem bírta a víz fölé emelni a fejét. Az ujjak mind erősebben és erősebben szorították a nyakát, egyre jobban elkábult. Képek villantak az agyába. Láta magát, ahogy utoljára az anyja ölében ül; látta, ahogy apjával a sír mellett állnak. Akkor gondolkodott el először azon, milyen lehet a halál, és hová jutnak a halottak. Most majd választ kap mindenre, és újra találkozhat az anyjával.

Az ájulás küszöbén állt, amikor valami ritmikus dobogásra lett figyelmes. A szívem, gondolta. Az utolsókat veri...

A nyakára feszülő ujjak váratlanul meglazultak, és Indy kihasználta a kínálkozó, talán utolsó menekülési lehetőséget. A magasba lendítette a lábát, és állón rúgta hóhérát. A férfi hátratántorodott, Jones pedig levegő után kapkodva felemelkedett a víz alól.

Lélegzett egyet, kettőt, de a harmadikra már nem maradt ideje, mert a gazfickó újra a víz alá nyomta a fejét.

Kopogást hallott. Valaki van az ajtó előtt! Kiáltani akart, de hang helyett csak erőtlen, bugyborékoló hörgés tört elő torkából. Elkeseredve, minden erejét összeszedve még egyszer meglendítette a lábát, és mellen rúgta a gazembert. A csuklyást váratlanul érte a támadás, hanyatt vágódott. Indy erőtlenül feltápászkodott. Fél lábát már a padlóra tette, mikor a fickó ismét ráugrott, és falhoz szorította. A régész megragadta a falon lógó festményt, és a csuklyás fejre sújtott vele. Kitárult az ajtó.

-- Mi a franc folyik itt?! -- ordított a váratlanul felbukkanó Jack Shannon. Előrelépett, de a másik csuklyás máris gyomron öklözte. Shannon görnyedten

védekezni próbált, mire kapott egy rúgást az oldalába.

-- Tűnjünk innen! -- üvöltött a pribék társának, akinek még mindig a nyakában lógott a képkeret. A gazfickó még egyszer, utoljára a falhoz csapta Indyt, és ő is kirohant a szobából.

Jones összerogyott, próbált levegőhöz jutni. Majd megmarkolta a kád szélét, és a földön fetrengő Shannonhoz vánszorgott.

-- Jól vagy, Jack?

-- Majd a jövő héten megmondom...

Indy magára kapta köntösét, s amint megfordult, Lily arcát pillantotta meg az ajtóban.

-- Hívom Dr. Campbellt! -- kiáltott a nő, és elszelelt.

-- Nem valami kedvesek az itteni barátaid nyögte Shannon.

-- Szerintem sem -- felelt Indy, és körbenézett. A szoba olyan volt, akár egy csatatér. Miközben az egyik hóhér a víz alá szorította, a másik sorra kiborogatta a fiókokat, széttúrta az ágyat, szétdobálta a ruhákat.

Jonesnak csak ekkor jutott eszébe a különös zaj, amit a támadás előtt Deirdre szobájából hallott. Kiszédelgett a folyosóra.

-- Most meg hová mészr -- kérdezte Shannon aggódva.

A régész benyitott a lány szobájába. Láta, hogy azt is ugyanúgy felfordították, akár az övét.

Shannon követte.

-- Mi a francot kerestek? -- kérdezte. Indy felemelte az egyik fiókot.

-- Azt hiszem, aranyat.

-- Aranyat?

-- Aha -- fordult meg Indy. -- Különben, elárulnád, hogy kerülsz ide?

Mielőtt Shannon válaszolhatott volna, izgatott kiáltás hallatszott a folyosóról.

-- Indy!

Deirdre lépett be a szobába, mögötte pedig Joanna és Lily szorongott. A lány körülnézett, a rémült döbbenettől tágra nyíltak szemei. Bizonytalanul előrelépett, és Indy karjába rogyott. Elájult.

Lily és Shannon visszatették a matracot az ágykeretre, Indy pedig szelíd óvatossággal ráfektette Deirdre-t.

-- Már jól vagyok -- rebegte a lány. -- Semmi bajom.

-- Láttá valaki, ki tette ezt? -- kérdezte Joanna.

-- Igen, én -- mondta Shannon. -- Kis híján megölték Indyt.

-- Maga kicsoda? -- nézett rá Joanna gyanakvóan.

-- Régi szobatársam és barátom -- mondta Indy. -- Most érkezett hozzám látogatóba.

-- Mi történt itt?

Jones amennyire tudta, elmesélte Joannának a támadást.

-- Ha Shannon nem érkezik meg, biztos, hogy megölnek. Hatalmas termetű fickók voltak. A fejükön fekete csuklyát viseltek.

-- Lily, te is láttad őket? -- kérdezte Joanna.

-- Nem jött be senki a házba, de nem is ment ki -- rázta meg fejét a nő.

-- Rögtön visszajövök -- mondta Joanna, és kiment a szobából.

-- Biztos, hogy nem látott senkit? -- kérdezte Indy szigorúan Lilytől.

-- Hát, egy percre kimentem az udvarra, és akkor... Lehet, hogy akkor jöttek be! De kifelé nem mentek! Mióta a barátja megérkezett, odalent voltam.

Indy elgondolkozott.

-- Akkor csak egyetlen lehetőség maradt. Még mindig valamelyik szobában vannak.

Átmentek Joanna szobájához. A nő éppen kilépett az ajtón, de mielőtt sietve behúzta volna maga mögött, Indy belesett.

-- Nálam is feldúltak mindent -- mondta az asszony. -- Egy percre sincs, hogy elmehettek.

-- Elvittek valamit?

-- Ezek nem közönséges rablók voltak. A kéziratot keresték.

-- Egy kéziratot? -- csodálkozott Shannon. Indy valami aranyról beszélt.

-- Nem érdekes. Nézzünk körül a földszinten is.

Lesiettek a lépcsőn, egymás után benyitottak az összes helységbe. Mindent tökéletes rendben találtak.

-- Hívom a rendőröket -- mondta Lily.

-- Helyes -- bólintott Jones. -- Odatönt leszünk.

-- Tehát, mit keresel itt? -- kérdezte Indy Shannontól a rendőrségi kihallgatás után, útban a kocsmá felé.

-- Először csak egy levelet akartam írni, de aztán rájöttem, az ügy nem tűr halasztást. Az volt a leggyorsabb megoldás, ha személyesen

-- Miről akartál írni?

Shannon megérintette sajtó oldalát.

-- Először is arról, hogy a pókok és a skorpiók kapcsolatban vannak egymással.

-- Igazán? Hogyan? Barátja elmosolyodott.

-- Mindkét állat az arachnidák osztályába tartozik, és egyformán nyolc lábuk van.

-- Meg egyformán rondák is. Ne akard bemesélni, hogy azért utaztál ide, mert ki akartad egészíteni hiányos biológiai ismereteimet!

-- Valóban nem. Semmi nem jut eszedbe a nevükről?

-- Arachnidákat mondtál?

-- Igen. Gondolkozz csak, elvégre te vagy a görög mitológia szakértője, nem én.

-- Arachne! -- kiáltott Indy hosszas töprengés után. -- Versenyre hívta Athénét, mert be akarta bizonyítani, hogy ő sző gyorsabban. Győzött, és Athéné jutalmul pókká változtatta.

-- Na látod, hogy igazam volt. Ezt a sztorit is ismerted.

-- Fogadjunk, hogy kitalálom, mit akarsz mondani! Szerinted Joanna a pók-nő, igaz?

-- Már te is rájöttél?

-- A balhé után belestem Joanna szobájába. Az övét is felforgatták, de ez most nem fontos. Annál érdekesebb viszont, hogy az öltözőkődő asztala fölötti tükörre fekete, szálkás, amolyan pókszerű betűkkel valaki egy szót írt. Na mit?

-- Arachne?

-- Eltaláltad.

-- Egyre érdekesebb az ügy. Mi jöhet még? Beléptek a kocsmába. A terem zsúfolásig megtelt, de az egyik sarokban találtak szabad asztalt. Barna sört, szárított halat és sült krumplit rendeltek.

-- Tehát, mit sikerült megtudnod, Jack?

-- Sok mindent, de előbb halljam, én miről maradtam le!

Indy gyorsan elmesélte, mi történt vele érkezése óta. Shannon figyelmesen hallgatta, és nem látszott rajta, hogy meglepődött volna.

-- Klórgáz? Egy előkelő, jó kapcsolatokkal rendelkező ember nagyon könnyen szerezhet egy-két palacknyit.

-- Valószínűleg -- bólintott Indy, és megpróbálta kitalálni, mire gondolhat a barátja.

Közben megérkezett a vacsorájuk.

-- Oké Jack, most rajtad a sor. Hallgatlak! Társa megkóstolta a halat, majd lassan belekezdett történetébe.

-- Először azt sikerült tisztáznom, hogy nyolclábú cimboráid egy London külvárosában lévő, egzotikus állatokkal foglalkozó kereskedésből származtak. Fogadjunk, hogy nem találod ki, ki a tulajdonosa!

-- Mondd már! -- türelmetlenkedett Indy.

-- A bolt egy bizonyos Adrian Powellé, aki egész' véletlenül a Parlament tagja.

-- Micsoda?

-- Mr. Powell fiatal politikus. A Konzervatív párthoz tartozik, és

karrierje szépen ível felfelé. A Brit Nemzetközösség létrejöttének bőszen ellenzője. Minden alkalmat kihasznál, hogy pocskondiázza a tervet. Szerinte a Brit Birodalom bukásához, a gyarmatok elvesztéséhez vezetne.

-- Azt hiszem, már hallottam róla. De ha ilyen fontos pasas, hogy az ördögbe van ideje egy állatkereskedéssel bajlódni?

-- Ó oda sem szagol. Egy alkalmazottja végzi el a munkát.

-- Halvány fogalmam sincs róla, miért keseríti meg lépten-nyomon az életemet.

-- Mindjárt elmondom. Powell Joanna Campbelltől vette a boltot. Valamikor a nő férje volt a tulajdonos, de sajnos már meghalt. Egy kígyó marta halálra a saját üzletében.

-- Kegyetlen halál.

-- Akkor most azt találod ki, mennyit fizetett Powell azért a kócerájért!

-- Nem tudom.

-- Egy, azaz egy francos fontot! -- Shannon elégedetten nagyot kortyolt a söréből.

-- Ezt mivel magyarázod?

-- Semmivel. De még nincs vége.

-- Beszélj már! Mire vársz?

-- Powell erősen... khm... érdeklődött a kis barátnőd iránt. Találkoztak egy párszor, aztán Deirdre lerázta a fickót. Úgy tudom, Joanna végig ellenezte a kapcsolatukat.

-- Ez még mindig nem magyarázza meg, miért kaptam Powelltól a pókcsokit, mielőtt még Londonba értem volna.

Shannon izgatottan beletúrt vörös loboncába.

-- Ez valóban nehéz kérdés. Lehet még valami apró részlet, amit nem ismerünk... Hacsak nem azért tette, hogy bosszantsa Joannát.

-- Ennek nem sok értelme van. Engem sokkal jobban "bosszantott". Különben, ha Joanna nem kedvelte Powellt, miért adta neki a boltot?

-- Lehet, hogy akkoriban jóban voltak, és csak később zördültek össze valamin.

-- Hogy néz ki ez a Powell?

Shannon a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy összehajtogatott újságot. Indy figyelmesen megvizsgálta az orra elé dugott arcképet, egy harminc év körüli, hullámos hajú, győzedelmesen mosolygó férfi fotóját.

-- A könyvtárban nem ezzel a fickóval találkoztam.

Társa vidáman felnevetett.

-- Szerinted egy parlamenti képviselő leállna veled fogócskázni a British Múzeum könyvtárában?

-- Akkor?

-- Te csak Powell bérencével akadtál össze!

-- De miért figyeltetett? Akkor még alig ismertem Deirdre-t, és nem érdekel a Nemzetközösség sem!

-- Lehet, hogy éppen ez volt a baj! -- vigyorgott Shannon. -- Le merem fogadni, Powellnek katonai körökben is jó kapcsolatai vannak. A vegyi fegyverekkel foglalkozó katonai körökben.

Indy elgondolkozva megvakarta a nyakát.

-- Igen. Bizonyára.

-- Na, azóta mire jutottál Deirdre-vel? Nagyon aranyos volt, ahogy a karjaidba vetette magát.

-- Szerintem elájult, és nem nézte, hova esik. De mindegy. A lényeg az, hogy... Te úgy mondanád: egymásba gabalyodtunk. Legalábbis, amíg a barlang teteje a fejünkre nem szakadt.

-Klassz kis nő! -- vigyorgott Shannon. -

- Előre gyűlöllek, amiért csalódást fogsz neki okozni.

-- Ezt meg hogy érted?

-- Ma itt, holnap ott... Tudod te jól, miről beszélek. Mindig is nagy nőcsábász voltál.

-- Most másról van szó. Azt hiszem, szerelmes vagyok belé. Nagyon különleges lány.

-- Igen, az.

-- Nem tudom, mi van velem, Jack, de egyfolytában rá gondolok. El sem tudom képzelni, hogy nála jobban bárki is megfelelhethetne nekem.

Shannon riadt arccal felkapta a fejét.

-- Pszt! -- emelte fel a kezét. -- Esküvői harangok zúgását hallom!

Indy meg akarta magyarázni barátjának, hogy annyira azért nem különleges a lány, de meggondolta magát, és inkább hallgatott.

-- Azt hiszem, meg kell beszélnem Deirdrevel ezt a Powell ügyet -- mondta végül.

-- Jól van -- nézett körül Shannon a kocsmában. -- Megyek, és lefekszem. Hosszú volt ez a nap.

-- Én még benézek Deirdre-hez.

-- Ez nem lep meg. De jobban teszed, ha az egyik szemed mindig Campbell

mamán tartod. Nehéz lenne kitalálni, mire készül.

-- Gondom lesz rá.

Mindketten felálltak az asztal mellől.

-- Mellesleg, mielőtt lefekszel, jobban teszed, ha átvizsgálod az ágyad -- javasolta Shannon.

-- Minek?

-- Az atkák miatt. Azok is az arachnidák családjába tartoznak.

-- A francba velük, de veled is! -- Indynek már a pusztá gondolatára is végig futott hátán a hideg.

15. SÖTÉTEDES UTÁN

Fülig szerelmes volt. Már tudta, ez kínozza a leginkább.

Deirdre szinte érintetlenül toltá el maga előtt az ételt, és a tálcát az ágya melletti

kis szekrénykére tette. Belefáradt a betegeskedésbe. Már nem érezte magát olyan rosszul, mint egy-két nappal korábban, mégis gyenge és kábult volt.

Mikor Lily délután berohant hozzá, és kiáltozni kezdett, hogy a professzornak baja esett, Deirdre rögtön a legrosszabbra gondolt. Aztán, amikor látta, hogy mégsem történt tragédia, megkönnyebbült. Feltűnően furcsán viselkedett. Megpróbálta elmagyarázni érzéseit Joannának, de mivel nem merte bevallani, hogy örülden szerelmes Indybe, anyja csakis arra gondolhatott, hogy zavartságát a betegség okozza.

Hátradőlt az ágyban, lehunyta szemeit, és elképzelte, hogy Indy ott fekszik mellette. Már a puszta gondolatra is kellemes borzongás futott végig rajta, és teste vágyakozva megremefett.

Még soha, egyetlen férfi sem váltott ki előle hasonló érzést. Főként nem Adrian.

Miért csak álmodom róla, mikor ilyen közel van? -- gondolta, és átkopogott a falon Indyhez. Választ azonban nem kapott. Bárcsak felkelhetnék, és egyszerűen átsétálhatnék hozzá! Tudta, bármennyire is kívánja, ez lehetetlen. Joanna attól tartott, hogy a csuklyások visszatérhetnek, ezért őrt, egy felfegyverzett falubelit állított az ajtaja elé. Deirdre hallotta, hogy anyja szigorúan ráparancsolt a fiatal férfir, ne eresszen be hozzá senkit, de egyedül a lány sem léphet ki.

Deirdre kikászálódott az ágyból. Miért zártak be? Joanna eltúlozza az óvatosságot. Pillantása a vacsorájára tévedt, és támadt egy ötlete. A tálcával a kezében az ajtóhoz ment, kinyitotta, és rámosolygott az őrrre. A fiatal, jól

megtermett fiú a polgármester rokona volt. Deirdre jól ismerte: a klánok évente megrendezett fesztiválján mindig ő nyerte meg a rönkhajító versenyt.

-- Megtenné, hogy ezt leviszi Lilyhez? -
- kérdezte a lány, maga elé tartva a tálcát -- Nem bírok többet enni.

-- Máris viszem, kisasszony!

Amint az őr eltűnt a lépcsőfordulóban, Deirdre felkapta szveterét, és a hátsó ajtóhoz settenkedett. Kilépett a házból, és a vastag ködön átfurakodva gyorsan végigment a szűk kis utcán. A saroknál ráfordult a főútra. Már csak egy háztömbnyire volt a kocsmától.

A köd összesűrűsödött, szinte tapinthatóvá vált. A lány alig látott el az orra hegyéig. Lehet, hogy mégsem kellett volna kimerészkednem? Megijedt. Mindegy, már nincs messze.

Indy biztos a kocsmában van.
Továbbment.

Különös ez az éjszaka. Olyan természetellenesen csendes... Hol vannak az emberek? Ilyenkor még itt szoktak sétálgatni... Senkit sem látott.

Ahogy közeledett a kocsmához, a köd ritkulni kezdett. Deirdre egyre jobban érezte magát. Már látta a házat, látta a bejárat előtt álldogáló csoportot. Megkönnyebbülten fellelegzett, de amint közelebb ért hozzájuk, örömét iszonyat váltotta fel. Azok a férfiak... Valamennyien fekete köntöst viseltek! Bár nem fedezték fel őt, Deirdre úgy érezte, testét a borzongás jeges ujjai markolásszák.

Valanonnan a közelből dudaszó hallatszott. A zenészek hátborzongató, dalnak nem nevezhető dallamot ismételtettek. A hangok ismerősek voltak, mégis idegenek. Mi

ez? Olyan, mint az az induló, amit legalább ezerszer hallottam már, de... Mégsem az! A lány egyszeriben rájött, mitől ilyen furcsa: a dalt visszafelé játszották.

Lélegzete kapkodóvá vált. A csípős levegő a bőrébe mart, közben egész teste verítékben fürdött. Elfajzott emberek torz dala... A rémítő csoport kettévált, és a középen álló, fekete csuhás férfi Deirdre felé indult.

-- Adrian!

Deirdre hallotta a nevetését, látta csinos arcvonásait, hullámos haját, állán a kis gödröcskét.

-- Már megint álmodsz, kedvesem?

-- Hagyj békén! -- a lány hátrálni kezdett.

-- Ez csak álom, Deirdre! -- mosolygott Adrian, és a körülötte álló csuklyás,

árnyékkarcú emberek is felnevettek. Valamennyien Deirdre felé mozdultak, és csak röhögtek, vihogtak, míg hangjuk eggyévált a dudaszóval. A köd összesűrűsödött körülöttük, kinyújtott kezükkel Deirdre testéért nyúltak. Adrian közelebb hajolt, már majdnem megérintette. A lány rémülten felkiáltott, sikítani kezdett, és sikított, sikított...

... és remegve felült az ágyban. Levegő után kapkodva, kimeredt szemekkel nézett körül.

Kivágódott az ajtó.

-- Jól van, kisasszony?

Deirdre szája kiszáradt, haja csapzottan tapadt fejéhez. Az öre bámult.

-- Én... Én... -- Ernyedten megrázta fejét. Nem tudom, mi történt.

-- Az előbb itt volt a professzor --
mondta az őr. -- Elküldtem, mert azt
hittem, hogy alszik, kisasszony.
Visszahívjam? Szeretne vele
találkozni? Az ebédlőben van.

-- Igen... Kérem, tegye meg! -- A lány
az ágya melletti kis szekrénykére
nézett. -- Várjon!

-- Igen, kisasszony?

-- A vacsorám... Hol a tálca?

-- Lily elvitte.

-- Elvitte? De hiszen én... Nem adtam
oda magának?

-- Nem, kisasszony. Deirdre elfordította
fejét.

-- Köszönöm. -- Lehunyta a szemeit.
Mi történik velem? Megbolondultam?
Erőlködve felállt, és a csaphoz ment.
Megmosta az arcát, szárazra törölte,
és egy hajkeféért nyúlt.

-- Deirdre? -- lépettbe Indy. Pillantásuk találkozott. -- Jól vagy? Az őt azt mondta, sikoltoztál.

A lány lehajtotta a fejét.

-- Indy! Nem tudom, mi történik itt. Kimentem a házból, hogy megkeresselek, de őt találtam meg... Biztos csak álmodtam... Azt hiszem. Még most sem tudom, tényleg megtörtént-e.

-- Várj egy percet! -- emelte fel Indy a kezeit. -- Kit láttál? Ül le, és az elejétől mondd el mindent. Nyugodj meg, és próbáld összeszedni a gondolataidat. Ráérünk.

Deirdre bólintott. Mindketten leültek, és a lány elmesélte, hogyan ismerte meg Adrian Powellt. Elmondta találkozásaik és szakításuk történetét. Hangjában félelem, düh és keserű csalódottság keveredett.

-- Már régen el kellett volna mondanom neked. Meg is akartam tenni, de féltem, hogy meggyűlölsz miatta... Adrian soha nem fog békén hagyni!

Jones felállította, és átölelte Deirdre-t.

-- Nyugodj meg. Semmi baj!

-- Bárcsak igazad lenne! -- Deirdre letörölte könnyeit.

-- És miért sikoltoztál? Ezt még mindig nem értem.

-- Lehet, hogy őrültségnek fogod tartani felelt a lány, és lassan elmondta, mit álmodott a polgármesterek házában, és milyen látomása volt néhány perccel ezelőtt.

-- Semmi baj, csak rosszat álmodtál, Deirdre. Mielőtt elaludtál, azokon a csuklyás rablókon járhatott az eszed, és a képzeleted egy kicsit felnagyította a dolgokat. Ennyi az egész.

-- De még soha, egyetlen álmot sem éltem át ilyen valóságosan! Közben végig ébren voltam!

Indy kisimított egy hajtincset az arcából.

-- Nem lehettél ébren. Az őr azt állítja, hogy egy percre sem hagytad el a szobádat, és senki sem jött be hozzád... Mindenesetre örülök, hogy még álmodban is engem keresel.

-- Ó, bárcsak megtaláltalak volna!

-- Megtaláltál, hiszen itt vagyok. -- Jones tétozázás nélkül megcsókolta. Deirdre lélegzete felgyorsult, szíve izgatottan dobogott. Úgy simult a férfihez, mintha soha többé nem akarná elereszteni.

-- Szeretlek -- suttogta a régész, és megcsókolta a haját.

-- Indy?

-- Igen?

-- Az őr...

-- Hazaküldöm. Már jó kezekben vagy.

-- Tudom -- ölelte át Deirdre még szorosabban. -- Szeretnék sétálni egy kicsit,

-- Sétálni? -- csodálkozott Indy. -- Most?

-- Kérlek! -- Deirdre tudta, Indy valami egészen mást forgatott a fejében, de úgy érezte, 6 még nem készült fel rá eléggé.

-- Biztos, hogy ki akarsz menni az utcára?

-- Azt hiszem, így könnyebben elhinném, hogy nem bolondultam meg, és ez a szörnyűség valóban csak álom volt.

-- Jól van, menjünk. Habár, nekem is nyugodtan elhiheted, hogy nem vagy örült.

-- De igen. Örülten szerelmes.

Nyolc után, mikor kiléptek az utcára, a falu már az esti pihenésre készült. A pislákoló gázlámpák alatt végigmentek a macskaköves utcákon, és egyetlen csuklyás emberrel sem találkoztak. Deirdre fázósan összehúzódott: Whithornban augusztusban is hűvösek voltak az éjszakák.

-- Nézz körül -- mondta Indy. -- Nyoma sincs ködnek. Még a holdat is tisztán látni. Álmodtad az egészet.

Deirdre megszorította a kezét.

-- Remélem, te valóság vagy.

-- Attól tartok, igen. Elhaladtak a kocsma előtt.

-- Nem értem -- rázta meg fejét a lány.
-- Az előbb olyan furcsának, olyan idegennek láttam. Egészen más volt, mint most.

Nemsokára elértek a falu szélére.

-- Gyönyörű ez az éjszaka. Sétáljunk még! Indy hátranézett.

-- Jól van, de ne menjünk túl messzire mondta.

Az utolsó házakat is maguk mögött hagyták, már a holdfénytől ezüstösen csillogó bükkfák közötti úton lépkedtek. Élvezettel beszívták az erdő és a föld bódító illatát, úgy érezték, mintha egy mesebeli tájon járnának.

-- Beszéltél ma este Joannával? -- kérdezte Deirdre.

-- Nem volt rá alkalmam.

-- Azt fontolgatja, hogy mégsem kezdi el az ásatást. Túl veszélyesnek tartja a helyzetet.

-- Talán igaza van.

-- A barátod... Jack, nem éppen a legmegfelelőbb időpontot választotta ki a kiránduláshoz.

-- Pedig jobbkor nem is érkezhettek volna. Ha csak egy órát, egy percet is késik, nem hiszem, hogy most itt beszélgetnék veled.

-- Akkor boldog vagyok, hogy eljött. --
Deirdre megsimogatta Indy kezét. --
Honnan ismeritek egymást?

-- Szobatársak voltunk az egyetemen. Az egész társaságból 6 volt az egyetlen olyan fickó, akivel együtt tudtam lakni.

-- Miért?

-- Nem tudom. Talán azért, mert olyan különlegesen fogja fel az életet. Közgazdásznak készült, de közben dzsessz-muzsikus is volt. Végül az utóbbit választotta.

-- Mit értesz azon, hogy "különlegesen fogja fel az életet"?

-- Úgy él, mint... Mint amilyen a dzsessz. Váratlan, de csodálatos dolgokra képes. Meghökkenítő ember, soha nem jár kitaposott úton. Érted mire gondolok?

Deirdre lassan bólintott.

-- Te is ilyen vagy? Indy felnevetett.

-- Lehetséges. Különben, az archeológia sokban hasonlít a dzsesszhez. Itt is van egy alaptéma, de a részleteket a körülményeknek megfelelően kell rögtönözni. Legalábbis én így fogom fel.

Egy hosszú percre mindketten gondolataikba mélyedtek.

-- Mindent tudni akarok a múltadról --
szólalt meg végül Deirdre. -- Biztos,
hogy sokkal izgalmasabb, mint az
enyém.

-- Ó, nem hiszem!

-- Ne szerénykedj. Joanna Londonban,
abban az étteremben valami
görögországi kalandot emlegetett. Mi
történt?

Indy elmesélte, hogy került Delphibe,
hogyan zuhant le kis híján a feneketlen
szakadékba, és hogyan talált rá végül
az *Omphalos*ra. Megemlítette Dorian
is, és bár a kapcsolatukat nem
részletezte, Deirdre a hangsúlyából
kiérezte, szerette a nőt.

-- Csodálatos történet.

-- Még nem tudsz mindent. Ez az *Omphalos* egy... De ezt majd inkább máskor mondom el. Azt hiszem, most inkább vissza kellene fordulnunk.

Csendben lépkedtek egymás mellett, és ábrándozva hallgatták a talpuk alatt csikorgó kavicsok neszét. Deirdre-nek Indy kalandja járt a fejében. Annak idején Jack Shannon váratlanul, de határozott céllal érkezett Delphibe, és Deirdre eltűnődött, hogy talán whithorni látogatása is több, mint egyszerű kirándulás.

-- Tudtad, hogy Jack ide fog jönni?

-- Nem. De 6 mindig ilyen. Nem lehet előre kiszámítani, mit fog tenni. Szerintem sokszor még ő maga sem tudja.

-- Egyszerűen csak látni akart?

-- Nem. Híreket hozott.

-- Miféle híreket?

Indy megtorpant, és elgondolkozott.

-- Akarsz hallani egy másik történetet is?

-- Igen!

Jones elmondta a pókokkal teli desszertes doboz esetét, és a skorpió-kalandot.

-- Erről eddig miért nem beszéltél?

-- Nem tudtam, hogy a dolognak valami köze lehet hozzád.

-- És van?

-- Attól tartok, igen. -- A férfi gyorsan elmondta, hogy Shannonnak mit sikerült kiderítenie Londonban.

-- Nem, ez képtelenség! -- kiáltott a lány döbbenten. -- Itt valami félreértés lehet. Miért adta volna Joanna

egyetlen fontért Adriennek az apám boltját?

-- Nem tudom. De én inkább arra lennék kíváncsi, Powell miért akart megölni engem, mielőtt még találkoztam volna veled.

-- A barlangban mindkettőnkkel végezni akart.

-- Nem lehetünk biztosak benne, hogy 6 tette.

-- Beszélnem kell Joannával -- jelentette ki Deirdre.

-- Nekem is. Menjünk! Indy a lányba karolt.

-- Sajnálom, hogy belekeveredtéél ebbe a piszkos ügybe -- mondta Deirdre. -- Az én hibám...

-- Nem. Te nem tehetsz semmiről. -- Megálltak a holdfényes úton, és megölelték egymást. -- Meglátod,

minden rendbe fog jönni -- suttogta Indy.

-- Remélem, nem feltételezed, hogy Joanna bármiért is felelős, ami itt történt.

-- Szerintem sokkal többet tud, mint amennyit nekünk elmondott, de ő is éppen olyan áldozat, mint mi.

Deirdre megrázta a fejét.

-- Már semmit sem értek.

Hirtelen valami zajt hallottak. Denvedten néztek végig az óriási fák árnyékától sötétlő úton.

-- Mi volt ez? -- kérdezte Deirdre, elakadt lélegzettel.

A közeli fák alatt megmozdult valami! Talán csak egy állat futott végig az út mentén, de az is lehet, hogy...

Lépések. Egy ember! Bárki is az, észrevette őket.

-- Félek...

-- Ki van ott? -- Indy ökölbe szorította kezét, és védelmezően Deirdre elé lépett. Nem lett volna szabad elhagynunk a házat, gondolta kétségbeesetten.

Az árnyékok közül kivált egy sötét alak. Egy feketébe öltözött férfi!

-- Deirdre? Jones professzor? Maguk azok?

-- Ki maga? -- kérdezte Indy, de már felismerte a hangot. -- Byrne atya!

-- Sajnálom, na magukra ijesztettem. Csak sétálgatok egy kicsit. Már messziről észrevettem magukat, de annyira el voltak foglalva egymással, hogy nem akartam zavarni.

-- Remélem, nem hoztuk kellemetlen helyzetbe -- mondta a régész.

A pap barátságosan felnevetett.

-- Istenem, miért kerülnék kellemetlen helyzetbe attól, hogy véletlenül megláttam, amint egy fiú megcsókolja a kedvesét? Pap vagyok, de én is tudom, milyen édes a csók egy ilyen gyönyörű éjszakán. Vagyis... Úgy értem, el tudom képzelni, milyen lehet.

-- Örülök, hogy magával találkoztunk össze -- mondta Deirdre megkönnyebbülten, -- Már azt hittük, valaki más...

-- Arra gondoltatok, gyermekem, hogy Adrian Powell les rátok?

16.

VALLOMÁSOK

Shannon felriadt. A telegram! Az ágya melletti órára nézett. Fél tíz. Majdnem két órát aludt. Megdörzsölte az arcát.

-- A francba! -- mormolta. -- Már én is olyan feledékeny vagyok, akár Milford.

Kiugrott az ágyból, és kinyitotta pisztonja tokját. A belső bársonyborítás alól előhúzott egy telegramot. Akkor érkezett New Yorkból Indy nevére, amikor Shannon már elhatározta, Skóciába utazik.

Az ágyra dobta a borítékot, és gyorsan felöltözött. Meg kell találnia Indyt. Még Milford látogatását sem mesélte el neki!

Az öreg professzor aznap látogatott el a lakásukra, amikor a telegram érkezett. Jó időbe beletellett, míg Shannonnak sikerült meggyőznie, hogy Indy valóban elutazott. Milford magyarra sem emlékezett, hogy

elbúcsúzott tőle. Ám végül mégis elhitte, és középangol nyelven káromkodva kisétált az ajtón. Shannon utánasietett, és elmondta neki, hogy ő is Skóciába készül, ha akarja, szívesen átadja Indynek az üzenetét. Milford hosszan elgondolkozott.

-- Igen, az jó lesz. Azt üzenem neki, hogy... Nem érdekes. Majd én magam elmondom.

Shannon biztos volt benne, hogy az öreg már megint elfelejtett valamit.

Felkapta az ágyról a telegramot, és átment Indy szobájába. Bekopogott. Semmi válasz. Lehajolt, és be akarta dugni a borítékot az ajtó alatt, amikor úgy döntött, inkább megpróbálja személyesen átadni. Nem lehet tudni, mikor bukkannak fel újra azok a csuklyás gazfickók.

Ha nincs itt, akkor csakis Deirdre szobájában lehet, gondolta. A lány ajtaja elé lépett, mikor a lépcső felől hangokat hallott. A Korláthoz óvakodott, és lelesett.

Joanna beszélgetett egy ismeretlen hangú, Shannonnak háttal álló férfival.

-- Ha annyira fontos neked, hogy megtaláljuk, miért robbantottad fel a barlangot? -- kérdezte a nő.

-- Nem én voltam. A jó öreg Byrne atya és fiatal fanatikusokból toborzott csapata tette. Semmi közöm sincs hozzájuk. Nekem is éppen úgy ellenségeim, mint neked.

-- Nem hiszem.

-- Higgy, amit akarsz! Szükségem van a tekercsre, és kerüljön bármibe, meg fogom szerezni! Különben ne haragudj, hogy relfordítottam a szobáitokat. Tudnom kellett, hogy megtaláltátok-e.

-- Engem már semmi sem érdekel, csak hagyd békén a lányomat!

A férfi felnevetett.

-- Miért próbáltál túljárni az eszemen? Gondolhattad volna, hogy vele foglak rákényszeríteni bizonyos dolgokra. Igen, van okod rá, hogy féltsd az életét!

Joanna pofon vágta a férfit. Az idegen oldalra fordította a feiét. Shannon azonnal ráismert. Adrian Powell volt.

-- Ezt még megbánod! -- sziszegte Powell, és kirohant a házból.

Az asszony elindult felfelé a lépcsőn. Shannon visszaszáguldott a szobájába, és lihegve az ajtónak támasztotta hátát.

-- A francba! -- suttogta. -- Hol a pokolban van ilyenkor Indy?

Felemelte a telegramot. Valami nagyon fontos lehet benne, gondolta. Még csak az hiányzik, hogy megint betörjön ide valaki, és elvigye! Feltépte a borítékot, és elolvasta az üzenetet.

"INDY -- ROSSZ HÍR STOP
OMPHALOSZT ELRABOLTÁK STOP
MARCUS"

Na, Indy ennek sem fog túlságosan örülni, gondolta Shannon, de most vannak fontosabb dolgok is. Meg kell találnom! Az a francos Byrne atya!

Lépteket hallott a folyosóról. Óvatosan kikukucskált az ajtón, és látta, amint Joanna lefelé megy a lépcsőn. Shannon a zsebébe gyúrte a telegramot, és lerohant a földszintre. Joanna éppen akkor lépett ki az utcára.

-- Vajon hova az ördögbe siet ennyire?
mormolta Shannon, és a nő után
lopakodott.

Indy érezte a karján Deirdre
figyelmeztető szorítását.

-- Ön ismeri Adriant, atyám? --
kérdezte a paptól.

Byrne a falu felé intett a fejével.

-- Menjünk vissza a parókiára, és
igyunk meg egy csésze teát. Közben
majd beszélgethetünk.

-- Nem értem, atyám, hogy... -- kezdte
Deirdre, de Byrne felemelte a kezét.

-- Menjünk vissza, és beszélgessünk
civilizált körülmények között. --
Megfordult, és elindult.

Deirdre Indyre nézett. A férfi megvonta
a vállát, mintha azt mondaná: mi mást
tehetnénk?

Egy-két perc múlva a pap megállt, és bevárta őket.

-- Ha megtalálnák, mit kezdenének az arany tekerccsel?

Indyt meglepte a kérdés.

-- Ezen még nem gondolkoztam. Különben, azt hiszem, ezt egyedül Dr. Campbell dönthetné el. De valószínűleg ez már nem is fontos. A professzornő nem akarja elkezdni a kutatást.

-- Valóban ez a legokosabb, amit tehet. Ettől függetlenül, mit jelentene magának a tekercs?

-- Megdöbbentő régészeti felfedezés lenne, és boldog lennék, hogy részese lehettem a munkának.

-- Valósággá változtatna egy legendát mondta Deirdre.

Indy tudta, Byrne nem ezt akarta hallani.

-- Igen, bizonyos szempontból --
javította ki gyorsan a lányt. --
Bebizonyítaná, hogy Merlin létezett, de
azt nem, hogy valóban végrehajtotta
mindazt, amit az utókor neki tulajdonít.

Byrne nem felelt, és míg el nem értek a
falú szélére, mindhárman hallgattak.

-- Mi lenne -- szólalt meg végül a pap --
, ha az a *tárgy* bebizonyítaná, hogy
Merlin tennészetfölötti képességekkel
rendelkezett?

A két archeológus tétován megvonta a
vállát. Kíváncsiak voltak, Byrne miért
érdeklődik ennyire Merlin és az ásatás
iránt.

-- Ezt nem tartom valószínűnek --
mondta Indy.

-- De tételezzük fel, hogy mégis bekövetkezik! Talán ez a tény nem változtatná meg teljes világszemléletünket? Nem támasztaná fel az elfeledett kultuszokat? Az emberek hite nem keltené életre a varázsló sátáni erejét? Nem kerülne a Gonosz kezébe a világ?

Indy elmosolyodott. Már mindent értett. Byrne úgy gondolta, ha valami olyasmit találnak, ami a leghalványabb pozitív fényt veti a pogányságra, a Sátán azonnal működésbe lép, és bemocskolja a keresztény hitet.

-- Atyám, én egy percre sem aggódnék emiatt. Ismerem a történetet, mely szerint Merlin egy szűz és egy ördög gyermeke, de úgy gondolom, az egész nem egyéb, mint érdekes mese.

Közben megérkeztek, és Byrne kitárta a parókia kertjének vaskapuját.

-- Valakinek muszáj aggódnia, professzor. Azzal még nem űzzük el a Sátánt, ha nem veszünk tudomást a jelenlétéről.

Különös, mániákus fény lobbant a pap szemeiben, ami elárulta, még az erőszaktól sem riadna vissza, hogy teljesítse az általa szentnek hitt küldetést. A következő másodpercben azonban már elmosolyodott, és kedves mozdulattal otthonába hívta vendégeit.

Végigsétáltak a kerti ösvényen, és beléptek a kétszintes házba. A nappali kandallójában barátságos tűz lobogott, előtte kerek szőnyeg hevert a fényesre súrolt padlón. A kandallópárkány fölött egy feszület függött.

-- Felül az Isten, alul a tűz -- jegyezte meg Indy.

Byrne megállt, és úgy nézett a kandallóra, mintha életében először látná.

-- Vannak emberek, akik gonosz szándékaikkal, vagy pusztán közömbösségükkel a Pokol lángjait táplálják.

Intett házvezetőnőjének, hozhatja a teát. Jones oldalát majd' kifúrta a kíváncsiság, hogy mit tud Adrian Powellről, de a pap láthatóan úgy döntött, a tea megérkezéséig nem kezd bele a magyarázatba. Közben Deirdre elmesélte a fogadóbeli eseményeket. Byrne figyelmesen hallgatta, majd a barlangban történt robbanásról kezdett kérdezgetni.

Végül a házvezetőnő felszolgált a teát.

-- Tehát, akkor most beszéljünk Mr. Powellről. -- A pap lassan kavargatni

kezdte teáját. Úgy ült a székében, mintha a világ összes gondja az ő vállaira nehezedne. -- Mr. Powell nem olyan ember, mint amilyennek sokan hiszik. Azt hiszem, Whithornban van, és biztos vagyok benne, hogy ő áll az eddigi "balesetek" mögött.

-- Sejtettem -- mondta Deirdre.

-- Honnan ismeri? -- kérdezte Indy.

Byrne hosszan elmerengett. Olyan sokáig gondolkozott, hogy Indy már kezdte azt hinni, ott helyben találja ki, mit válaszoljon.

-- Az elmúlt tíz évben sokat foglalkoztam a Britanniában jelenleg is létező druida csoportokkal. A végére akartam járni a róluk keringő számtalan történetnek. Megtudtam, hogy a legtöbb druida szerencsétlen, félrevezetett ember, aki nem árt senkinek. -- Lassan a teájába kortyolt.

-- Van azonban egy nagyon veszélyes csoportosulás, mely különbözik a többitől. Hyperborea Népének nevezik magukat.

-- Hyperborea? -- Indy a lányra nézett. Mindketten meghökkentek.

-- Igen. Adrian Powell is közéjük tartozik. Ő a vezetőjük.

-- Mit akar elérni? A barlangban majdnem meghaltunk, Indyt kis híján vízbefojtották.

-- Az aranytekercset keresi. Éppen, ahogy ti, gyermekem.

-- Tehát tud róla... -- suttogta Deirdre. Byrne krákogva folytatta.

-- Évekkel ezelőtt, mikor még nem is hallottam Hyperborea Népéről, Adrian Powell felkeresett, és régi, a Merlin legendával kapcsolatos dokumentumokat kért tőlem. Akkoriban

még egyetemre járt, és azt hazudta, a tanulmányához gyűjt anyagot. Megpróbáltam rábeszélni, hogy válasszon valami más témát, de egyedül ez érdekelte. Nem tettem eleget a kérésének, és elküldtem. Másnap azonban visszajött, és egy bizonyos ok miatt megmutattam neki Mathers atya levelét. Akkor már gyanítottam, hogy nagyon komolyan érdeklődik Merlin iránt. A levél pedig csak olaj volt gonoszsága tüzére. Képtelen voltam leállítani.

Indy furcsának találta, hogy a pap engedett egy idegen egyetemista unszolásának.

-- Mit akar egyáltalán ez a Powell? -- kérdezte.

-- Hatalmat. Hatalmat minden és mindenki fölött. A Hyperborea Népének nevezett szektában főként férfiak vannak, mindegyikük gazdag,

befolyásos ember. Bankárok, tábornokok, törvényhozók és nemesek. Közös céljuk, hogy meggátolják a Brit Nemzetközösség létrejöttét, mert szerintük ez lenne az első lépés a Brit Birodalom hanyatlása felé vezető úton.

Ám ez még csak a kezdet. Powell végső célja az, hogy bármilyen áron megnövelje a Birodalom és saját hatalmát. Indy megdöbbent.

-- És mi köze mindehhez az aranytekercsnek?

Byrne összefűzte ujjait.

-- Az ördög segítségére számít. -- Felállt, és lassan sétálgatni kezdett. -- Kiderítettem, hogy a szekta tagjai úgy hiszik, ez az arany tekercs kapcsolatban áll egy ősrégi, gonosz erejű kővel. Szerintük óriási hatalmat szerez, aki a követ és a tekercset egy

bizonyos időpontban a Stonehenge-hez viszi.

-- Ezt hogy sikerült megtudnia? -- kérdezte Indy.

A pap mintha nem is hallotta volna a kérdést.

Deirdre hitetlenkedve megrázta a fejét.

-- Vajon Joanna mindezt tudja róla?

Indy úgy érezte, Joanna nagyon is jól ismeri Powellt. Amint visszamegyünk a fogadóba, kifaggatom, határozta el magában.

-- Adrian talán azt hiszi, hogy valami Merlinhez hasonló varázsló válik belőle? -- kérdezte Deirdre.

-- Ő nem akar Merlinné válni! -- kiáltott Byrne. -- Adrian Powell akar maradni, és Nagy-Britanni a miniszterelnöke akar lenni. A Föld országait kormányzó Brit Birodalom első embere! Hajlandó

az ördög csatlósául szegődni, hogy megszerezze magának az egész világot!

-- Mi az a kő, amiről beszélt? -- kérdezte Jones.

-- Te ismered a legjobban, Indy! -- szólalt meg mögöttük egy hang.

Csodálkozva néztek hátra. A konyhába vezető ajtóban Joanna állt.

-- Igen, Indy. Az *Omphalos*-ról van szó, amit Adrian megszerzett magának.

Indy elsápadt.

-- Miről beszélsz? Hiszen egy múzeumban van, New Yorkban!

Joanna közelebb lépett.

-- Most már megtudhatod az igazat. Azért választottalak téged a tanári állásra, mert abban reménykedtem,

hogy rajtad keresztül rávehetem Marcus Brodyt, vigye az *Omphaloszt* egy biztonságosabb helyre. De most már késő. Mindennek vége.

-- Marcus?

-- Igen. Az elmúlt évben rengeteget leveleztünk. Még személyesen is átutaztam New Yorkba, de hiába mondtam neki, hogy az *Omphaloszt* veszélyben van.

Minél többet hallott, annál több kérdés motoszkált Indy agyában.

-- Honnan tudta, hogy Powell el akarja rabolni az *Omphaloszt*

-- Jól ismerem Hyperborea Népét. Amíg rá nem jöttem, mi Adrian végcélja, addig én is közéjük tartoztam.

-- Joanna! -- kiáltott Deirdre. -- Nekem erről soha, egyetlen szóval sem beszéltél!

-- Tehát te is a szekta tagja voltál -- bólintott Jones. -- Talán ezért ajándékoztad Adriannek a férjed állatkereskedését?

Joanna a lányára, Byrne-re, majd Indyre nézett.

-- Jól van -- sóhajtott. -- Mindent elmondok.

-- Joanna! -- ordított Byrne. -- Elvesztetted az eszed?

-- Nem, Phillip. Ideje, hogy mindenre fény derüljön. Deirdre, Adrian a réltestvéred. Törvénytelen gyermekként született. Öt évvel azelőtt fogadta örökbe egy előkelő család, hogy találkoztam az apáddal.

Néhány végtelennek tűnő percre mind a négyen hallgattak.

-- A féltestvérem? -- suttogta Deirdre erőtlően. -- Ki az... -- Elcsuklott a hangja.

-- Ki az apja? -- Joanna Byrne atyára mutatott. -- Ő! így van, Phillip?

-- Ezt nem hiszem el! -- Deirdre tántorogva felállt a székéből. -- Eddig miért nem beszéltél róla? -- Joanna a lánya felé lépett, ám Deirdre iszonyodva elhátrált előle. -- Még akkor is titokban tartottad, mikor tudtad, hogy találkozgatok vele! Amikor tudtad, hogy a szeretőjévé akar tenni!

-- Megpróbáltalak távol tartani benneteket egymástól -- védekezett az asszony. -- Fogalmad sincs róla, hányszor, de hányszor el akartam mondani neked! De féltem Adriantól. Féltem, hogy bosszút állna. Csak

abban reménykedhettem, hogy rám hallgatsz, és szakítasz vele.

-- Ő tudja? Ugye ő tudja?! -- Deirdre szemei könnybe borultak.

-- Igen. Engem akart büntetni azzal, hogy közelebbi kapcsolatba kerül veled. Már évekkel ezelőtt megtalált, és akkor elmondtam neki a teljes igazságot. Nagyon megsajnálta, s amikor az apád meghalt, nekiadtam az állatkereskedést, és bemutattam Hyperborea Népének.

-- Hogy voltál képes...?

-- Kérlek, érts meg! -- könyörgött Joanna. Ha sejtettem volna, hogy téged is komolyan érdekel, hogy beleszeretsz, akkor...

Éppen olyan a helyzet, mint Arthur király, és féltestvére, Morgan le Fay esetében, gondolta Indy. Persze fordítva: itt Powell a gonosz, csábító

varázsló, Deirdre pedig az ártatlan áldozat.

-- Miért álltái be a druidák közé? -- kérdezte kíváncsian.

-- Mert gyűlölt engem! -- kiáltott Byrne. Azért ment közéjük, mert így akarta megbosszulni, hogy nem adtam fel miatta a papi hivatást.

-- Egyetlen szót sem tudok elhinni! -- nyögte a lány.

-- Hyperborea Népének soha, egyetlen gonosz terve sem volt -- mondta Joanna. -- A druidák hite azonos a természet és a Föld védelmével, a szelíd lelki gyakorlatokkal. Megőrzik az ősi hagyományokat, a legendákat, dalokat és táncokat, tanulmányozzák az ember és a Föld közötti kapcsolatot. Lelki életet élnek!

-- Mi köze van mindennek az *Omphalos*hoz? -- kérdezte Indy.

-- Hitünk szerint, ha az *Omphalos* egyszer visszajut eredeti helyére, a Stonehenge-hez, a világ sokkal jobb lesz, mint addig. A druidák helyre akarják állítani a Föld és a Világmindenség közötti egyensúlyt, meg akarják őrizni a harmóniát. A szent kő visszajuttatása jelképezte volna az első lépés megtételét a végső cél felé vezető úton. A druidák... Vagyis mi, csupán ennyit akartunk.

-- Miből gondolod, hogy az *Omphalos* eredetileg a Stonehenge-hez tartozott?
-- kérdezte Indy.

-- Ezt nem árulhatom el. Ez egy ősi, szent titok, aminek nem lehetsz részese soha.

-- Azt hiszem, Byrne atyának mégis elmondtad. így van?

-- Alkut kötöttünk -- mondta Byrne. -- Joanna beavatott néhány druida

titokba, én pedig megmutattam neki a szerzetes levelét.

-- Phíllipnek sikerült kiderítenie, hogy a levél és az aranytekercs soha nem érkezett meg a Vatikánba -- mondta Joanna. -- Eleinte nem akart nekem segíteni, de mivel mindketten meg akartuk gátolni Adrian tervét, végül mégis megtette.

Deirdre megragadta Indy karját.

-- Menjünk innen, kérlek!

-- Hagyd, hogy befejezzem -- kérte Joanna. Nem Adrian tehet mindenről, ami veletek történt... Van itt valaki más is, aki legalább olyan veszélyes, mint ő. -- A papra nézett. -- Tudok a katonáidról, Phillip! Minden héten átmész abba a bizonyos hadianyagraktárba, de nem azért, hogy meggyóntasd az őreit. Ugye így van? Egész kis hadsereget toboroztál

magadnak Hyperborea Népe ellen. Vagy bárki más ellen, aki az utatokba áll. A te embereid robbantották fel a barlangot! Miattad halt meg kis híján a lányom!

Byrne remegő kézzel letette csészéjét, és felállt.

-- Meg kell akadályoznom, hogy az a tekercs előkerüljön! Mindegy, hogy Adrian találja meg, vagy te, az eredmény ugyanaz lesz. Nem engedhetem meg, hogy a Gonosz erőre kapjon! Nem számít, hogy nem akarjátok a Sátán uralmát, már a közömbösségetek is bűn!

Hirtelen éles csattanás és üvegcsörömpölés hallatszott. Mindannyian a konyha felé néztek. Az ajtóban a házvezetőnő állt, mögötte pedig egy szétlapított orrú, durva arcú férfi. Hosszú tört szegezett a halálrarémmült asszony nyakának. Indy

az idegen vastag nyakán felfedezett egy friss karcolást, és rögtön rájött, ez a fickó akarta vízbefojtani. A pribék, áldozatát magához szorítva, belépett a szobába, mögötte pedig feltűnt revolvert szorongató társa. Indy őt is felismerte. Az Aprószemű volt.

A két gonosztevő félrehúzódott az ajtóból, és utat engedtek főnöküknek.

-- Igazad van, atyám! -- mondta Adrian Powell. -- A közömbösség bűn, a bűn pedig büntetést érdemel. Különösen az olyan, amelyet te követtél el!

17.

A HALÁL BARLANGJA

Powell Indy elé állt.

-- Maga érdeklődött az *Omphalos* felől, professzor? Nyugodt lehet, a legjobb kezekben van. Hamarosan betölti szerepét.

-- A maga helyében nagyon vigyáznék azzal a kővel, Powell. Különös dolgokra képes.

Powell felnevetett.

-- Különös, és gyönyörű dolgokra. Ebben biztos vagyok. Csak bolondnak tudom nevezni azokat, akik egy ilyen, erőt sugárzó relikviát örökre múzeumi tárolóba zárnának. Tudja, professzor, nagyon jól megtanultam a mágia művészetét. Ennek köszönhetem, hogy ma vagyok valaki. A varázslatok mindenhez hozzájuttattak, amire csak vágytam. Ám mindez semmi ahhoz képest, ami ezután fog következni. -- A lányra mosolygott. -- Örülök, hogy túlélted a barlang-kalandot, húgocskám. Pedig ez az eszeveszett pap mindent megtett, hogy megöljön. Még a mérges gázok használatától sem riadt vissza. -- Byrne és Joanna felé nézett. -- Anyám és apám! Jó

végre így együtt látni benneteket, drága szüleim! Boldoggá tesztek!

-- Mit akarsz, Adrian? -- kérdezte Joanna.

-- Nem tudod, anyám? Pedig éppen te voltál az, aki megismertette velem a Tudást. Te vittél a druidák közé. Csak arra nem gondoltál, hogy éppen a te helyedre fogok kerülni, és valóra váltom a régi álmokat!

-- A Sátán beszél belőled! -- mordult fel Byrne. -- Az Úr törvényeit te sem hághatod át!

-- Atyám... Apám, te parázna lélek! Te gyilkos! Még a szádra mered venni az Isten nevét? -- Közelebb lépett a paphoz. -- Sok év telt el azóta, hogy megmutattad nekem a szerzetes levelét. Újra látni akarom!

-- Nem! -- ordított Byrne. -- Soha!

Powell a házvezetőnőt szorongató emberére nézett. A Laposorrú bólintott, és újra az asszony torkához emelte a tört.

-- Kérlek, atyám, mutasd meg -- kérte Powell erőltetett szelídséggel. -- Mutasd meg, különben kénytelenek leszünk a szemed láttára átvágni a szolgálód nyakát.

A nő szemei kigúvadtak a félelemtől.

-- Már nincs meg -- nyögte Byrne. -- Elégettem.

-- Hazudsz! -- Powell az emberére nézett. Öld meg!

-- Nem! Várjon! Odaadom... -- suttogta a pap.

Powell intett az Aprószeműnek, hogy kövesse Byrne-t. Mindketten kimentek a szobából.

-- Tehát, hol is tartottunk? -- kérdezte Adrian a többiektől.

-- A te fekete mágiádnak semmi köze Hyperborea Népének céljaihoz! -- mondta Joanna. Az *Omphaloszt* mindig az emberiség boldogulása érdekében használták fel, és nem személyes hatalom megszerzésére, ahogy most te akarod.

Powell felröhögött.

-- "Az emberiség boldogulása"! Ez vajon mit jelent, Joanna? Ami az egyik embernek jó, az rossz a másiknak. Ez mindig is így volt! -,Indyhez fordult. -- Egyetért, professzor úr? Úgy tudom, maga mindig a földön jár. Gyakorlatias ember, ugye? Csak a tények érdeklik.

-- Maga pedig elmebeteg -- felelt Jones. Powell közelebb lépett hozzá. Indy orrát

megcsapta erős arcszeszének illata. Adrian hipnotikus tekintete a régész szemeibe fúródott

-- Tudtam, hogy az *Omphalos* elő fog kerülni -- mondta Powell. -- Éreztem, hogy az az ember, aki megtalálja, a halálos ellenségem lesz. Tudtam, hogy Angliába érkezik, Jones, és megpróbálja megakadályozni, hogy a szent kő visszatérjen eredeti helyére, a Stonehengehez.

Indy nem bírta tovább elviselni a pillantását. Elfordította a fejét, mire Powell újra felnevetett. Közben az Áprószemű visszalökdöste a szobába a papot.

-- Az ágya alatt, egy ládában volt -- adta át főnökének a levelet. -- De a szekrényben találtam valami mást is. Nézd csak! -- Felemelt egy méregzöld fémtartályt. -- Klórgáz. Van még egy palackkal.

Powell megvizsgálta a tartályt, és jelentősegteljesen a papra nézett.

-- Szégyenletes dolgot műveltél, apám.

-- Elővette olvasószemüvegét, és leült az egyik székre. A két pribék közben a szoba közepére taszigálta a társaságot.

-- Árulj el valamit, atyám! -- szólalt meg Adrian, ahogy végigolvasta az iratot. -- Miért nem küldték el soha ezt a levelet a pápának?

A pap kimeredt szemekkel, szótlanul bámult maga elé. Powell az anyjához fordult.

-- Esetleg ön meg tudná magyarázni, Dr. Campbell? -- Joanna nem felelt. -- Ha segítesz, enyhébb elbánásban lesz részed, mint a többieknek.

-- Képes lennél megölni az anyádat, Adrian? -- kiáltott Joanna.

-- Ez a szent ember, ez a pap is hajlandó lett volna gyilkolni azért, hogy elérje, amit akar. Ez egy kegyetlen világ, anyám. Az érzelmeknek itt már rég nincs szerepük.

Ez a Powell a legundorítóbb féreg, akivel valaha is találkoztam, gondolta Indy. Ó, de jó lenne pofánvágni!

-- A XV. században nem volt valami jó a közlekedés. -- Byrne mégis belekezdett a magyarázatba. -- A levél valószínűleg hónapokig várt a futárra. Előfordulhatott, hogy út közben elkeveredett, de az is lehetséges, hogy a szerzetes meggondolta magát, és mégsem küldte el.

Megpróbál az ellenség kedvére tenni, hogy mentse az irháját, gondolta Indy. Hová lett a szent atya büszke becsületessége? Vajon már nem akar érvényt szerezni Isten igazságának?

Semmivel sem jobb, mint istentagadó fia!

-- Köszönöm, atyám. Méltányolni fogom a segítségedet -- mondta Adrian. -- Mit gondolsz, az aranytekercset valóban a barlangban rejtették el?

Byrne tétovázott.

-- Nem tudom -- bökte ki végül.

-- Kedves barátaim, drága családom, úgy érzem, az ásatás eredményes lesz. Hogy miféle ásatás? A mienk. Most szépen mindannyian kivonulunk a barlanghoz, és munkával töltjük az éjszakát. Addig maradunk ott, míg meg nem találjuk a tekercset. -- Powell a lányra nézett, és elmosolyodott. -- Ugye izgalmas lesz? Merlin *esplumoir*-jában fogunk éjszakázni. Miután ideutaztál, nógocskám, néhány napot a

házatokban töltöttem, így alkalmam volt elolvasni a tanulmányodat.

-- Mit kerestél a házunkban? -- kérdezte Deirdre.

-- Megpróbáltam meggyőzni Joannát, hogy csatlakozzon *hozzám*, és segítsen az aranytekercs felkutatásában. Sajnos elutasított. Milyen kár!

-- Miért akarja megszerezni a tekercset, Powell? -- kérdezte Indy. -- Hiszen az *omphalos* már a magáé.

-- A tekercsből megtudhatom, hogyan szabadítsam fel az *Omphalos*ban rejlő erőket. Azt hiszem, professzor, menet közben sikerült megismernie az ősi kelták tudásának egy-két részletét. Ám a valódi titkokat soha nem tudhatja meg!

-- El fogok kárhozni! -- suttogta Shannon, amint végignézte, ahogy a

foglyokat sorban a pap háza előtt várakozó teherautóba tuszkolják. -- Most mit csináljak?

A fogadótól egészen idáig követte Joannát. Látta, ahogy beles az ablakon, és a hátsó ajtóhoz lopakodik. Shannon úgy vette észre, a nő nagyon jól ismeri a járást. Legnagyobb meglepetésére Joanna előhúzott egy kulcsot, és bement. Shannon az ablakon át leskelődött egy darabig, és mikor megérkezett a teherautó, gyorsan elbújt. Végignézte, ahogy Powell és pribékjei a hátsó ajtón át besurrannak a házba.

Nagyon hamar rájött, hogy a barátja már megint óriási bajba keveredett. Tudta, egyedül csak ő húzhatja ki a pácból, ám semmi használható ötlet nem jutott az eszébe. Tehetetlenül várt, míg aztán a teherautó az egész társaságot elvitte valahová. Shannon

szinte biztosra vette, hogy a barlangba mennek.

-- Ó, pokolba az egészszel! -- kiáltott, és a kocsi után indult.

Amikor aznap megérkezett Whithornba, a kocsmában megkérdezte, hol szálltak meg az archeológusok. Megkereste a házat, és Lilyvel pontosan elmagyaráztatta a barlang felé vezető utat. A nő biztosította, hogy kellemes, egészséges séta lesz, de Shannon úgy gondolta, ennél sokkal többet használ az egészségének, ha beül a kocsmába, és legurít néhány korsó sört.

Tehát tudta, merre kell mennie, és tíz perc múlva már maga mögött hagyta a falut. Riadtan tekintgetett az út menti fák közé. Még magának is szégyellte bevallani, de félt. A nagyvárosokban, a kétes hírű szórakozónegyedek utcáin

akár az éjszaka közepén is gondolkodás nélkül végig mert menni, de a szabad természet, a civilizálatlan vidék valahogy nem az 6 világa volt. Úgy érezte, bármelyik percben történhet vele valami.

A fák közül halk neszt hallott, és kővé dermedve megállt. Mi a franc volt ez? Várt, m eresztgette a szemét, de semmit sem látott. Már-már visszafordult, amikor rájött, úgy félúton járhat. Ugyanannyit kellene mennie a falu felé, mint a barlanghoz. Különben sem hagyhatja sorsára Indyt. Sokban különböztek egymástól, de Shannon soha, egyetlen olyan emberrel sem találkozott még, aki Indyhez hasonlóan gondolkodás nélkül kockára tette volna az életét mások megmentéséért.

Otthon, Chicagóban Indy tucatnyi alkalommal a segítségére sietett, mikor valamelyik South Side-i bárban

csávába keveredett. Különben is, összes ismerőse közül Jones volt az egyetlen fickó, aki akár a világ végére is elment volna, hogy egy jó kis dzsesszt halljon.

Shannon továbbment. Bármilyen is mozgott a fák között, jobbnak látta, ha a sötétség rejtekében marad. Shannon nem szerette a hőst játszani, és minél közelebb jutott a barlanghoz, annál kevésbé értette, hogy kerül egyáltalán ebbe a helyzetbe. Eszébe jutott a távirat. Annak a kőnek, az *omphalos*znak valami köze lehet ehhez az egész piszkos üggyhöz, gondolta.

Végül a szikla tövéhez, az üres teherautóhoz ért. Tudta, a barlang valahol a közelben lehet, de fogalma sem volt róla, a sötétben merre keresse. Fülelni kezdett, de nem hallott semmit. Körbenézett, de semmi

barlanghoz hasonló üreget nem talált. Félrehajtotta maga előtt egy bokor ágait, s a magasban, fent a sziklafalon, megpillantott egy erőtlenül lobogó fényfoltot.

-- Na, ennél jobb helyre nem is tehetnék volna azt az átkozott barlangot -- mormolta. -

Nem lesz könnyű feljutni. -- Lemondóan megfordult, és visszament a teherautóhoz. Ekkor felfedezte a szikla tetejére vezető ösvényt. Óvatosan, meg-megállva elindult rajta, és megpróbált nem átkozódni, mikor az ágak az arcába csaptak.

Hamarosan meglátta a barlang bejáratát. Egy szikla mögé bújt. Fülét hegyezve, szemét meresztgetve várt.

Időnként megjelent valaki a barlang szájában, és kiborított egy-egy törmelékkal teli talicskát. Shannon

megvárta az alkalmas pillanatot, mély lélegzetet vett, és előrelelendült. Ha most kinézne valaki, biztos, hogy meglátna! gondolta, és még veszettebb iramban kapaszkodott felfelé.

A bejárat mellett a törmelékkupac mögé bújt. Szíve rémülten vert, minden pillanatban azt várta, hogy valahonnan a sötétből előlép egy őr, és fegyvert nyom a tarkójának. Lassan felemelte a fejét, és belesett a barlangba. A lobogó fáklyák narancsszínű fényénél vagy tucatnyi ember ásott. Powell a közelükben állt, hátát a falnak támasztva cigarettázott.

Shannon felfedezte a barlang tetején tátongó lyukat, és támadt egy ötlete. Ha oda felmászom, úgy figyelhetem őket, hogy még véletlenül sem vehetnek észre!

Felegyenesedett, és lábujjhegyen futni kezdett. Véletlenül belerúgott valamibe, és elvesztette az egyensúlyát. Egy kődarab gördült le a meredélyen. Shannon halálra rémülten húzódott fedezékbe. Várta, hogy Powell emberei ráugranak, de szerencséje volt. Nem hallották meg.

Felkapaszkodott a tetőnyíláshoz. A francba! Normális helyzetben még nappal se jönnek ide! Bármit odaadnék, ha most egy jó, füstös kis mulató színpadán fújhatnám a pizsconomat! Lenézett.

Ez aztán nem hasonlít egy archeológiai ásatásra! -- gondolta Indy. Inkább kútfúráshoz, árokásáshoz, vagy... Vagy sírásáshoz. Igen. Lehet, hogy a saját sírunkat ássuk?

Már három órája túrták a leghátsó üreg földjét, de sziklákon és törmeléken kívül semmit sem találtak. Mikor

megérkeztek és kirángatták őket a teherautóból, Indy utolsó, titkos reménye is szétfoszlott. Cárit és Richárdot, a két őrt Powell négy másik embere ártalmatlanná tette, és megkötözte.

A hat pribék és a foglyok Powell irányításával nekiláttak a rabszolgamunkának.

Deirdre az egyik fal mellett, Jonestól karnyújtásnyira ásott, Joanna a barlang túlsó oldalán túrta a földet, Byrne és a többiek pedig közöttük görnyedezteíc. Egyikük sem beszélt, komoran hallgatott mind.

Mit gondol ez a mocsok, meddig bírjuk még? -- dühöngött magában Indy. Byrne házvezetőnője már kidőlt a sorból: az egyik fal mellett kucorgóit. Jones tudta, napokig is eltarthat, míg az egész barlangot felassák. A bejárat közelében lesz majd a legnehezebb

dolgunk, mert ott a robbanás miatt vastag a törmelékréteg, gondolta elkeseredve.

De talán minél később találják meg az aranytekerccset, annál tovább élnek. Lehet, hogy soha nem kerül elő, reménykedett. Talán nem is itt rejtették el, esetleg valaki más már rég megtalálta, és beolvasztotta az aranyat, és... Gondolatait Deirdre hangja szakította félbe.

-- Indy! -- suttogta a lány.

A férfi közelebb húzódott hozzá.

-- Mi a baj?

-- Azt hiszem, találtam valamit.

Deirdre a földön térdelt, kezeit egy üregbe mélyesztette. Indy hátralesett. Szerencsére rajta kívül senki sem hallotta meg, mit mondott a lány. Leguggolt, és a gödörbe lesett. Úgy

három lábnyira a felszín alatt egy szűknyakú, viasszal lepecsételt, hosszúkás kerámiaváza hevert.

-- Szerinted ebben van? -- lehelte a lány. Hogy ne vonja magára Powell figyelmét,

Indy buzgón lapátolni kezdett.

-- Nem tudom -- suttogta. -- Áss tovább! Deirdre tovább mélyítette a gödröt. Indy

félredobott egy lapátnyi földet, és gyors mozdulattal a *vázára* csapott. A kerámianyak letört, a régész pedig letérdelt, és a váza belsejébe nyúlt.

-- Vigyázz! Valaki jön -- figyelmeztette Deirdre.

Indy egy maréknyi földet dobott a *vázára*, és megvárta, míg Powell egyik embere eltolja mellette a talicskát.

-- Erezte benne valamit? -- kérdezte Deirdre. A férfi megrázta a fejét.

Deirdre lekuporodott, félresöpörte a földet, és megfordította a vázát.

-- Indy, ebben van valami!

-- Mi az?

-- Azt hiszem, egy papírtekercs.

Jones lehajolt, a lány pedig kihúzta a tekercset a vázából.

Valaki feléjük indult.

-- Dugd el! -- sziszegte Indy.

-- Nos, találtál valamit, húgocskám? Powell állt mögöttük, kezében pisztoly.

-- Nem. Semmit.

-- Mit ástál el?

-- Mondtam, semmi érdekes nincs itt. Powell Deirdre fejéhez szorította a fegyver csövét.

-- Jobban tennéd, ha nem hazudnál, húgocskám!

-- Add oda neki! -- mondta Indy.

-- Ó, szóval mégis rejtegetsz valamit? -
- Powell az embereiért kiáltott, majd a gödörbe nyúlt, és lassan előhúzta a törött vázát, meg a papírtekercset. --
Mi lehet ez? -- Hangja kíváncsi volt, de egyben csalódott is, amiért nem az aranytekercs került elő. -- Figyeljétek minden mozdulatukat! -- szólt a pribékekre, és az egyik fáklya alá lépett.

-- Remélem, porrá válik az érintésétől!
-- morogta Indy.

-- Ezt ne kívánd -- mondta Deirdre. --
Lehet, hogy fontos.

A lány arca maszatos volt, aranybarna haja ziláltán az arcába hullott. Még így is milyen gyönyörű! -- gondolta a férfi.

-- Éppen ettől félek -- mondta halkan. Powell lassan szétbontotta a tekercset, de a

régi papíros három darabra tört durva kezében. Feltette szemüvegét, és olvasni kezdett. Indy elhatározta, ha vele akarja értelmeztetni a szöveget, félre fogja vezetni.

-- Kötözzétek meg valamennyit! -- parancsolt Adrian az embereire. -- A csuklójukat kössétek a bokáikhoz. Mindegyiket, kivéve a papot,

-- Mit akarsz tenni velem? -- kérdezte Byrne rémülten.

-- Te fogod lefordítani ezt a szöveget, apám. Tudom, hogy kitűnően értesz latinul. Szépen elolvasod, mi van ideírva, aztán szabadon eresztelek. De ne örülj, te leszel a bűnbak! Téged fognak gyanúsítani a meggyilkolásukkal, mert a rendőrök a

házadban ugyanolyan gázpalackot fognak találni, mint itt.

-- Az emberek egy percig sem fogják elhinni, hogy ilyesmire képes lennék! -- mondta Byrne sápadtan.

Powell megvonta a vállát.

-- Lehetséges. Ám a nyomozás során ki fog derülni, milyen szép kis hadsereget szerveztél magadnak. Biztos vagyok benne, hogy azokat a fiatal katonákat nagyon könnyen rá lehet majd bírni a vallomásra.

-- Ezt nem úszód meg szárazon! -- dörögte Byrne. -- Ha más nem, de Isten haragja lesújt rád!

Adrian felnevetett.

-- Majd vigyázok, hogy ne sikerüljön neki.

Az Aprószemű gonoszul Indyre vigyorgott, és a bokái köré tekert egy

kötelet. A régész hirtelen felrántotta lábait, és teljes erővel a férfi mellébe rúgott. Az Aprószemű hanyatt vágódott, és elterült a földön. Indy hozzáugrott, kirántotta övéből a pisztolyát. Mielőtt azonban felegyenesedhetett volna, az Aprószemű megmarkolta a csuklóját. Indy kiszabadította magát a szorításból, s a pisztolyt maga elé tartva gyorsan hátranézett.

-- Jones! -- ordított Powell, és Deirdre halántékához nyomta revolverét. -- Dobja el, vagy a lány halott!

Indy a földre hajította a pisztolyt.

-- Lefeküdni! -- parancsolt rá Powell.

Az Aprószemű felkapta a fegyvert, és a földre taszította Indyt. Egy törmelékhalomba nyomta a fejét, és két társa segítségével gúzsba kötötte.

Elégedetten felegyenesedett, és a régész oldalába rúgott.

Indy vicsorogva felemelte a fejét. Powell elmosolyodott.

-- Nagyon erős magában az életösztön. Túl erős. -- Az Aprószeműre nézett. -- Készítsétek elő!

A pribék kiment a barlangból, s mikor visszatért, Indy azonnal megértette, Powell milyen sorsot szánt nekik. Az Aprószemű alig tíz lábnyira tőle és a lánytól egy klórgáz tartályt fektetett az egyik lapos kődarab tetejére. Joanna és a házvezetőnő Közvetlenül a palack mellett, Carl és Richárd pedig nem messze tőlük hevert. Már csak abban reménykedhettek, hogy a tartály esetleg üres, vagy valami csoda folytán nem lehet majd kinyitni a szelepet.

Eközben Powell Byrne elé tartotta a kéziratot.

-- Olvasd el, atyám!

-- Nem!

Adrian nagyot sóhajtott.

-- Pedig jobban tennéd. Nem te vagy az egyetlen, aki tud latinul. A többiekkel együtt akarsz megdöglenni?

-- Jól van. Add ide.

Shannon egy kövön hasalt, a barlangba bámult. Láta a földön fekvő indyt és Deirdre-t, s a felszűrődő hangokból tudta, Powell is valahol a közelben van.

Miután felért a szikla tetejére, nem tehetett mást, csak figyelt, és várt. Időnként lenézett, de nem látott valami sokat. A foglyok a falak mellé húzódva lapátoltak. Shannon eltűnődött, hogyan szabadíthatná ki őket. Ha lemenne,

most, míg mindenki Byrne-re figyel, talán észrevétlenül beugorhatna valamelyik gödörbe, s amint a közelébe lép, elkaphatná Powell lábát. Elvenné tőle a pisztolyt, s ha meglátják, hogy vezérük bajba került, a pribékek is eldobálnák fegyvereiket. Shannon tudta, hogy más lehetősége nem maradt, ám közben érezte, csoda lenne, ha sikerrel járna. Az efféle dolgok csak az ócska kalandfilmekben történhetnek meg zökkenőmentesen. Ám ez valóság, túlságosan is rideg valóság volt.

Arra is gondolt, hogy visszasiet a faluba, és segítséget hív, de ezt az ötletet is elvetette. Kiben bízhatna meg ezek után? Már csak abban reménykedett, hogy Powell és az emberei megelégszenek azzal a vacakkal, amit Deirdre talált, és nagyon gyorsan eltűnnek. Akkor aztán

nyugodtan lemászhatna a barlangba, és sorban kiszabadíthatna mindenkit.

Igen, ez lenne a legegyszerűbb, gondolta. De mi az ördög történik ott lent? Amennyire csak tudott, előrehajolt

Meglátta Byrne-t. A pap egy darab papírt tartott a kezében. Mögötte az egyik gazfickó állhatott fáklyával kezében, mert Byrne körül éles fénykoszorú remegett.

A pap megköszörülte torkát, és fennhangon olvasni kezdte a kézirat szövegét.

-- "Öt hónapnyi idő múlt el azóta, hogy az aranytekercsrőí írtam. A mai napon megérkezett a Vatikán futára, de félek, mágia áldozatává lettem, mert nem bírtam útjára bocsájtani vele sem a levelet, sem a tekercset. Valami arra kényszerít, más ösvényt

kövessek. Hogy jó-e, vagy helytelen?
Az Úr majd megítéli tettem.

A szavak, melyeket Merlin leírt, bámulatba ejtőek, és az embereknek egyszer meg kell ismerniük. Valami erő arra kényszerít, ne küldjem el az arany tekercset a Vatikánba, de küldjem el arra a helyre, hová igazából tartozik. Nem jut el a pápához, de eljut a nővéremhez, Amesbury kolostorába, ki utasításaim szerint el is rejti majd. így, ki a Merlin kezével írott aranytekercs után Kutat, ott keresse."

-- Tehát Amesburyben van, nem messze a Stonehenge-től -- mondta Powell. -- Tökéletes a...

Hirtelen elszabadult a káosz. Ordítások, rohangálás, izgatott mozdulatok. Shannon visszarántotta fejét a lyukból, és körbenézett. Talán túl mélyre hajolt, és felfedezték?

Talpraszökkent, és majdnem elinalt, mikor velőtrázó sikoly hasított fülébe.

Indy felemelte a fejét, és tágranyílt szemekkel nézte, ahogy Byrne a barlang "kijárata felé veti magát, miközben porrá morzsolja a kézirat egy darabkáját. Powell egyik embere rögtön utánarohant, de véletlenül belelépett az egyik gödörbe, és elvágódott. Az őt Követő pribék elbotlott a lábában, s átkozódva elhasalt. Mindketten kikecmeregtek a gödörből, majd a barlang szájához száguldottalc.

Ám alig tettek meg néhány lépést, szörnyű, inkább állati, semmint emberi üvöltés hallatszott. Indy egy percig fel sem fogta, mi történt, aztán mindent megértett. A pap kijutott a sziklapárkányra, és -- véletlenül, vagy szándékosan? -- lezuhant a hegy oldaláról. Byrne atya teste a kézirattal

együtt eltűnt a feneketlen mélységben. Többé már nem kellett félnie sem Powelltól, sem a rendőröktől. Meg akarta menteni a világot Merlin szavaitól, de küldetése véget ért.

-- Beteljesedett a végzete -- mondta Adrian. De nem sokkal előzte meg a többieket.

-- Adrian, térj már magadhoz! -- kiáltott Joanna.

-- Sajnálom, anyám, ennek a történetnek egyedül ez lehet a vége. Viszontlátásra, jó utazást! -- Powell sötéten a lányra mosolygott. Kár, hogy így esett húgocskám. Ha nem utasítottál volna vissza, jó barátok, talán még szövetségesek is lehettünk volna. Tudod, a szerelemnek nem feltétlenül kell azonosnak lennie a testi kapcsolattal. Be akartalak avatni egykét titokba, de már késő.

-- Adrian, kérlek ne tedd meg! --
könyörgött Deirdre.

Powell mintha meg sem hallotta volna.

-- Kezdjétek! -- parancsolt az
Aprószeműre.

-- Deirdre, drágám! -- kiáltott Joanna. --
Amikor megérzed a gázt, lélegezz
mélyeket, és hamar túl leszel
mindenen. Nem akarom, hogy
szenvedj!

-- Ne hallgass rá! -- mondta Indy. --
Inkább tartsd vissza a lélegzeted, és
imádkozz, hogy valami csoda
történjen.

Deirdre elbúcsúzott az anyjától, ám
Jones nem köszönt el senkitől.
Hallotta, ahogy a gáz sziszegve előtör
a tartályból, s mielőtt a levegő megtelt
volna a mérgező anyaggal, utoljára
mély lélegzetet vett. Látta, amint

Powell és emberei elhagyják a barlangot.

Egy ideig visszafojtotta lélegzetét, de aztán levegőt kellett vennie. A gáz az orrába és a tüdejébe mart. Nem pusztulhatok el így! gondolta.

Valaki meg fog menteni bennünket! De már egyre kevésbé bízott a csodában. Szédült, halántéka lüktetett, és már majdnem elájult, mikor a barlang bejáratában megjelent az Isten. A lény teleszívta tüdejét a kinti, tiszta levegővel, és belépett. Egy vöröshajú isten? Indy már látta ki az, de alig mert hinni a szemével.

Shannon visszafojtotta a lélegzetét. Villámgyorsan felkapott egy lapátot. Betemette a gázpalackot, alányúlt a lapáttal, és áthajította a sziklán, le a sötét szakadékba. A tartály eltűnt, Shannon pedig összerogyott. Utóbb

mélyet lélegzett, és botladozva visszarohtant a barlangba.

-- Indy! Semmi válasz.

Jó Isten, csak nem halt meg? Shannon köhögve, fulladozva a barátja mellé térdelt, és megrázta a vállát.

-- Shannon -- csikorgóit Indy hangja. -- Vigyél ki minket innen! Siess!

Shannon előhúzte zsebkését, és elvágta a régész béklyóit. Hallotta Carl és Richárd köhögését, Deirdre zokogó, monoton mormolását. Már-már arra gondolt, a lány beleőrült a félelembe, mikor megértette szavait.

-- Joanna mama, Joanna mama... -- kántálta Deirdre.

Amint kiszabadult, Indy a lányhoz mászott, Shannon pedig Joannához lépett. De már nem segíthetett rajta. Joanna meghalt.

18.

AMESBURY

Deirdre szeméből patakzottak a könnyek, ahogy anyja koporsóját elnyelte a sírgödör. A temetési szertartás véget ért, a gyászoló falubeliek tömege oszladozni kezdett. Aznap még valakitől búcsút kellett venniük.

Indy tudta, előző nap Byrne atyát is legalább ennyien kísérték el utolsó útjára. Nagyon kevesen ismerték csak halálának valódi körülményeit, és a részleteket. A faluban legtöbben úgy tudták, miközben a barlangban dolgoztak, valahonnan a föld mélyéről előtörő gáz végzett vele és Joannával is. Joanna Campbell megfulladt, Byrne atya pedig menekülni próbált, de megszedült és lezuhant a sziklapárkányról. Lehet, hogy néhány ember nem értette, mit keresett a pap

a barlangban, de senki sem akarta megtudni az igazságot.

-- Vajon még látta, hogy Jack megérkezett, és megment minket? --
suttogta Deirdre, az anyja sírjára meredve.

Indy nem tudta, mit felelhetne.

-- Ne gondolj erre.

-- De életben maradhatott volna!

Talán önként választotta a halált,
gondolta a férfi.

-- Gyere, menjünk -- karolt szelíden a lányba.

-- Csak még egy percet várj... Indy tapintatosan hátralépett.

Három nap telt el a barlangbeli tragikus éjszaka óta, de sem ő, sem Deirdre nem tért még teljesen magához. Időnként éles, lángoló fájdalom hasított

tüdejükbe és fejükbe, mégis úgy határoztak, a temetés után azonnal Amesburybe indulnak, és csatlakoznak Shannonhoz, aki már korábban odautazott.

Sietségüknek nagyon egyszerű oka volt: meg akarták állítani Powellt. Nem attól féltek, hogy megtalálja az aranytekercset, és az Omphalossal együtt felhasználja valami érthetetlen druida ceremóniához. Nem. Bár tudták, hogy a Stonehenge-nél a szekta tagjai nagyszabású összejövetelt terveznek, különösebben nem érdekelte őket. Sokkal inkább tartottak attól, hogy Powell, ez a veszélyes, gátlástalan és gonosz ember valamilyen úton-módon befurakszik a brit kormány soraiba, és idővel esetleg magas pozícióba kerül. Indy nem tudta, mit tehetne ennek megakadályozása érdekében, de képtelen volt tétlenül figyelni az

eseményeket. Konkrét terveik nem voltak, de biztosra vették, Amesburyben minden eldőlt.

-- Mehetünk -- bólintott Deirdre, és ellépett anyja sírjától.

Indy megfogta a kezét, ám a lány elhúzódott tőle. A temető kapujánál Carl várt rájuk.

-- Hogy van Richárd? -- kérdezte Indy.

-- Még mindig fekszik. Attól tartok, valamennyiünk közül 6 járt a legrosszabbul. Persze, Dr. Campbellen kívül.

-- Kérem, adja át neki jókívánságainkat mondta Deirdre.

Carl bólintott, és Indyre nézett.

-- Hallottad? Lezárták a nyomozást.

-- Igen? Milyen következtetésre jutottak?

-- A rendőrség két gázpalackot talált Byrne atya házában. A hivatalos vélemény szerint egyedül ő volt a felelős Dr. Campbell haláláért.

-- És Powell?

Carl megrázta a fejét.

-- Szerintem politikai ügyként kezelik. A rendőrfőnök meg sem említette a nevét a jelentésében.

-- Pontosan ettől féltem. --
Továbbmentek. Eggyel több ok, hogy a lehető leggyorsabban Amesburybe érjünk.

-- Indy! -- szólt utánuk Carl. -- Kérlek, ezt vidd magaddal. -- Indy kezébe nyomott egy spárgával átkötözött csomagot.

-- Mi ez?

-- Egy pisztoly. Webley 455-ös. Szükséged lehet rá.

Indy kinézett a vonat ablakán, gyönyörködött a tájban. Átszelték a Western Downs vidékét, már a Salisbury síkságon haladtak. Minél közelebb jutottak Amesburyhez, Deirdre annál nyugtalanabb lett.

-- Látod már a várost? -- kérdezte Indytól.

-- Ne izgulj, hamarosan odaérünk.

-- Ne haragudj. Ideges vagyok és félek. Jones átölelte a lány vállát, és kisimított egy

aranybarna hajtincset az arcából. Deirdre egy darabig eltűrte az érintését, majd elhúzódott tőle. Indy tudta, a lányt rettenetesen lesújtotta anyja halála, de érezte, más oka is van, hogy ilyen hűvösen viselkedik vele. Gyanította, hogy Powellnek valami köze lehet a lány hirtelen elhidegüléséhez. Szerette volna

megnyugtatni, hogy őt nem érdekli a múlt, és nem zavarja, bármi is történt közöttük. De nehéz volt megtalálni a megfelelő szavakat. Tudta, Deirdre könnyen félreértené, amit mond, és sértődése esetleg kapcsolatuk végét is jelenthetné. Nem szólt hát semmit, tűrte, hogy újra felemelkedjen közöttük a lelki válaszfal.

-- Mi a baj, Deirdre? -- kérdezte végül csöndesen.

-- Hiszen éppen most mondtam el, nem?

-- Nem, nem arra gondolok. Úgy értem, mi a baj velünk?

Mély, kínos csend borult a fülkére. Deirdre kerülte Indy pillantását.

-- Nem vettem észre, hogy bármi is lett volna közöttünk.

-- Pedig volt, és remélem van is. Te is tudod nagyon jól. Nem túl régen ismerjük egymást, de azt hiszem, ennek ellenére különleges kapcsolat alakult ki közöttünk.

-- Miféle "különleges kapcsolatra" gondol, professzor?

-- Arra, hogy szeretlek.

Deirdre az ajkába harapott, és lassan, könnyeivel küszködve Indyre nézett.

-- Hogy mondhatod ezt? Hogy szerethetsz engem? Mocskos vagyok... Adrian a féltestvérem,_xés...

-- És? -- Indy nem értette, a lány mire gondol.

-- Hát éppen ez a baj!

-- Deirdre, te és Adrian...?

-- Nem, természetesen arra nem került sor. De megcsókolt, és...

Indy felnevetett.

-- Na és? A testvérek is gyakran megcsókolják egymást!

-- De ez nem testvéri csók volt! Szent Isten, és Adrian végig tudta! Tudta, hogy a húga vagyok, mégis a szeretőjévé akart tenni! Ez iszonyatos! O, mennyire gyűlölöm!

-- De nem tettétek meg? Ugye nem fe-
... Nem lettél a szeretője?

-- Most nem erről van szó. Már a pusztá gondolat is beteggé tesz. Most értem csak, Joanna miért óvott tőle annyira! De bármennyire is féltett, mégsem mondta el az igazat. Ezt soha, soha nem fogom neki megbocsátani!

-- Már vége, Deirdre. Felejtsd el Adriant örökre. -- Indy megpróbálta megnyugtatni a lányt, de ő sem hitte el,

amit mondott. Tudta, a barlangban nem utoljára látták Powellt.

Deirdre átölelte Jones nyakát, és a vállához szorította arcát.

-- Bárcsak valóban vége lenne! --
suttogta elfúló hangon.

-- Meglátod, hamarosan túl leszünk mindenén.

-- Szeretlek, Indy.

A férfi megcsókolta a nyakát, az arcát, a száját. Észvesztőén vágyott a lányra. Tudta, Deirdre is ugyanazt érzi, mint ő, de tisztában volt vele, hogy nem adhatják át magukat teljesen a szerelem bűvöletének. Olyan események készülődtek körülöttük, melyek ezt nem tették lehetővé.

-- Legjobb lenne, ha megkeresnénk Jacket, visszamennénk Londonba, és

ezt az egész lidércnyomást kitörölnénk az agyunkból -- suttogta Deirdre.

Indy semmit sem szeretett volna jobban, mint felejteni és belefeledkezni a lányba, ám arra is kíváncsi volt, Shannonnak mit sikerült kiderítenie. Ábrándozva végigsimított Deirdre haján, és élvezettel beszívta parfümjé bódító illatát.

-- Indy?

-- Hm?

-- Nem tudom mi vár ránk, de valahogy nagyon rossz érzésem van.

-- Nincs mitől félned -- mondta Jones sokkal határozottabban, mint ahogy valójában érezte.

-- Én állandóan félek.

-- Tudod mit? -- a férfi megérintette Deirdre állát, és felemelte a fejét. --

Mikor visszaérünk Londonba,
elmegyünk egy esküvőre.

-- Ki fog megházasodni?

-- Hmm... Hát mi! -- Indy meglepődött saját szavain, és látta, Deirdre-t is váratlanul érte a dolog.

-- Vegyem úgy, hogy megkérted a kezem?

-- Igen... Azt hiszem, így gondoltam.

-- Igen -- mondta Deirdre, és ez volt a legédesebb szó, amit Indy egész életében hallott.

-- Amesbury következik! -- kiáltott a kalauz a folyosón.

A vonat lelassított, és Indy kinézett az Avon folyó kanyarulata mellett, ősi romokra épült városkára, melynek egyetlen nevezetessége a közelben álló Stonehenge volt.

-- Megérkeztünk.

-- Remélem, Jacknek nem esett semmi baja.

-- Lehet, hogy nem a lehető legerősebb fizikumú férfi, de biztosíthatlak, tud magára vigyázni.

-- Hogy fogjuk megtalálni? -- kérdezte Deirdre.

-- Ó, ezt pontosan kiterveltük. Az állomáshoz legközelebb eső fogadóban hagy nekünk üzenetet.

Ahogy leszálltak a vonatról, egy borzas, szőke, elálló fülű kölyök lépett hozzájuk.

-- Parancsolnak hintót? -- kérdezte. -- Szívesen elviszem magukat a romokhoz! -- Tizenkét éves lehetett, de korához képest meglehetősen nagyra nőtt.

-- Köszönjük, most nem oda megyünk mondta Indy.

-- Hiába sietnek, már úgysem fognak kiadó szobát találni! -- kiáltott utánuk a fiú.

-- Nagyon kedves kölyök -- dűnnyögte Indy bosszúsan.

Végigmentek a városka főutcáján. A fehérre meszelt házak falait díszítő sápadtkék, piros vagy fekete szegélylécek éles kontrasztot alkottak az égbolt és a táj szürke komorságával. Két háztömbnyire a vasútállomástól megtalálták a fogadót.

A szűk, elhanyagolt előtér végén magasodó recepciós pult mögött egy öregember ült. Sovány arcát dús, ezüstös pofaszakáll keretezte. Olyan elmélyülten szűrcsölgette teáját, hogy észre sem vette az érkezőket.

-- Jó napot! -- szólította meg Indy.

-- Szerencsájük van, fiatalember. Valaki váratlanul elutazott, így még van egy kiadó szobánk a hétvégére.

-- Csak egy szobájuk van? -- kérdezte Deirdre.

-- Az is megfelel -- vágta rá Jones. -- Nincs valami üzenet Henry Jones számára?

-- Henry Jones... -- mormolta Pofaszakáll, és a kis rekeszekre osztott faliszekrény elé lépett. -- Mindjárt megnézem.

-- Henry? -- nézett Deirdre Indyre. -- Téged Henrynek hívnak?

-- Ez az álnevem.

Pofaszakáll visszabicegett a pulthoz.

-- Nem, ilyen névre ma nem hagytak üzenetet.

-- És tegnap? Vagy tegnapelőtt?

-- Igen, már emlékszem, valóban volt itt egy Mr. H. Jonesnak címzett levél, de az nem lehet a magáé.

-- Miért nem?

-- Mert az a Jones már átvette.

-- Igazán? Hogy nézett ki az a Jones? Lehet, hogy ismerem.

Pofaszakáll végigmérte Indyt, és megvonta a vállát.

-- Nem emlékszem rá.

A régész a zsebébe nyúlt, és néhány pénzérmét dobott a pultra.

-- Még most sem jutott az eszébe? Pofaszakáll a pénzre nézett.

-- Mintha mégis... Igen, már emlékszem. Barátságos, kedves, jólöltözött fickó volt. Az állán volt egy gödröcske.

Ez Powell! Indy megdöbbent.

-- Köszönöm. Mr. Shannon a szobájában van?

Pofaszakáll megdörzsölte állat, és úgy nézett a faliszekrényre, mintha a pisztonos abban rejtőzködne.

-- Shannon, Shannon... -- mondta, és a pulton heverő érmékre lesett. -- Szép név.

Indy elédobott egy maréknyi aprót.

-- Ő hagyta azt a bizonyos üzenetet.

-- Ó, persze, tudom már! Mr. Shannon kijelentkezett a szállodánkból. Három éjszakára vette ki a szobát, de csak egy napig maradt. Éppen ez a szoba szabad.

-- Nem mondta, miért utazik el ilyen hirtelen? -- kérdezte Deirdre.

-- Nem. Felbukkant az a Jones, összeszedte a holmiját, és azt mondta,

Mr. Shannonnak sürgősen el kell mennie.

-- Jones is itt lakik? -- Indy még egy pár érmét tett a pultra.

Pofaszakáll lassan letette a teáscsészéjét.

-- Talán ismeri?

-- Igen. A bátyám.

-- Akkor miért nem ezzel kezdte? A régi kolostorban lakik. Az egész társaság ott szállt meg.

-- Társaság? Miféle társaság? Mit csinálnak ott?

Pofaszakáll furcsán nézett Indyre.

-- A fivére nem mondta?

-- Ó, futólag említett valamit, de a részletekről még nem beszélt -- felelte Indy. -- Azt hiszem, engem is be akar avatni a dologba, de szeretném tudni,

miről van szó. Tudja, soha nem árthat, ha az ember óvatos.

-- Okosan teszi. Szóval, az a társaság a kolostor állapotának felmérésével foglalkozik. Tudja, eléggé romos az épület. Évek óta a közelébe sem mehetett senki, de azt hiszem, most valahonnan sikerült pénzt szerezni a restaurálásához. Ám ehhez előbb el kell végezni bizonyos építészeti vizsgálatokat -- magyarázta Pofaszakáll tudálékosan.

-- Nagyon szép dolog, hogy valaki ennyire törődik a műemlékekkel -- jegyezte meg Deirdre.

-- Nagyon hirtelen jött az egész -- mondta Pofaszakall, és végigsimított a pultra tett pénzen. -- Azt hiszem, valami befolyásos politikus állhat az egész mögött.

-- Nem értem, a bátyám hogy keveredhetett az ügybe! -- csodálkozott Indy, és a lányra nézett. -- Nem megyünk át hozzá? Látogassuk meg, jó?

Az öreg fogadós kíváncsian rájuk meresztette szemét.

-- Nem akarják előbb kivenni a szobát? kérdezte. -- A város összes szállodája zsúfolásig megtelt. Máshol nem találnak helyet.

-- Ide mindig ilyen sok turista jár? -- kérdezte Indy. A városka nem látszott különösebben érdekesnek, és furcsa módon egyetlen idegennek tűnő emberrel sem találkoztak az utcán.

-- Ó, sajnos nem mindig. De most rengetegen eljöttek, hogy megnézzék a fesztivált.

-- Miféle fesztivált? -- kérdezte Deirdre.

-- Minden tizenkilencedik évben a druidák nagy ünnepséget rendeznek. Ilyenkor az egész ország területéről, de még külföldről is nagyon sokan jönnek ide. -- Áthajolt a pult felett, és kezét a szája elé emelve, bizalmasan suttogó hangján fogta hangját. -- Babonás népség! Biztos maguk is ismerik a fajtájukat. Két teljes éjszakára megszállják a Stonehenge környékét.

-- Mikor kezdődik ez a "fesztivál"? -- kérdezte Indy. Már sejtette, hogy a rendezvénynek valami köze lehet Powellhez, az aranytekercshez és az *Omphalos*hoz.

-- Az elmúlt éjszaka volt az első. Egészen hajnalig kint voltak a Stonehenge-nél.

-- Nem tudja véletlenül, hányan vettek részt az ünnepségen? -- kérdezte

Jones, miközben beírta nevét a szálloda bejelentkezési könyvébe.

-- Rengetegen! Úgy hallottam, több százan, talán ezren is. Azt beszélik, ez nagyon különleges alkalom, mert a fesztivállal egyidőben napfogyatkozás is van. Úgy hírlik, és talán igaz is, hogy azok a kövek valami régi csillagvizsgálónak, vagy minek a romjai. Minden június 21-én hajnalban pontosan az egyik, sarokkőnek nevezett oszlop fölött jelenik meg először a nap. Minden évben sokan eljönnek, de nem az az igazi látványosság. A druida ceremónia, meg a napfogyatkozás! Arra kíváncsiak most ilyen sokan! -- Pofaszakáll még jobban előrehajolt. -- Én azt mondom, maga az ördög tette oda azokat a köveket! Más nem is tudta volna így beállítani.

Indy ismerte a nyári napfordulóval kapcsolatos, érdekes szokásokat és hiedelmeket, de most egészen más érdekelte.

-- Ilyenkor hol vannak a druidák? -- kérdezte. -- Azt mondta, éjszakára mennek ki a Stonehenge-hez, de alig láttunk egy-két lézengő embert az utcán.

-- Kint van mind, azoknál a pokoli köveknél. Az éjszakai szertartás után aludtak egy pár órát, aztán visszamentek. Azt beszélik, a napfogyatkozás valami miatt különösen fontos nekik.

-- Mikor lesz a napfogyatkozás? Pofaszakáll az ósdi faliórára nézett.

-- Három óra után 22 perccel. Úgy két óra múlva.

Indy a lányra pillantott.

-- Menjünk oda, és nézzük meg! Utána meglátogatjuk a bátyámat a kolostorban.

-- Jó ötlet -- felelte Deirdre.

-- Én aztán semmi pénzért nem mennék oda! -- mondta Pofaszakáll. -- Főként most, hogy azok a népek is kint vannak.

-- Miért? -- kérdezte Deirdre.

-- Tizenkilenc évvel ezelőtt, a legutolsó fesztivál alkalmával két itteni fiú kimerészkedett közéjük. Nem féltek azok semmitől, sem a druidáktól, sem az éjszakától, de valami mégis történhetett velük, mert amikor visszajöttek, nem is hasonlítottak saját magukra. Az egyikük egy évvel később öngyilkos lett. Szétverte a fejét az egyik kősziklán. A másik azóta is egy londoni diliházban van.

Indy felemelte csomagjaikat.

-- Köszönjük a felvilágosítást.

Pofaszakáll Deirdre kezébe nyomta a szobájuk kulcsát, miközben felmarkolta a pulton heverő pénzt.

-- A szobájuk a felső emeleten, a lépcsőtől balra van -- közölte.

-- Mi történhetett Jackkel? -- kérdezte Deirdre, ahogy felértek a lépcsőn.

-- Ne aggódj, bizonyára megtudta, hogy Powell a nyomában van, és időben elszelelt. Lehet, hogy odakint, a Stonehenge-nél összetalálkozunk vele.

Indy kinyitotta a szoba ajtaját, és mindketten beléptek. A férfi egy kicsit csalódott lett a két szimpla ágy láttán. Letette a csomagokat.

-- És az üzenet, amit Jack neked hagyott? Indy leült az egyik ágy szélére.

-- Powellnél van. Biztos akkor kérte el az öregtől, amikor rájött, hogy Jack megugrott előle. -- Indy remélte, hogy valóban így történt, és nem esett baja a barátjának.

-- Ezek szerint Adrian rég tudja, hogy mi is ideutazunk. Vajon miért nem fogatott el minket már az állomáson?

-- Mert az embereivel együtt kint van a Stonehenge-nél, és a napfogyatkozást várják. A lehető legjobb időben érkezünk.

-- Nem kellene inkább most elmennünk a kolostorba, míg mindenki a romoknál van?

Indy elgondolkodott.

-- Igazad van. Most biztos nem őrzi senki. De Powell talán már megtalálta az aranytekercset. Nem, menjünk csak ki a Stonehenge-hez. Meg kell akadályoznunk, bármit is akar vele

tenni. Talán ez az utolsó esélyünk, hogy megállítsuk.

-- Ugyan mit tehetnénk ellene? Jones felállt.

-- Kimegyünk, és megnézzük, mi történik. Ha valahogy sikerülne visszavenni tőle az *Omphaloszt*, már minden rendben van.

Az ajtóhoz lépett, amikor Deirdre megérintette a karját.

-- Indy, válaszolnál egy kérdésemre? De Őszintén!

A férfi megfordult, az ajtónak támasztotta hátát, és átölelte a lány derekát.

-- Igen?

-- Elhiszed, hogy nem feküdtem le Adriannel?

Indy felnevetett.

-- Igen! Természetesen elhiszem!

-- O, már annyira féltem, hogy esetleg azt hiszed... -- kezdte Deirdre, de elcsuklott a hangja. -- Hogy azt hiszed, Adrian... bemocskolt.

-- Felejtsd el az egészet, Deirdre! -- Indy szelíden megsimogatta a lány arcát. Deirdre szétnyitotta ajkait. Miközben megcsókolták egymást, Jones fél szemmel az ágyra sandított.

-- Nem sok értelme lenne ilyen korán kimenni a romokhoz -- mondta ravaszul.

Deirdre elmosolyodott.

-- Sőt, talán még veszélybe is kerülnénk! -- Indy bólintott, és lassan az ágyhoz vezette a lányt.

-- Igen, az ilyesmit nem szabad elsietni.

19.

NAPFOGYATKOZÁS

A Stonehenge csupán két mérföldnyire volt a városkától, de Indynek fogalma sem volt róla, merre induljanak el. Körbenézett, hátha talál valakit, aki odaviszi őket, de Amesbury nem olyan volt, mint London: az egész főútcán csak néhány autó állt, és egyik sem látszott taxinak.

-- Ha gyalog kell odamennünk, le fogjuk késni a napfogyatkozást -- mondta Deirdre.

Indy felnézett az égre. A szürke felhőtakaró ugyanolyan volt, mint addig.

-- Valószínűleg csak részleges napfogyatkozás lesz, és lehet, hogy a felhők miatt abból sem fogunk látni semmit.

Abban a percben nem érdekelte túlságosan, hogy időben kiérnek-e a romokhoz, vagy sem. A szeretkezés után úgy érezte, mintha minden gondja elszállt volna, és nem is a földön járna. Ha Snannon mellette lett volna, talán komolyan fontolóra veszi, hogy elfelejti Powellt, a druidákat, az egész históriát, és az első vonattal visszautazik Londonba. A Scotland Yardon részletesen elmondhatnák, mi történt Joannával, és bebizonyíthatnák, hogy a gyalázatos whithorni nyomozás eredményeit szándékosan elferdítették. Úgy érezte, ez lenne az ügy elintézésének egyetlen civilizált módja, de tudta, Powell a komolyabb vizsgálat után is sértetlenül tovább űzhetné gonosz játékait.

Hirtelen patadobogást hallottak. Megfordultak, és látták, hogy egy kétkerekű bricska közeledik feléjük.

Indy már éppen le akarta inteni, amikor felfedezte, az a szőke kölyök ül a bakon, akivel az állomáson már találkoztak.

-- A Stonehenge-hez mennek? Ha igyekeznek, még mindig odaérhetnek a napfogyatkozás ejőtt! -- kiáltott a fiú.

-- Éppen rád van szükségünk -- mondta Indy, mire a kölyök leugrott, és kinyitotta a bricska ajtaját.

-- Maguk nem druidák, igaz? Nem... Nem hiszem, hogy azok.

-- Ezt meg honnan tudod?

-- Maguknál nincs csuha. Odakint valamennyien abban vannak.

-- Sok fuvarod volt ma, igaz? -- kérdezte Indy, miközben a lánnyal együtt beszálltak a kocsiba.,

-- Á, sajnós nem. A druidák mind gyalog járnak. -- A fiú bosszúsan

megrázta fejét, mintha a druidák keserítenék meg az életét. Jones ugyanezt érezte ki Pofaszakáll, az öreg fogadós szavaiból is. A városka lakói elviselték a különös népséget, de nem lelkesedtek értük.

-- Nem lesz baj belőle, ha kimegyünk közéjük? -- kérdezte Deirdre aggodalmasan.

A kölyök felnevetett, és bezárta Indy mögött a kocsiját.

-- Nem maguk lesznek ott az egyedüli kívülállók. Rengeteg turista is kíváncsi a napfogyatkozásra. Csak arra ügyeljenek, hogy ne keveredjenek a druidák közé.

Ebben biztos lehetsz, gondolta Indy.

-- Óvatosan hajts! -- kérte a fiút Deirdre.

-- Ne féljenek, a fél életemet ezen a kocsin töltöttem el -- felelt a fiú magabiztosan, de valahogy olyan fáradtan, mint egy öregember.

Indy elvigyorodott.

-- Mire 21 éves leszel, akár nyugdíjba is vonulhatsz, nem igaz?

-- Három év múlva már autót is vezethetek -- felelt a fiú. -- Azt beszélik, hogy az autók ezen a vidéken is kiszorítják a lovaskocsikat az útról. Éppen olyan lesz itt is, mint a nagyvárosokban.

-- Ez a fejlődés, fiú -- mondta Jones. -- Induljunk!

-- A nevem Randolph, de szólítsanak egyszerűen csak Randynelc. Mindenki így hív, kivéve^persze az apámat.

-- Én Deirdre vagyok, ő pedig Indy.

A régész szigorúan a lányra villantotta szemét.

-- Nagyon jó! Mondd csak el mindenkinek, hogy itt vagyunk! --
suttogta bosszúsan.

A kocsi hamarosan maga mögött hagyta a városkát. Útközben Indy az egykori, ősi település köré épített kőfal maradványait, és a megalitikus műemlékeket nézegette. Néhány perc elteltével meglátták a Stonehenge-et is. Az óriási kődarabok megannyi toronyként meredtek ki a Salisbury síkság egyhangúságából. Az építmény így, messziről leginkább egy várromhoz hasonlított. Ennek ellenére a kőkör valahogy kicsinek hatott, és egyáltalán nem úgy nézett ki, mint a világ közepe. Legalább annyira nem illett az időhöz és a helyhez, mint egy hajóroncs a sivataghoz.

Amint közelebb értek, meglátták az oszlopok körül sürgölődő fehér csuhás, lilliputi alakokat. Ahogy még jobban megközelítették az építményt, felfedezték, hogy a kámzsás, pici lények a kődarabok mellett eltörpülő felnőtt emberek. A kocsi hamarosan utolérte és megkerülte a romokhoz tartó druidák menetoszlopát. Indy megfigyelte, némelyikük tölgyfaáfat, mások hosszú trombitákat, néhányuk pedig sűrű tömjénfüstöt okádó füstölőket tartott a kezében. Egyikük sem törődött sem a kocsival, sem utasaival.

Úgy két-háromszáz, különböző rendhez tartozó druida nyüzsgött a Stonehenge környékén. Indynek eszébe jutott, mit olvasott erről a vidékről. Amikor 1918-ban a birtok tulajdonosa a nemzeti kormány rendelkezésére bocsátotta, legalább öt különböző druida szekta nyújtott be

Kérvényt, hogy a műemlék környékén vallási ünnepségeket és összejöveteleket rendezhessenek. A rendek ebben az egyben értettek csak egyet; céljaik legtöbbször különböztek, és szinte állandó volt közöttük a torzsalkodás.

A bricska a "sarokkő", az óriási, csúcsára állított burgonyára emlékeztető oszlop mellett állt meg. A közelben már több kocsi várakozott, a kövek körül pedig kíváncsi, "civil" érdeklődők serege nyújtogatta a nyakát. Két csuhás druida, két hosszú szakállú, megtermett férfi vigyázta őket, nehogy a kő-körön belül lépjenek.

Kiszálltak a kocsiból, és Indy végignézett a tömegben. Sehol sem látta Shannont, de ezen nem lepődött meg. Kifizette Randyt, és az ülésre dobta a kalapját. A kölyök megígérte,

egy óra múlva visszamegy értük, majd megfordította a kocsit, és elhajtott.

-- Úgy látszik, nem érdekli a napfogyatkozás -- nézett utána Jones.

-- Igen, mintha alig várta volna, hogy elmehessen innen -- mondta Deirdre. -
- És most mihez kezdünk?

-- Szétnézünk egy kicsit, és...
rögtönözni fogunk.

-- Még időben érkeztek -- szólította meg őket egy kalapos, bíborszín ruhát viselő nő. -- A napfogyatkozás egy negyedórán belül elkezdődik.

Indy válaszra sem méltatta. Egyenesen a két druida őrhöz sietett.

-- Sajnos elaludtunk, és a nagy sietségben a szállásunkon hagytuk a csuhánkat -- mondta. Nincs maguknál véletlenül tartalék?

-- Kihez tartoztok? -- mordult rá az egyik férfi.,

-- Én a Bárdok Rendjéhez, a hölgy pedig az Ovate Szektához. -- Indy olvasmányából hirtelen erre a két névre tudott visszaemlékezni, de úgy látszott, az örök ismerik mindkét csoportot.

-- Nincs tartalék.

Indy a korbácsához emelte kezét. Érezte az övébe tűzött pisztoly súlyát. Felbátorodva előrébb lépett, és mélyen a férfi szemébe nézett.

-- Azért jöttünk ide, hogy kifejezzük tiszteletünket Adrian Powell, Hyperborea Népének vezetője előtt. Ha nem engedtek be, és nem beszélhetünk vele, súlyos félreértés támadhat közöttünk, ami aztán kihathat csoportjainkra, de talán valamennyi druida szektára is! És a viszályért

egyedül ti lesztek felelősek! --
Mutatóujjával keményen a férfi mellére
bökött. Vae victis!

A két latin szó ("Jaj a legyőzötteknek!")
hallatán a két őr megremegett,
összenéztek, és egymás után
levetették csuháikat.

-- Ez érdekesebb, mint a
napfogyatkozás! csicseregte a kalapos
nő. -- Elképesztő, hogy milyen
kapcsolatban vannak egymással ezek
az emberek!

Indy Deirdre kezébe nyomta az egyik
csuhát. Mindketten magukra öltötték a
kámzsákat.

-- Készen vagy? Mehetünk?

-- Ezek után tehetek mást? -- Deirdre
szinte elveszett az óriási
ruhadarabban. Felemelte a szélét, és
Indy után sietett. A druidák menete
közben áthaladt a kőgyűrűn. Jones és

a lány elvegyült a dühös méhekként zümmögve kántáló csuhások között.

Indy a lányra nézett. Deirdre arcán félelem tükröződött.

-- Neked különös érzéked van ahhoz, hogy a lehető legfurcsább és legveszélyesebb helyzetekbe keveredj -- suttogta Deirdre.

A férfi bátorítóan elmosolyodott, majd a körülöttük meredező kőtömbökre nézett. A hozzájuk legközelebb álló trilithon függőleges oszlopai legalább 40 tonnát nyomhattak, a tetejükre keresztben ráfektetett lapos szikla pedig úgy 10-12 tonna lehetett. Bámulatos, gondolta Indy. És legalább 35 évszázaddal ezelőtt építették!

-- Indy! Nézd!

A druidák egy másik csoportja már a belső kógyűrűben, az egyik földön

fekvő szikla körül állt. A mészárkó! A régész elgondolkodott.

Szinte biztos, hogy nem a druidák hozták létre a Stonehenge-et, és valószínűleg a mészárkó sem az ősi ember- vagy állatáldozatok bemutatására szolgált. Lehet, hogy egyszerűen csak leesett valamelyik kőoszlop tetejéről. Ennek ellenére nem lepődött volna meg, ha ezek a druidák valóban rituális áldozati helyként tisztelnék.

-- Menjünk közelebb! Talán megtaláljuk Powellt.

Kiléptek a lassan, körbe-körbe menetelő druidák közül, és a belső gyűrűben kántálókhoz mentek. Indy a fülét hegyezve megpróbálta megérteni szavaikat. Az egyik szakállas fickó mellé lépett, és jó ideig hallgatta, míg sikerült megfejtene a duruzsolás értelmét.

-- Axis mundi est chorea gigantum -- A világ közepe az Óriások Tánca -- najtogatták szakadatlanul.

-- Látod valahol Powellt? -- suttogta a lány. Indy lassan megrázta a fejét.

A nap fénye már észrevehetően halványabb volt, de az eget még mindig vastag felhők takarták. A menetelő druidák megálltak, a mészárkő mellett kántálókpédig lassan kihúzódtak az építmény közepéről. Valamennyien a két kő-kör köré sorakoztak. Mikor elhelyezkedtek, olyan hátborzongató mozdulatlanságba dermedtek, hogy szinte a levegő anyaga is megváltozott körülöttük.

Hirtelen szétnyílt a felhőtakaró, és csodálatos, aranyszínű fény ragyogta be a köveket. A kámzsás fejek -- mintha egy láthatatlan karmester intésére tennék -- egyszerre az ég felé

fordultak. A kántálás elhallgatott, a feszült, homály terült a vidékre.

A hollók szárnyrakaptak, fekete seregük a levegőbe emelkedett, károgásuk egyszeriben ismeretlen isteneket dicsőítő éneknek tűnt. Indy hátán végigfutott a hideg. Deirdre riadtan remegve megmarkolta a kezét.

Ekkor néhány kámzsás alak kapaszkodott fel a mészárkó tetejére.

-- Kik ezek? -- rebegte Deirdre.

-- Valószínűleg a különböző rendek vezetői.

A fődruidák egy percre halkan tanácskoztak, majd egyikük előlépett. Powell volt az. Ahogy felismerte, Indy a lányra nézett, és ellenőrizte, eléggé eltakarja-e arcát a kámzsa.

Powell ji feje fölé emelte kezét, és figyelmet kért.

-- Üdvözlöm a rendek tagjait itt, a druidák legszentebb kegyhelyén -- kezdte, amint valamennyi arc felé fordult. -- Mindannyian ismeritek a történetet, hogyan építette fel Merlin ezt az óriási szentélyt. Eredetileg hetven ablaka volt, a nagy varázsló innen figyelte a kozmoszt. Ez a hely volt az istenek világa és a mi földünk közötti átjáró. Fesztiválunkkal most nem csupán Apollón hazatértét fogjuk megünnepelni, de ez a hely a szemünk láttára fog visszaváltozni a világ középpontjává. A Stonehenge újra az a hely lesz, ahol az Óriások táncra perdülnek, ahol az istenek a mi világunkba lépnek!

Indy az összegyűlt druidákra nézett, és elgondolkodott, hogyan bírják megemészteni ezt a mitológiai zagyvalékot. Powell összevissza beszélt. Szavaiból az derült ki, hogy

Merlin és Apollón egyazon időben éltek. Sőt, a varázsló, akit a Stonehenge létrehozójának nevezett, jóval előbb költözött át erre a világra, mint az isten. Semmi értelme sem volt az egésznek.

-- A legtöbben közületek ismerik őseink cselekedeteit. Az időszámításunk előtti 280. évben kelta harcosokból és druida papokból álló csapat lépett Görögország földjére. Egyenesen Delphibe mentek, hogy elhozzák a követ, a világ közepét jelölő szent relikviát, amely egykor a Stonehenge része volt. Ám a sors bátor elődeink ellen fordult. A Delphi Jósda jövődölése úgy szólt, hogy a követ fehér szüzek hadserege fogja Görögországban tartani. Mikor meghallották, a kelta harcosok jót nevettek ezeken a szavakon, és azt mondták, már alig várják, hogy

szembeszálljanak és megküzdjenek a szűzekkel. A druida papok azonban már nem örültek ennyire, sőt, inkább megijedtek. Mégis úgy döntöttek, továbbmennek, és elhozzák a kincset Delphiből. Még azon a napon fergeteges hóvihar támadt, és a csapat nagyrésze odaveszett. A túlélők visszavonulásra kényszerültek. El kellett ismerniük, a "fehér szűzek", vagyis a hópelyhek valóban legyőzték őket. A jóslat beteljesült.

indy dühödt ámuldozással hallgatta Powell előadását. Már sejtette, mi következik. Powell csak azért beszélt az *Omphalos* megszerzésére tett, csúfos véget ért ősi expedícióról, hogy még nagyobb dicsőségben lehessen része, amikor kiderül, neki sikerült visszahoznia a relikviát a Stonehenge-hez.

-- A Delphi Jósda megsemmisülése után az emberiség hosszú-hosszú évszázadokra elvesztette ezt a szent követ, az *Omphaloszt* folytatta a szónok. -- Két évvel ezelőtt azonban valaki megtalálta. Az *Omphalos* egyszerű kiállítási tárgyként egy múzeumba került. Nem meglepő tehát, hogy az eltelt két esztendőben egyre többen állították, hamarosan New York -- ahol az a bizonyos múzeum található -- és nem London lesz a világ központja. Ám az *Omphalos* nem lehet egy múzeumé. Az *Omphalos* ide, az Óriások Táncához tartozik. Innen erednek az egész Földön szétáradó mágneses erők, ez a kozmikus középpont, a világ közepe! Nagyon boldog vagyok, hogy bejelenthetem nektek, testvéreim, az *Omphalos* újra a Stonehenge része lesz! Örvendjetek, az *Omphalos* hazatért! -- Powell lehajolt, a lába előtt

heverő táskából előhúzta a kúp alakú követ, és a feje fölé emelte. -- Holnap hajnalra, mielőtt ez a fesztivál véget ér, beteljesedik a druidákra vonatkozó legszentebb prófécia. Merlin fog hozzánk szólni a múltból! Szavai pedig felszabadítják majd az *Omphalos*ban rejlő erőket.

Powell jókedve, és az, hogy a lopott relikviával kérkedik, hogy egyáltalán hozzányúlt, irtózatos dühöt gerjesztett Indyben. Elborult tekintettel a korbácsához kapott, lábai remegtek, adrenalin áradt szét testében, és vadul előrelépett. Ám Deirdre még időben visszatartotta.

-- Ne, kérlek, ne tedd!

Indy szaporán pislogni kezdett, dühe lassan alábbhagyott. Ahogy végignézett a csuhaáradaton, felfogta, hiába támadna Powellre. Ha egyáltalán szóhoz juthatna, mielőtt a pribékek

rávetik magukat, senki sem hallgatná meg, senki sem hinne neki.

Deirdre visszahúzta, és újra beleolvadtak a tömegbe. Powell még mindig beszélt, de Jones már alig értett valamit az egészből. Mintha valami idegen nyelvet használt volna a szónok.

Lassan lenyugodott, és átgondolta a látottakat. Nagyon meglepte, hogy Powell úgy tartotta kezében az Opmhaloszt, mint valami közönséges kődarabot. Mintha semmilyen hatással sem lett volna rá. Indy elbizonytalanodott. Lehet, hogy ott, Delphiben, az üreg mélyén, amikor felhozta a követ, csupán a Képzelete játszott vele? Akkor és ott úgy érezte, az *Omphalos* hatására rejtélyes és félelmetes módon látomások, saját jövőjének képei tolulnak az *agyába*. Lehet, hogy valójában nem történt vele

semmi különös, csak álmodta az egészet? Igen, biztosan így volt. Hogy gondolhatta egy percre is, hogy egy kődarab ilyenre képes lehet/ Az *Omphalos* értékes műkincs, az erő jelképe, de ha Powell ilyen nyugodtan fogja, akkor csak élettelen tárgy lehet, semmi más.

Hirtelen eszébe jutott, amit Byrne házában Powelltól hallott. A druidák rendjének titkos tanai szerint az *Omphalos* csak akkor nyeri vissza erejét, ha a közelében felolvassák az aranytekercsre írt üzenetet, Merlin szavait. Ilyesmire Delphiben nem volt szükség. Vajon miért?

Powell valószínűleg még nem találta meg a tekercset. Indy biztos volt benne, ha nála lenne, egy percet sem késlekedne, és a napfogyatkozás lenyűgöző hatását kihasználva megpróbálná misztikus

hókuszpókuszával elkápráztatni a szerencsétlen, hiszékeny druidákat. Tehát az aranytekercs még a rejtekhelyén, Isten tudja hol lapul. Jones érezte, Merlin írása a kulcs Powell titkainak megfejtéséhez, az *Omphalos* rejtélyének megoldásához.

Indy dühével együtt lassan a napot eltakaró sötétség is eloszlott. Halk moraj futott végig a fehér csuhás druidák sorain, amint lassan elindultak a városka felé.

Deirdre megszorította Indy kezét.

-- Menjünk innen mi is!

Kiléptek a gigászi kőgyűrűből. Indy megkönnyebbült. Úgy érezte, míg az oszlopok között álltak, valami megmagyarázhatatlan erő kerítette a hatalmába. Körülnézett. Előttük és mellettük rendezetlen sorokban druidák vonultak.

-- Nézd csak! Ott van Randy -- mutatott előre Deirdre.

A bricska az egyik kőoszlop mellett állt. A kölyök a bakon ült, és már felfedezte őket. Jones várta, hogy valami megjegyzést tesz majd a csuháikra, ám Randy ehelyett valami olyan dolgot mondott, amitől elfelejtette a druidákat, a köveket és a napfogyatkozást is.

-- Indy! Deirdre! -- vigyorgott a fiú. -- Örülök, hogy megtaláltalak. Ismernek egy Freddie Keppard nevű pasast?

-- Nem -- mondta Deirdre.

-- Igen -- felelt Indy.

-- Te ismered? -- kérdezte a lány csodálkozva.

-- Jack egyik bálványa -- suttogta Indy.

-- Egy chicagói pisztonos.

-- Magukat keresi -- mondta Randy.

-- Igen? Hol van most az én öreg Kép barátom? -- Indy tudta, egyedül Shannon használhatja ezt az álnevet.

-- A régi kolostorban. Szálljanak be, odaviszem magukat.

20.

A KOLOSTOR

Randy nem messze a kolostortól, egy ligetben állította meg a lovakat. Leugrott a bakról, és intett utasainak, hogy kövessék.

-- Jöjjenek. A barátjuk m egkért, kísérem magukat a hátsó bejárathoz.

Indy óvatosan körülnézett. Egyetlen embert sem látott a közelben, mégis úgy érezte, bármelyik pillanatban rájuk támadhat valaki. Ha Shannon nem Keppard nevét használta volna, ide sem jövünk, gondolta.

-- Nem tetszik nekem ez az egész --
mondta Deirdre, ahogy kiszálltak a
kocsiból. -- Itt kerestem volna utoljára
Jacket.

-- Én is, de talán pontosan ezért
választotta ezt a helyet. Biztos vagyok
benne, hogy 6 üzent. Senki másnak
nem jutott volna eszébe a Keppard
név.

Átvágtak a kis ligeten, és egy pillanatra
megálltak a kolostor épülete előtt.

-- Legendás hely -- mondta Indy. --
Guinevere királynő itt talált menedékre,
mikor elhagyta Arthur király udvarát.
Egészen a haláláig maradt itt.

-- Igen, én is ismerem a történetet --
bólintott Deirdre. -- Arthur király
megtalálta, s mielőtt az utolsó, a
szászokkal vívott csatájába indult
volna, felkereste, és elbúcsúzott tőle.

Mindketten elmosolyodtak. Indy még egyetlen nővel sem találkozott, aki ilyen gyorsan és okosan tudott volna reagálni az ő megjegyzéseire.

Átmentek egy árkádsoron, és Randy kinyitott előttük egy ajtót. A régész végignézett a hosszú, sötét, boltíves folyosón. Jack jobb búvóhelyet nem is találhatott volna, gondolta.

Csizmái visszhangot verve kopogtak a kőpadlón. A folyosó végén Randy jobbra fordult, és egy átjárón át egy óriási tölgyfaajtó elé vezette őket.

A fiú bekopogott.

-- Nemsokára Táthatják a barátjukat -- mondta, és Indy a furcsa, riadt hangsúlyból kiérezte, hogy valami nincs rendjén.

Az ajtó kitárult, és egy középkorú, szalmaszín hajú, elálló fülű férfi állt mögötte. Nagyon hasonlított Randyre.

Rájuk nézett, majd intett, lépjenek beljebb.

-- Itt várjanak -- mondta, és eltűnt a szoba másik végében nyíló ajtó mögött.

Indy utánalépett, és -- maga sem tudta miért -- lenyomta a kilincset.

-- Ez bezárt minket!

Deirdre mögött is becsapódott az ajtó, amin át a szobába jutottak. Csikorogva a helyére csúszott egy retesz.

-- Ezt is bezárták! -- kiáltott Jones. -- Tudtam, hogy valami nincs rendjén! Tőrbe csaltak! Fogságba ejtettek! Az az átkozott kölyök átvert minket!

-- Nem tudom elhinni, hogy képes volt rá...

-- Én sem tudom elhinni, hogy hagytuk neki! -- Indy körbenézett. A szoba tíz láb széles, húsz láb hosszú, furcsa

alakú helység volt. A falba vágott két nyíláson át kintről sápadt fény szűrődött be. Középen egy ócska asztal és két szék állt.

Váratlanul kitárult a belső ajtó, és Shannon lépett be hozzájuk. Nagyon meggyötörtnek látszott, de Indynek arra sem maradt ideje, hogy üdvözölje, mert mögötte megjelent az Aprószemű és a Nagyfülű.

-- Régi trükk! -- röhögött az Aprószemű. Elég egy picit adni az egérkének, és máris besétál a csapdába!

A régész a Cárítól kapott pisztoly után nyúlt, de a pribék megelőzte, és felemelte lövésre kész fegyverét.

-- Dobd el a pisztolyt, a korbácsot és a késedet!

Indy engedelmeskedett.

-- Mi történik itt? -- sikoltott Deirdre. Az Aprószemű'elvigyorodott.

-- Ez maradjon inkább titok, szép hölgy. Annyit azért elárulhatok, hamarosan azt fogja kívánni, bárcsak pusztult volna el az anyjával együtt a barlangban.

A Nagyfülű összeszedte a padlóról Jones fegyvereit, majd társával együtt távozott.

-- Sajnálom -- mondta Shannon, ahogy az aító becsapódott a két emberjénögött. -- Nem tuatam, hogy ez lesz a vége. Átverték.

-- Minket is.

-- A szőke kölyök hozott ide benneteket?

-- Igen.

-- Az a mocskos kis fattyú! Nem sokkal azelőtt bíztam rá az üzenetet, hogy

elkaptak. Meg kellett volna mondania nektek, hogy menjete Salisburybe. Én is oda indultam. Biztonságosabb lett volna, mert itt egyszerűen lehetetlen megszabadulni Powell embereitől.

-- A Keppard álnevet használtad, hogy le ne bukj, igaz?

-- Pontosan.

-- Azt hiszem, az a kölyök nem tudja megkülönböztetni a jó fiúkat a rosszaktól -- mondta Indy, és idegesen járkálni kezdett. -- Ki az a nagyfülű pasas?

-- Williams, a kolostor gondnoka. Most Powellnek dolgozik. Bármit megtesz neki.

-- Még más is van az épületben?

-- Csak Powell emberei. Sikerült elhíttetnie a város polgármesterével, hogy a Parlament pénzt fog áldozni a

kolostor helyreállítására, és hogy az ő csapatuk az elsőszámú felmérő bizottság. Szóval, a kolostor most az övé.

Deirdre lerogyott az egyik székbe.

-- Tehát bármit megtehet, amit akar.

Indy a falnak támasztotta hátát, most Shannon kezdett járkálni.

-- Kis híján darabokra szedték az épületet mondta Shannon. -- Azt a francos aranytekercset keresik. Azt hiszem, Powell egyre dühösebb, mert legkésőbb mára meg akarta találni, és ez eddig nem sikerült.

-- Igen, a napfogyatkozáshoz kellett volna neki. -- Indy gyorsan elmondta, mit láttak és hallottak a romoknál. -- Ha ma éjszaka sem sikerül bemutatnia, elveszti híveit. A druidák szemében bukott vezér, hamis próféta lesz.

Tizenkilenc évig, a következő fesztiválig nem tehet majd semmit.

-- Miért? Csak ilyen ritkán jönnek ide? -
- kérdezte Shannon.

-- Igen. Szerintük Apollón ilyenkor látogat el a Stonehenge-hez -- mondta Deirdre.

-- És ez a nap-év meg a hold-év kezdete is tette hozzá Indy. -- Más szóval: csak minden 19. esztendőben fordul elő, hogy az év ugyanazon éjszakáján van telihold. Ezt nevezik Meton, ókori görög asztronómus tiszteletére metonikus körforgásnak.

-- Ha Adrian felmutatja az aranytekercset, a druidák meg lesznek róla győződve, hogy ő a kiválasztott vezér, Apollón földi helytartója mondta Deirdre. -- így van, Indy?

-- Igen, erre megy ki az egész játék.

-- Akár megtalálja, akár nem, azt hiszem, nekünk mindegy -- vélte Shannon. -- Nem valami biztatóak a Kilátásaink.

Deirdre felállt. A falba erősített gyertyatartók egyikében talált egy doboz gyufát.

-- KJ tudja, lehet, hogy a fesztivál végén szabadon ereszt minket -- mondta, és meggyújtotta az egyik gyertyát.

Shannon dühödten belerúgott a falba.

-- Nem hiszem. Túl sokat tudunk róla.

A lány sorra meggyújtotta a gyertyákat. Sárgás ragyogás töltötte be a szobát.

-- Igazad lehet, Jack. Eddig sikerült megúsznia, hogy megölte az anyámat, de tudja, ha kiszabadulok, nem fogom annyiban hagyni a dolgot.

Shannon váratlanul térdre rogyott a fal előtt.

-- Találtál valamit? -- kérdezte Indy.

-- Ezt a követ ki lehet emelni! Kár, hogy belső fal. -- Shannon felegyenesedett, és arrébb lépett. -- Ha kibontanánk, csak egy másik szobába jutnánk át! -- sóhajtott lemondóan.

Ám Indy nem adta fel ilyen könnyedén. A fal mellé kuporodott, és kipiszkálta a kő körül málladozó habarcsot.

-- Bárcsak lenne egy késem! -- mormolta. Shannon a csizmája szárába nyúlt, és előhúzott egy négyujjnyi kis tört.

-- Sikerült megtartanom. Próbáld meg ezzel.

-- Deirdre, tarts ide egy gyertyát! -- kérte a régész.

-- És ha bejönnek? -- kérdezte a lány.

-- Majd azt mondjuk, egeret akartunk fogni. Indy óvatosan a kőtéglák közé feszítette a

rövid pengét, megmozgatta, majd kihúzta.

-- Itt elég kevés habarcsot használtak. Na, most figyeljete! Mindjárt meglátjuk, mi van a fal túlsó oldalán.

Lassan kikaparta a köveket összetartó anyagot, és megpróbálta kihúzni a laza kőtéglát. Nem tudta igazán jól megmarkolni, ezért tolni kezdte. Shannon is nekifeszült. Rövid kínlódás után a kő tompa puffanással a fal másik oldalára esett. Inay az ajtókra pillantott. Ha erre a zajra nem jött be senki, biztos nem állítottak őröket, gondolta.

Deirdre letérdelt, és a gyertyát maga elé tartva a sötét lyukba kémlelt.

-- Egy másik szoba -- mondta csalódottan. De nem látok belőle valami sokat. -- Visszahúzódott.

Jones megvizsgálta a lyuk körüli kődarabokat.

-- Ha még egyet sikerül kivésni, át tudok jutni a túlsó oldalra -- mondta.

-- Ha pedig te nem férsz át, majd megyek én! -- jelentette ki Deirdre határozottan.

Indy levetette bőrkabátját, és munkához látott. Rövid kaparászás után hanyatt feküdt, és rugdosni kezdte a követ.

A második téglát is kiesett, a rés kiszélesedett. A férfi átdugta lábát, átcsúsztotta a derekát, és elakadt.

-- Ha a mellkasom és a vállam is átférne...

A feje fölé nyújtotta karjait, és kifújta tüdejéből a levegőt. Shannon a vallanak feszült, és nyomni kezdte.

-- Ez fáj! -- szisszent fel Indy, ahogy a kőtéglák éles pereme végighorzsolta hónalját. Kösz, Shannon! Innen már egyedül is megy a dolog.

Por hullott az arcába. Lehuntya szemeit, megfeszítette testét, és egyszer csak azon kapta magát, hogy átjutott. Egy dohos szoba kőpadlóján ült. Kinyitotta szemeit, de a vaksötétben így sem látott sokkal többet.

Deirdre átdugott neki egy gyertyát, és átadta a kabátját meg a kalapját is.

Indy körbenézett. A helység sokkal nagyobb volt, mint a másik szoba, egyetlen bútordarab sem állt benne. A kopár falak komorságát csak egy hatalmas kökandalló törte meg.

-- Nincs itt semmi -- szólt vissza a lyukon. Még ajtót sem látok.

-- Szoba, ajtók nélkül? -- kérdezte Deirdre. Erre én is kíváncsi vagyok. Átmegyek!

Könnyedén átcsúszott a lyukon. Indy felsegítette a földről, átölelte, és gyorsan megcsókolta. A kétségbeejtő helyzet ellenére örült, hogy Deirdre mellette van. A lány minden pillantása boldogságot ígért, de a régész tudta, minden csak akkor válhat valóra, ha sikerül élve kijutniuk a kolostorból. -Jól vagy?

-- Igen. Egyetlen karcolás sem esett rajtam.

-- Deirdre meggyújtotta a gyertyát, és körbenézett. -- Igazad volt. Itt tényleg nincs ajtó.

Dühösen morgolódva Shannon is átmászott a lyukon.

-- Azt hiszem, a két szoba valamikor egybe tartozott, csak ezt a részt valamiért lefalazták

-- mondta Indy.

A kandallóhoz lépett, megvizsgálta a falait. Felemelte a gyertyát, kitekeredett nyakkal felnézett a kéménybe, majd szó nélkül bem aszott a kandallóba.

-- Vajon miért zárták le? -- tűnődött Deirdre.

-- Indy, szerinted... Indy! Hol vagy?

-- Itt.

-- Hol?

Jones lehajolt, és kilépett a kandallóból.

-- Mit találtál? -- kérdezte Shannon.

A régész eléjük tartotta a kezét. -- Ezt.

-- Mi ez? -- kérdezte Deirdre.

-- Por.

-- Óriási! -- mondta Shannon. -- Most örülnünk kellene, hogy találtál egy marék port?

-- Port, és nem kormot! A kémény belsejében van egy létra. Szerintem egy csapóajtón át a tetőre vezet. Ez nem valódi kémény, hanem egy titkos kijárat!

-- Mi szükség lett volna ilyesmire egy kolostorban? -- kérdezte Deirdre.

-- Ne felejtsd el, ez egy nagyon régi épület. Annak idején a szász harcosok nem éppen lovagiasságukról voltak híresek. Gondolkodás nélkül megölték akár az apácákat is.

-- Kit érdekel, miért építették? -- kérdezte Shannon. -- Használjuk ki,

hogy van, és tűnjünk el innen, amilyen gyorsan csak lehet!

-- Halkabban ordítozz, Jack! -- sziszegte Indy. -- Ti ketten előrementek, én pedig visszateszem a falba a köveket. Minél később bukkannak a nyomunkra, annál jobb.

-- Segítsünk? -- kérdezte Deirdre.

-- Nem kell, köszönöm. Egyedül is meg tudom csinálni.

-- Légy óvatos! -- kérte a lány. -- És siess! Bebújt a kandallóba.

-- Legalább most ne csinálj semmi hülyesé-

fet, jó? Elegem van a kalandjaidból! -- zsémelt Shannon, ahogy Deirdre után lépett.

Indy a lyukhoz ment, és már felemelte az egyik követ, mikor eszébe jutott valami. Powell vagy az emberei

bármelyik pillanatban benyithattak a külső szobába, ennek ellenére minden nyomot el kellett tüntetnie maguk után.

Átmászott a lyukon, széttaposta a falból kibontott törmeléket, és a port szétszórta a szobában. Elfújta a gyertyákat, majd ahhoz az ajtóhoz ment, amin át Shannont bekísérték. A zsebébe nyúlt, elővette a kis tört, és a zár körül megfaragta a faajtót. Abban reménykedett, hogyha Powell felfedezi a faforgácsot, azt hiszi majd, valahogy sikerült kijutniuk az ajtón, és a kolostorban rejtőztek el. Mire aztán a pribékjeivel átkutattatja az épületet, addig a szökevények egérutat nyerhetnek a tetőn át. Indy arra számított, Powell nem gondolkodik majd el a helyzeten, elhiszi amit lát, és ennek megfelelően dönt. Valószínűleg az sem fog neki feltűnni, hogy nem a kertbe vezető ajtót próbálták kinyitni. A

sikertelen kutatás után mégegyszer megvizsgáltatja a szobát, megtalálja a kijáró köveket, de akkor már késő lesz.

Indy hirtelen megdermedt. Ahogy az ajtót kaparászta a késsel, a másik oldalon valaki bedugta a kulcsot a zárba! Indy rádöbbent, már nem menekülhet. A falhoz hátrált, és készen a védekezésre maga elé emelte a kést. A kilincs megmozdult, az ajtó résnyire kinyílt...

A folyosón felcsattant Powell dühös hangja.

-- Még nem mondtam, hogy nyisd ki! Várj, míg felhozzák a vacsorájukat.

Az ajtó becsapódott, Indy pedig fejest ugrott a falon tátongó lyukba. Gyors, de keserves mozdulatokkal a helyére tolta a két követ. Mély sötétség vette körül. Átkutatta a zsebeit, és dühödten csettintett egyet az ujjaival. Gyertyája

volt, de a gyufa a lánynál maradt. Találomra elindult a szoba feketeségében, ám a fal közelebb volt, mint gondolta. Beverte az orrát. Utóbb csúnyán káromkodva a kandallóhoz tapogatózott.

Bebújt a tűztérbe, és felnézett a kéménybe. A feje fölött néhány lábnnyira gyenge fény derengett. Biztosan ott hagytak nekem egy gyertyát, gondolta. Megkereste a vaslétrát, és mászni kezdett. Ahogy a fény közelébe ért, látta, hogy nem gyertya világít. A kémény falán egy Jyuk tátongott. Halkmormolást hallott felőle. Óvatosan feljebb mászott. Megdöbbentette a látvány. A lyuk egy parányi *szóbácska* bejárata volt.

Indy belesett.

Deirdre és Shannon a földön hevert. Olyan elmélyülten vizsgáigattak

valamit, hogy észre sem vették a régészt.

-- Mi az ördögöt csináltok itt?

-- Nézd -- suttogta a lány izgatottan. -- Ez... Ez az aranytekercs!

-- Micsoda?! -- Jones közékük furakodott. A padlón egy bíborszínű bársonydarabon valóban az aranytekercs hevert. Deirdre félig már kigöngyölítette, a vékony, mattsárga fémlemezken jól látszottak a finoman bevéssett kézírás sorai.

-- Képzeld, itt volt, ebbe a szövetbe belecsonmagolva -- mondta Deirdre.

Indy hitetlenkedve megérintette a tekercset.

-- Úgy látom, elég jó állapotban van -- mormolta.

-- Igen. Azt hiszem, nem fog megrepedni ha szétgöngyöljük. El tudod olvasni?

-- Az V. vagy a VI. században használt óangol nyelven írták... -- mondta Jones. Természetesen el tudta olvasni. Kivételes tehetsége volt a régi korokból származó írások megfejtéséhez. Apja éppen ezért bátorította, legyen a lingvisztika tudós művelője.

-- Szerintem jobb lenne, ha meglépnénk innen, és csak utána kezdenétek el bogarászni vele -- mondta Shannon idegesen.

-- Nem! Meg kell tudnunk, mi áll benne jelentette ki Deirdre.

Indy tétovázott. Legalább annyira kíváncsi volt a szövegre, mint a lány, de tudta, Shannonnak igaza van.

-- Jack, mi lenne, ha előre mennél? Mássz fel a kéménybe, és derítsd ki,

hogyan lehet kijutni a tetőre. Egy pár perc, és mi is ott leszünk.

-- Szóval, én vagyok az előőr? Na, most egy életre megtanultam, hogy régészekkel soha többet ne mászkáljak ócska kémények belsejében! -- Shannon kikúszott a létrához. -- Aztán ne maradjatok itt egész nap! -- nézett vissza.

Indy és Deirdre lassú, óvatos mozdulatokkal szétnyitotta a tekercset. A férfi beleolvasott.

-- Merlinről van benne szó -- mormolta. Egyes szám első személyben íródott...

-- Szent Isten, ezt ő maga írta! -- suttogta Deirdre.

-- Várj egy percet! Itt valami nem stimmel! Indy a tekercsre mutatott. -- Nézd, ez itt a születési dátuma. Ez lehetetlen!

-- Nem látom jól. Mi van odaírva?

-- Az, hogy több, mint négyezer évvel ezelőtt született! -- Indy felnevetett. -- Korai óangol nyelvet használ, az évszámot pedig a Juliánusz kalendárium szerint adta meg, ami csak Krisztus előtt 46-tól terjedt el. -- Mosolyodva ingatta fejét. -- Habár, minden lehetséges, elvégre Merlin varázsló volt.

-- Várj csak! Nem értem, miről beszélsz!

-- A lényeg az, hogy ezt a szöveget nem négyezer, hanem csak négyszáz évvel ezelőtt írhatták -- magyarázta Indy csalódottan. -- Más szóval: ez is csak egy a sok Merlin legenda közül. Még az is elképzelhető, hogy a jó öreg Mathers atya írta. Valószínűleg jól ismerte az óangol nyelvet. Szép kis hamisítványt gyártott!

-- De miért tett volna ilyet?

-- Lehet, hogy unatkozott Whithornban, és csak szórakozni akart egy kicsit. Képzeld el, mekkora tréfának számíthatott akkoriban, hogy egy pogány varázsló írását egy kolostorba küldi!

-- Azért csak olvasd el, kérlek.

-- Jól van. -- Indy lassan, de folyamatosan lefordította a levelet. -- "Fiatal emberként a varázslat tudományát tanultam, és megismertem a bűbájosság titkait. Egy nap, miközben egy messzi hegyen vitt az utam, az égből egy tüzes, fekete kő hullott a lábam elé. Mikor valamelyest lehűlt, a kezembe vettem, és meghallottam, ahogy az istenek hozzám beszélnek.

Azt mondták, építsek egy óriási, köralakú szentélyt. Megparancsolták,

annak a hegynek a szikláit használjam fel, ahová a kődarab esett. Kijelölték a helyet, ahová a szentélyt építenem kellett. Mondtam nekik, hogy lehetetlent kérnek tőlem, mert az a hely nagyon távol esik a sziklák hegyétől. Azt felelték, akinél ez a kő van, annak számára nem létezik lehetetlen. Elmondták, azért van szükségük a szentélyre, hogy a mi világunkba vezető ajtóként használhassák.

Felépítettem hát a szentélyt, és amint elkészültem vele, megérkeztek az istenek. Láttam, hogyan ugrándoznak örömükben, hogy végre itt Tehetnek, ezért az építménynek az Óriások Tánca nevet adtam. Ez után az istenek parancsára a szent, hatalmas erejű kődarabot elástam a szentély közepén.

Csak ekkor figyeltem fel rá, mily hihetetlen erőt nyertem én is a kőtől.

Istenné váltam, halhatatlanná! A szent ereklye lehetővé tette, hogy oly könnyedén jussak át egyik korból a másikba, mintha csak egy kapun mennék keresztül. Egy életen át éltem Görögországban is. A görögök népe parancsomra futárt küldött Britanniába, és amikor visszatért, magával hozta a követ. Delphibe vittem, és elneveztem *Omphalos*znak.

Átléptem az időkapun, át a távoli jövőbe, és most mint Merlin létezem. Határozott céllal jöttem ide. Ebben a korban a régi istenek hatalma egyre jobban megfogyatkozik. Az egykori Delphi helyét romhalmaz jelzi csupán, és az Óriások Tánca is rég elvesztette hatalmát. Mégis abban bíztam, elég erőm lesz ahhoz, hogy felélesszem a múltat, a régi hitet. De rá kellett jönnöm, ez az *Omphalos* nélkül

lehetetlen. Az *Omphalos* pedig Delphivel együtt elveszett.

Itteni életemben megpróbáltam hasznos cselekedeteket végrehajtani. Három királyt vezéreltem tanácsaimmal. Erőm még mindig elegendő ahhoz, hogy segítsek nekik, de a szent kő elvesztése óta én magam is egyre jobban elgyengülök. Már nem vagyok halhatatlan. Átkozott lettem, és sorsom az, hogy ebben az időben pusztuljak el, amikor a régi isteneknek már az emléke is elhalványodott. Öreg vagyok és fáradt, érzem, már nem sok időm maradt. Keresek magamnak egy helyet, ahol senki sem fog háborgatni. Tudom, azon a napon ér véget életem, mikor a fény a nappal közepén elhomályosul."

-- Olvasd tovább! -- sürgette Deirdre, és kigöngyölítette a tekercs végét. -- Még van néhány sor.

-- "Utolsó szavaim a remény szavai, mert még mindig érzem és látom a jövőt. Az *Omphalos* egy nap visszatér majd az Óriások Táncához. Ekkor a csillagok Apollón ünnepét jelzik majd, és a fény a nappal közepén eltűnik. Te, ki ezen szavakat olvasod, te, ki megtaláltad az *Omphalos*t, ne feledd, amit a szent kőről tudsz, mert az soha nem veszti el erejét. Csak ennyit akartam mondani." Indy felnézett.

-- Vajon mit jelentenek az utolsó mondatok? -- kérdezte Deirdre.

-- Elég rejtélyes, igaz?

-- Még mindig azt hiszed, hogy az a szerzetes írta?

-- Ez mindenesetre megmagyarázná, miért nem jutott el soha a Vatikánba -- mondta Indy, de már ő sem tudta, mit higgyen.

-- Figyelmen kívül hagyod, hogy valójában az egész az *Omphalos*-ról szól.

-- Elég fantasztikusan hangzik, hogy éppen ez a kő kapcsolja össze Delphit és a Stonehenge-et.

-- És ki gondolta volna, hogy Merlin és Apollón egy és ugyanaz!

Indy felnevetett.

-- Nem szabad mindent elhinned, amit olvasol, Deirdre. Különösen a Merlin-történetekkel kell nagyon óvatosan bánni. De most nem emiatt kell aggódnunk, hogy Merlin azonosította magát Apollónnal.

-- Arra gondolsz, hogy Powell is Apollónnak képzei magát?

Jones gondosan összegöngyölte a tekercset.

-- Nem tudom, de biztos vagyok benne, hogy nem utasítaná vissza az isten szerepét.

21.

A KETREC

-- Te is hallottad? -- kérdezte Deirdre. Indy a bíborszínű bársonydarabba csavarta

az aranytekercset.

-- Mit?

-- Hangok... Rájöttek, hogy merre szöktünk meg!

-- Tűnjünk el innen! Siess! Deirdre a vaslétra felé kúszott.

-- Hol lehet Jack?

-- A tetőn vár ránk. Remélem. -- A férfi zsebre vágta a tekercset.

Deirdre felkapaszkodott a létra tetejére.

-- Nem látok semmit -- suttogta, és rélrehúzódot.

Indy fellépet mellé.

-- Nézzük csak... -- mondta. Átölelte Deirdre derekát, és a testéhez simult. A lány hajába fúrta arcát, agyában szeretkezésük perceinek csodálatos emléke keringett. Megcsókolta Deirdre nyakát.

-- Neked még itt is ezen jár az eszed? -
- kérdezte a lány bosszúsan. -- Nézz már szét! mutatott maga elé. -- Vége van!

-- Pedig azt hittem, csak most kezdődik. Indy egészen másról beszélt. Megérintette Deirdre arcát.

-- Most ne velem foglalkozz! Inkább azt találd ki, mit csináljunk!

Indy az útjukat elzáró tető gerendáinak feszítette kezét.

-- Kell lennie egy kijáratnak! Shannon is megtalálta!

-- Talán, ha gyertyát gyújtánánk, és... -
- kezdte Deirdre, de nem fejezhette be a mondatot. Alattuk a létra tövében felerősödtek a hangok, és halványan derengő fény furakodott a kandalló belsejébe. Powell emberei a lefalazott szobában vannak! Indy megrémült. Ki kell jutnunk innen!

-- Hé, mit vacakoltok már annyit? -- sziszegte Shannon, valahonnan Indy bal oldaláról.

Jones végighúzta kezét a lezárt tetejű álkémény falán, és a mennyezet alatt felfedezett egy nyílást. Hirtelen fény hasított a szemébe: Shannon meggyújtott egy szál gyufát. Indy káprázó szemekkel, szaporán pislogva látta, hogy barátja alig karnyújtásnyira tőle egy elképesztően szűk, vízszintes folyosószerűségben kúszik.

-- Menjünk! -- suttogta Deirdre fülébe. Gyorsan!

Ahogy Deirdre bemászott a nyíláson, egy lámpás jelent meg a kémény aljában. Indy villámgyorsan a lány után vetődött.

-- Maradjatok csendben! -- suttogta.

Kínlódva kúszni kezdtek, és rövid idő múlva döbbsen felfedezték, hogy a szűk folyosó két ágra válik előttük. Shannon furcsa módon azt választotta, amelyik szemmel láthatóan az épület belsejébe vezetett.

-- Jack! Miért arra mész?

Shannon megállt, és amennyire tudott, hátrafordult.

-- A másik járaton már végigmentem. Egy idő után az is kétfelé válik, de mindkét út vége le van falazva. Csak erre mehetünk tovább!

-- Kell, hogy legyen egy kijárat! --
mondta Deirdre.

Hacsak nem zárták le véglegesen az
egészet, gondolta Indy.

-- Nézzük meg, ezen hová jutunk --
mondta.

-- Menj előre -- kérte Shannon. --
Elegem volt abból, hogy a
nyomkeresőt játsszam.

Jones egyre erősödő hangokat hallott
a kéményből. Tudta Powell emberei
megtalálták a vaslétrát. Gyorsan
átfurakodott Shannon mellett, és a
dohos, rothadt fa bűzét árasztó járat
sötétjébe vetette magát. Hirtelen
megtorpant. Jobb oldalon újabb
elágazás nyílt, melynek végén
erőtlen fény derengett.

Bevárta társait.

-- Azt hiszem, erre kell tovább menni. Fényt láttam. Nyilván a kijárat.

-- A francba! -- kiáltott Shannon. -- Valami belém harapott!

-- Halkabban, Jack! Már a nyomunkban vannak! -- suttogta Deirdre.

Indy úgy érezte, valami végigmászik a nyakán. Dühödt mozdulattal lesöpörte magáról, és továbbkúszott. Ám egy másodperc múlva rémülten megállt, és végigsimított a karján. Hangyák! Az ujjain, a kezén, a karján, a nadrágjában, mindenhol az egész testén óriásira nőtt, izgatott hangyák tömege rohangászott. Ki kell jutni innen, amilyen gyorsan csak lehet!

Mászni kezdett. Az elfojtott kiáltásokból, a rémült csapkodásból tudta, Shannont és a lányt is megtámadták az ádáz

hangyacsapatok. Előtte a fény egyre élesebbé vált. Már látta, hogy nem fentről, hanem lentől szivárog a járatba. A folyosó padlóján, két tartógerenda között rés tátongott. Jones csalódottan felfedezte, hogy hiába jutnának át fölötte: itt is fal zárta el a további utat.

-- Indy! Itt minden tele van hangyával! nyögte Deirdre. -- Nyüzsögnek és csípnek!

A régész visszafordult. A lány iszonyodva próbálta lesöpörni magáról a testét beborító vörös hangyaáradatot. Bármerre nézett, mindenhol ezek az apró dögök nyüzsögtek.

-- Ne állj meg! -- kiáltott Shannon. -- Menj már tovább! Egy francos hangyaboly kellős közepén hasalunk!

-- Vége a járatnak! Vissza kell fordulnunk mondta Indy.

-- Már késő! PoweH emberei mögöttünk vannak!

A hangyák másodpercnyi szünet nélkül csípték-marták őket. Indy kétségbeesetten a tetőnek feszítette a kezét. Abban reménykedett, hátha éppen itt, a feje fölött van az életmentő csapóajtó. Hiába erőlködött. Guggoló testhelyezeten, hátával és vállaival nekifeszült a tetőnek, nyomta, ahogy csak bírta, és...

...És megroppant alatta az elkorhadt gerenda. Átszakadt a járat padlója -- az alattuk lévő szoba mennyezete.

-- Mi a franc...! -- ordított Shannon.

Fény ömlött végig Indy testén. Megtántorodott, lábujjhegyen billegve megpróbálta visszanyerni egyensúlyát. Megcsúszott, és zuhanni kezdett.

Melle az elkorhadt gerendának ütődött, és már-már lezuhant, amikor az utolsó pillanatba sikerült megkapaszkodnia. Kétségbeesetten kapálózni kezdett, megpróbált visszakerülni a folyosóra. A gerenda egyre jobban meghajlott súlya alatt.

A feje fölött látta Shannon és Deirdre lábait, maga alatt pedig az ablakon át beömlő késő délutáni napfényben fürdő szobát. Lehorgasztott fejjel megpróbált körülnézni, hová ugorhatna. Nem messze tőle két ágy állt. Ha sikerülne arra lendülnöm... Hirtelen elakadt a lélegzete. Látta, hogy akkor sem lenne sokkal jobb a helyzet, ha sértetlenül megúszná a zuhanást. A szoba ajtajában Powell állt!

Indy érezte, valami kicsúszik a zsebéből. Mielőtt azonban

utánakaphatott volna, az aranytekercs nagyot koppanva a padlóra esett.

Hangyák csíptek a karjába, dühösen martak az ujjaiba. A gerenda recsegve még lejjebb ereszkedett.

-- Indy! Le fogunk esni! -- sikított Deirdre.

Irtózatos robaj, és a szoba padlója észvesztő sebességgel zuhanni kezdett Jones felé.

-- Átkozott vonat! Minden bokornál megállt. Senki sem figyelmeztetett, hogy az éjszaka közepén fogok megérkezni! Hamarabb ideértem volna, na gyalog jövök. Só whylome wont!

Leeland Milford dühösen megvakarta kopasz fejét, megsimogatta fehér bajuszát, és végignézett az Amesbury-i vasútállomáson.

Most is megszokott, fekete kabátját viselte, kezében pedig egy fekete bőrtáskát szorongatott. Fontos küldetésben járt, tudta, most nem feledkezhet meg róla, miért jött. A biztonság kedvéért még fel is írta magának, kit kell megkeresnie, és mit kell mondania neki.

-- Elvihetem valahová, uram?

Milford megállt, és zavartan körülnézett.

-- Nekem szólt, fiatalember? -- kérdezte az elálló fülű fiútól.

-- Igen, uram. Elvihetem valahová? A kocsim a közelben áll.

-- Kocsi? Bolondozik velem, fiatalúr? Ön is tudhatja, gyalogosan sem telik többbe, mint öt perc, és máris a városka másik végén vagyok. Nagyon kicsi ez a település. Só whylome wont. Igazam van?

-- Azt hiszem igen. De a csomagját vihetnem, uram. Segíthetnék...

-- Azt már nem! -- Milford határozottan továbbment. Amikor elhagyta az állomás épületét felfedezte, hogy a kölyök még mindig követi. -- No, most majd ámulhat a lurkó! -- mormogott a bajsza alatt. Sarkon fordult, és a kölyökre mutatva ordítani kezdett. -- Tudom, kinek a nyomát kutatod, mert te Merlint keresed! Ne törd hát magad tovább, mert most megtaláltad!

A fiú rémülten elhátrált előle.

-- A fesztiválra jött, uram?

-- Nem éppen... Nem igazán... -- Milford továbbment, és közben abban reménykedett, egy ekkora városkában hamar megtalálja majd Indyt.

-- A napfogyatkozásról már lekésett.

Milford megállt, és megfordult. A kölyök még mindig a nyomában volt.

-- Merlinről feljegyezték, hogy sokszor felöltötte magára egy tizennégy éves gyermek alakját -- mondta. -- Ki vagy hát, idegen?

-- A nevem Randy.

-- Nos, Randy mester, nem szoktam vonatra szállni holmi napfogyatkozások és fesztiválok kedvéért. Ám ha ennyire akar, segíthet rajtam. Egy embert keresek, aki... De nem is érdekes!

-- Egy olyan embert keres, aki mindenhová korbáccsal jár?

-- Isten őrizzen ilyesmitől! Még soha nem hallottam efféle értelmetlenséget! Nem, akit én keresek, az egy bőrkabátos, kalapos, keménykötésű fickó.

-- Valóban? Ez csakis Indy lehet. Tudom, hol találhatja meg.

-- Igazán?

-- Igen. A kocsimmal nagyon hamar odaérhetünk, és...

-- Miért nem ezzel kezdte, fiatalember? Indulhatunk!

Deirdre magához tért. Egész teste fájt, de erőlködve felült, és megdörzsölte fejét. Hunyorogva kinyitotta a szemét. Egy vastag farudat látott maga előtt. Eltűnődött, mi lehet az, és egyszeriben visszaemlékezett mindenre. Riadtan körbenézett, és, megremegett a rémülettől. Mindenhol rudak, bármerre fordult... Egy ketrecben volt!

-- Hogy érzed magad, Deirdre?

Adrian furcsán koppanó szavai távoli zajként jutottak el füléhez. Nem tudta, merről érkeztek, és nem látta a férfit

sem. Egyre inkább magához tért. Egy üres teremben volt. A falak vonalát mocskos üvegablakok törték meg, de fény nem jutott be rajtuk keresztül.

A csodálkozással vegyes félelemtől tágra meresztette szemét, és meglátta Adriant. A druidákéhoz hasonló csuhát viselt, a terem túlsó oldalán, két pribékje között állt, és őt nézte.

Adrian és kísérői elindultak felé. Ez már megtörtént egyszer! -- gondolta. Igen, a whithorni kocsmá előtt. De az álom volt... Lehet, hogy ez is csak egy látomás?

-- Köszönöm, hogy megtaláltátok nekem az aranytekercset -- mondta Adrian. -- A segítségetek nélkül még most sem lenne az enyém. Azt hiszem, a lefalazott szoba, amin keresztül a barátaiddal együtt menekülni próbáltál, nem más, mint Guinevere egykori otthona. A szerzetes nővére

valószínűleg akkor rejtette a kéménybe a tekercset, mielőtt örökre lezárták.

Deirdre összehúzódott. Reszketve várta, hogy Adrian eltűnjön előle, hogy végre felébredjen. Ám a férfi egyre közelebb és Közelebb lépett hozzá.

-- Most nem fogom elhinni, amit látok! -
- suttogta a lány. -- Ez nem a valóság, ez csak egy lidércnyomásos álom...

-- Azt hiszed, álmodsz? -- kérdezte Adrian vigyorogva. -- Hát nem emlékszel, hogyan szakadt le alattatok a mennyezet? Szerencséd volt. Éppen az egyik ágyra pottyantál. Sajnos leestél róla, és beütötte a fejed.

-- Hol van Indy és Jack!?

Adrian végighúzta ujjait a ketrec rácsain.

-- Miért érdekel? Ez csak egy álom, vagy nem? -- Gonoszul felnevetett.

Hangjától jeges borzongás futott végig Deirdre testén. Lehunyta szemeit. Fel kell ébrednem! -- parancsolt magára. Legyen már vége ennek az álomnak! Szeretkeztünk Indyvel, és... És elaludtam. Semmi sem történt meg a valóságban. Nem mentünk ki a Stonehenge-hez. Nem törtük át a falat, nem másztunk fel a kéménybe. Nem találtuk meg az aranytekercset, nem kúsztuk végig azon a tető alatti járaton, és nem zuhantunk le abba a szobába... Semmi sem volt valóság!

Már-már meggyőzte magát, és várta az ébredést, mikor karján és lábain égő fájdalommal felsajdultak a hangyacsípések. Mégsem álmodom? Még jobban megrettent. Lehet, hogy ez tényleg a valóság? Ott, a kocsmá előtt Adrian fekete csuhát viselt, most pedig fehér van rajta...

-- Ne aludj el, Deirdre! Nem szeretném, ha éppen a lényegről maradnál le.

A hang nagyon is valóságos volt. A lány kinyitotta szemeit. Adrian még mindig nem tűnt el. Ez mégsem álom!

-- Eressz ki innen! Ezt nem viszed el szárazon, Adrian!

Adrian lassan körbesétálta a ketrecet, és úgy vizsgálgatta a lányt, akár egy ritka állatot.

-- Hol van Indy? -- kérdezte Deirdre.

-- Attól tartok, húgocskám, többé nem láthatod a te hőn szeretett Jones professzorodat. Adrian intett embereinek. A pribékek felemelték a ketrecet, és az ajtó felé indultak.

-- Tegyenek le! -- sikított Deirdre, de hiába. Mintha süketeknek ordította volna. Megmar.kolta a ketrec rácsait.

-- Adrian! Kérlek! Szólj nekik, hogy tegyenek le! Elég volt ebből!

-- Szerencsés vagy, Deirdre. Nagyon szerencsés -- mondta Adrian. -- Te vagy a kiválasztott. Örökké emlékezni fognak rád.

A lány nem tudta, de nem is akarta tudni, miről beszél. Powell kitárta a duplaszárnyú ajtót. A pribékek kiléptek, és a ketrecet elnyelte az éjszaka sötétje.

22.

MILFORD

Indy a hideg kőpadlón hevert. Kezeit egy ágy két lábához kötözték. Shannon mellette feküdt, hasonlóképpen megbénítva. Abban a szobában voltak, ahová a mennyezeti lyukon át zuhantak.

Jonesnak sikerült a talpára érkeznie, de Shannon olyan szerencsétlenül

esett, hogy ledöntötte a lábáról. Mikor feltápáskodtak, Powell már előttük állt, és rájuk szegezte fegyverét.

Indy megpróbált Deirdre segítségére sietni, de Powell megakadályozta ebben. Hamarosan előkerültek a pribékek, és elvitték a lányt. Azóta sem Powellt, sem Deirdre-t nem látták.

Powell Williamset, a Nagyfülűt állította örnek. Kezében Indy pisztolyát lóbálta, derekán Indy kése és korbácsa lógott, és átkozottul rideg arccal próbált eleget tenni a számára szokatlan megbízatásnak. A régész megpróbálta kiszedni belőle, hová vihették a lányt, ám Williams elszántan hallgatott. Időnként rájuk szólt ugyan, hogy maradjanak csendben, de azon kívül néma maradt.

Indy azonban nem adta fel, és megpróbált ravaszkodni.

-- Ért a korbács kezeléséhez? -- kérdezte. Williams nem felelt.

-- Indy nagyon hamar megtanítaná rá mondta Shannon. -- Csak szabaddá kell tennie a kezét, és...

-- Jack! Engedd, hogy én...

-- Már mondtam, hogy hallgassanak! -- förmedt rájuk Williams.

-- Bocs', Indy! -- mormolta Shannon. Ekkor kitárult az ajtó, és Powell lépett be hozzájuk.

-- Remélem, kellemesen érzik magukat, uraim -- mondta. -- Most el kell mennem, de ne aggódjanak, még visszajövök magukhoz. Mellesleg köszönet az arany tekercs ért. Az utolsó pillanatban kerítették elő nekem.

-- Mit tett Deirdre-vel? -- kérdezte Jones.

-- Ne féljen, a lány jó kezekben van. Komoly szerepet szántam neki. -- Powell indulni készült.

-- Ha bántani merészezi, Powell, én megetetem magával az *Omphalosztl*

Powell szája gonosz mosolyra húzódott.

-- Erre nem lesz alkalma. Az *Omphalosz* régi helyére, Merlin építményének közepére fog kerülni. Elássuk, ezer évig senki meg sem érintheti!

-- Ez csak addig lesz igaz, míg egy régész gondol egyet, és lapátot fog a kezébe.

-- Ilyesmi nem fog megtörténni -- jelentette ki Powell határozottan. -- A múlt héten a Parlament elfogadott egy javaslatot. A Stonehenge közepére egy fát fogunk ültetni, mely azt szimbolizálja majd, hogy a műemlék

közelében semmiféle kutatómunka nem engedélyezett. Tulajdonképpen én most a Parlament képviselőjében vagyok itt. Természetesen a "tisztelt ház" tagjai semmit sem tudnak az *Omphalos*ról, sem arról, amit a lánnyal fogok tenni. Az én drága húgocskám vére fogja megöntözni a szent kő fölé ültetett fa gyökereit. Minderre most, hajnalban fog sor kerülni. Végre beteljesedik a prófécia!

-- Ezt nem teheti meg! -- üvöltött Indy, a kötelet rángatva.

-- Gondolkozzon, Powell! -- kiáltott Shannon. -- Ha más nem is látja majd ezt a borzalmat, csak a druida hívei, akkor is börtönbe fog kerülni! Ott fog megrohadni, mert valaki végül beszélni fog!

-- Nem valószínű -- felelt Powell. -- Maguk még nagyon keveset tudnak rólam. De elég ebből a recsegésből!

Ha megbocsájtanak, most elmegyek.
Nem szeretném megvárakoztatni a
híveimet.

Becsapta maga mögött az ajtót.

-- Úgy veszem észre, nagy terve
vannak ma éjszakára -- mormolta
Shannon.

-- Valahogy meg kell akadályoznunk! --
suttogta Indy, miközben Williams
mozdulatait figyelte. Ha elég közel
jönne, gondolta, elgáncsolnám, és
fejbe rúgnám. Az ágyat könnyedén fel
tudnánk emelni, lehúznám a lábáról a
kötelet, és kész!

Ám olyan távol volt az őrtől, hogy terve
csupán elszánt vágy maradt.

-- Indy, kérdeznek valamit ezekről a
druidákról -- mondta Shannon
fennhangon. -- Tényleg áldoznak
embereket? Powell igazat beszélt?

-- Az ősi druidák, a valódiak, a régi feljegyzések szerint megtették. -- Indy beszéd közben is Williamset figyelte. -- Állatokat és embereket öltek meg, hogy elnyerjék isteneik jóindulatát.

-- Attól tartok, Powell fel akarja eleveníteni a szokásaikat.

-- Fejezzék be a beszélgetést! -- kiáltott rájuk Williams. -- Erről többet egy szót se halljak!

Indy úgy látta, Williamset zavarja a druidák kegyetlensége.

-- Szerintem nem árt, ha megtudja, miféle barátai vannak, és mire készülnek -- mondta. A druidák előszeretettel öltek embereket. Vízbefojtották, felakasztották, vagy legtöbbször megégették áldozataikat. A módszerekkel a három elem, a víz, a levegő és a tűz iránti tiszteletüket akarták kifejezni.

-- A Stonehenge-nél nincs sem víz, sem fa, és a tűzrakás sem engedélyezett -- közölte Williams.

-- Az is sokszor előfordult, hogy feldarabolták a kiszemelt embereket, és zsigereiket jósláshoz használták fel.

Williamsen látszott, mélyen elgondolkozik ezen.

-- Azt hiszem, maga nem sokat tud Powellről -- mondta Shannon.

Az őt érthetetlenül felmordult, és elfordult tőlük. Indy rájött, sikerült megtalálniuk a gyenge pontját.

-- Maga nem druida, ugye? -- kérdezte. Nem visel csuhát, és nem megy ki a ceremóniára. Biztosan nem tartozik közéjük.

-- Talán még csak próbaidős -- tette hozzá Shannon.

Williams dühösen előrelépett, és Shannon bordái közé nyomta a pisztoly csövét.

-- Nem vagyok druida! -- kiáltott. -- Ács vagyok, és a kolostor gondnoka.

-- Tudja mi maga? Egy seggfej! -- ordított rá Jones, hogy még jobban felbosszantsa.

Az őr megmarkolta a fegyver csövét, ütésre emelte, és fenyegetően Indy felé indult.

Gyere, csak gyere! -- bízta a régész gondolatban. Kinyújtotta lábait, és nekikészült, hogy felrúgja Williamset. Még egy kicsit... Gyere!... Még egy lépés...!

Williams hirtelen megtorpant, és a kinyíló ajtóra nézett. Indy dühösen átkozódni kezdett, és ő is az ajtóra meresztette szemét. A kölyök, Randy lépett be hozzájuk.

-- Mit keresel te itt, Randolph? --
kiáltott rá Williams idegesen.

-- Apa, kérlek hallgass rám! Eresszük
el őket!

-- Micsoda? Semmi közöd az
egészhez! Ha bármi ilyesmit tennénk,
azok az emberek velünk is
végeznének!

Randy Indyre és Shannonra nézett.

-- Tudják, kényszerből tesszük, és nem
jókedvünkből. Az apám nem rossz
ember, higgyék el! Csak túl sok pénzt
kapott, hogy megcsinálja nekik azt a
ketrecet, és...

-- Ketrecet? -- kérdezte Indy. -- Miféle
ketrecet?

-- Egy farudakból összeállított ketrecet.
Apa nagyon jól ért a mesterségéhez.
Kitűnő ács. Megcsinálta azoknak az
embereknek azt a ketrecet, és

elfogadta azt a rengeteg pénzt. Aztán az idegenek azt mondták neki, hogy nem csupán a munkájáért fizettek neki ennyit. Azt mondták, adja vissza a pénzt, vagy legyen továbbra is az ő segítségükre. Apa ekkor még nem tudta, mibe keveredett, és képtelen volt visszautasítani őket. Az első nap még csak a házimunkát kellett elvégeznie, de aztán... Aztán, mikor fogságba ejtették Mr. Shannont, apának kellett őriznie. De még ez sem volt elég nekik. Engem arra kényszerítettek, hogy menjek ki az állomásra, és jelentsem nekik, na furcsa idegenek érkeznek... -
- Randy egyszusza hadarta el az egészet, majd kétségbeesetten az ajtó felé fordult.

Egy olyan ember lépett a szobába, akiről Indy álmában sem hitte volna, hogy itt felbukkanhat.

-- Dr. Milford?! Mit keres maga itt?

-- Ezzel most ne törődjön. -- Milford letette fekete bőrtáskáját, és körülnézett. -- Mi történik itt? -- Randy apjára nézett. -- Ezennel megparancsolom, hogy eressze szabadon ezt a két embert! Ezek nem bűnözők! Legalábbis, úgy tudom...

Williams teljesen összezavarodva nézett Indyre.

-- Nem tehetem -- nyögte. -- Powell megöl, ha megteszem.

-- Akkor majd én! -- kiáltott Milford, és mielőtt az őt észbekaphatott volna, kirántotta övéből a tört. Indyhez lépett, és átvágta köteleit.

-- Mit művel? Azonnal hagyja abba! -- Williams fenyegetően felemelte a pisztolyt.

-- Ne, apa! Ne tedd! -- kiáltott Randy, és a fegyverre vetette magát.

Indy talpraszökkent, és kicsavarta az ő kezéből a pisztolyt. Az ács rémülten a falhoz hátrált.

-- Mit akar tenni velem?

-- Adja ide a korbácsomat! -- Williams tétován engedelmeskedett.

-- Ne üssön meg, kérem! -- könyörgött.

-- Én sem bántottam magukat!

-- Ez igaz. Csupán őrzött minket, hogy valaki később majd megölhessen bennünket.

Randy segített Milfordnak Shannon kiszabadításában.

-- Már tudom, honnan ismerem magát!

-- kiáltott az öreg professzor Shannonra nézve. Maga volt az, aki egyszer Indynél vacsora után trombitált!

-- Valóban... -- Shannon elcsodálkozott.

-- Olyan hangosan játszott, hogy utána napokig hasogatott a fülem.

-- Sajnálom. -- A pisztonos Indy mellé lépett, és böszön megmarkolta Williams mellén az inget. -- Én pedig arra emlékszem nagyon jól, ahogy ez a fickó azzal a francos revolverrel fenyegetett!

-- Legalább a fiamat ne bántsák! -- nyüszített Williams.

-- Ne féljen, egyiküknek sem lesz semmi baja -- mondta Jones. -- Viszont nem lenne rossz, ha segítenének nekünk. Ha sikerül végrehajtani a tervünket, többé nem kell majd Powelítól tartaniuk. De ha nem... Ki tudja, mi lesz akkor?

-- Segítünk, hát persze, hogy segítünk! vágta rá Randy. -- Számíthat ránk.

Williams elfordította a fejét, és bólintott.

-- Hol van Deirdre? -- kérdezte Indy.

-- Bezárták a ketrecbe, amit én építettem, és azt hiszem, a Stonehenge-hez vitték.

-- Csodálatos! Jack, a biztonság kedvéért tartsd szemmel ezt a fickót! -- mondta Indy, és Milfordhoz fordult. -- Tehát, megtudhatnám, mit keres itt, professzor úr?

-- Fontos küldetésben járok -- felelt Milford.

-- Tessék?

-- Igen, nagyon fontos dolgom van. -- Milford lehajolt, és megpróbálta kinyitni a táskáját. -- Ó, bezártam! Hová tehettem a kulcsokat? -- Felegyenesedett, és átkutatta a zsebeit.

-- Honnan tudta, hogy itt vagyok?

-- Nem voltál otthon, és... -- Milford előhúzott egy kulcsot. -- Nem, nem ez nyitja a táskát... Fogalmam sincs, mihez való! -- Tovább kotorászott.

-- Tehát, nem voltam otthon, és ebből ön rögtön arra következtetett, csakis itt lehetek.

-- Nem. Erre Marcus jött rá.

-- Brody?

-- Igen. Marcus aggódott a... Egy bizonyos ügy miatt, és küldött nekem egy telegramot. Arra volt kíváncsi, végrehajtottam-e az utasításait.

-- Miféle utasításokat? -- kérdezte Indy egyre növekvő csodálkozással.

-- Én is éppen erre voltam kíváncsi. Visszaírtam neki, és megkérdeztem tőle. -- MUford előhúzott egy zsebkendőt, csüggedten megdörzsölte a homlokát, mire a kulcs a földre

csúszott. -- Ó, már emlékszem! Ebbe a zsebkendőbe csavartam, hogy el ne veszítsem.

-- Miféle utasításokat adott magának Marcus?

-- Küldött egy második táviratot is, és figyelmeztetett, hogy át kell adnom neked egy csomagot. Eddig sajnos megfeledkeztem róla. Egész idő alatt a táskámban volt, de Marcus úgy becsomagolta, hogy észre sem vettem, és...

-- Dr. Milford! -- vágott közbe Jones izgatottan. -- Miről beszél? Mi van a táskájában?

-- Az *Omphalos*. Mi más lenne?

-- Az *Omphalos*. -- Indy megrázta a fejét. Az nem lehet. Az *Omphalost* elrabolták, és Adrian Powellnél van. Ő az, aki fogságba ejtett minket.

Milford legyintett.

-- Nem számít. Ami nála van, az csak másolat. Marcus furcsának találta, hogy Dr. Campbell ennyire kitart a véleménye mellett, hogy az *Omphalos* veszélyben van, ezért jobbnak látta, ha megtesz bizonyos óvintézkedéseket. A másolatot állította ki a múzeumban.

-- Hát ez a Marcus...! -- Indy megdöbbent, Az eredetit pedig magára bízta, hogy hozza el nekem, így van?

-- Pontosan -- felelt Milford. -- Londonba készültem, és senki nem gyanította volna, mit cipelek magammal. -- Megvakarta kopasz fejét.

-- Természetesen egy kicsit összekeveredtek a dolgok, mert... Mert megfeledkeztem róla. Ráadásul, mikor már tudtam, mit kell tennem, te

eltűntél. Marcus azonban tudott erről a bizonyos napfogyatkozásról, és úgy vélte, a Stonehenge közelében rád találok. Tehát, itt vagyok.

-- Milford kinyitotta táskáját, és kivett belőle egy papírdobozt. -- Tessék, Indy. Marcus azt mondta, hogy legjobb, ha senki sem érinti meg ezt a követ, mert... Bizonyos okok miatt.

-- Igen, erről már én is hallottam valamit.

23.

A SZERTARTÁS

-- Szükségem van a kocsidra -- mondta Indy a fiúnak. -- Meg kell mentenem Deirdre-t.

Shannon kinyitotta az ajtót.

-- Veled megyek!

-- Rám ne számítsanak! -- tiltakozott Williams. -- Én ki nem megyek oda, azok közé!

-- Apa! Azt mondtad, segítesz!

-- Elég nagy bajba keveredtünk már így is, Randolph!

-- Jól van -- mondta Indy. -- Maradjon itt a fiával és Dr. Milforddal. Vagyis... Inkább menjen el a rendőrségre, és mondja el, hogy a druidák meg akarnak ölni egy nőt.

-- Ezt nem tehetem -- mondta az ács.

-- Miért?

-- Mert a rendőrfőnök is druida.

-- Óriási! Na mindegy, induljunk, Jack! Köszönöm a segítségét, Dr. Milford. Gondom lesz rá, hogy az *Omphalos* sértetlenül visszajusson Marcushoz.

-- Nem hagyod itt, velem?

-- Nem, azt hiszem jobb, ha nálam lesz.

-- Vigyázz magadra -- mondta Milford. Közben, ha nem bánod, én szunditok egy keveset. Ilyenkor már rég ágyban szoktam lenni.

Indy levette a papírdoboz tetejét, és a fekete, kúp alakú, díszes kőre nézett. Elcsodálkozott, mekkora bajt okozhat egy ősi relikvia még akkor is, ha olyan egyszerű, mint az *Omphalos*. Nem nagyon hitte, amit Merlinről az aranytekercsen olvasott, de abban biztos volt, hogy az *Omphalos* az égből pottyant a földre. Valószínűleg egy meteorit volt, amit aztán gondos munkával formáztak ilyen furcsa alakúra.

Felemelte a dobozt, és anélkül, hogy akár egy ujjal is megérintette volna, a zsebébe rázta belőle a követ.

-- Mehetünk!

Indy és Shannon kiléptek a szobából, áthaladtak egy kusza folyosórengetegen, végül egy kápolnába jutottak. Határozott léptekkel a bejárati ajtóhoz mentek, nekitámaszkodtak, de hiába.

-- Be van zárva!

-- Most mit tegyünk? -- kérdezte Shannon.

-- Én tudom, hol lehet innen kijutni! -- kiáltott mögöttük Randy. -- Jöjjenek utánam!

Indy megvonta a vállát.

-- Gyerünk!

Átvágtak a kápolnán, átmentek egy ajtón, és egyszer csak a kolostor előtt találták magukat. A lovaskocsi a közelben várakozott.

-- Szükségük lesz a segítségemre --
mondta Randy. -- Majd én hajtom a
lovakat.

-- Az apád megengedte, hogy velünk
gyere?

-- Igen -- szólalt meg mögöttük
Williams. Én is megyek. Már így is elég
rossz helyzetben vagyunk, nem
akarom, hogy még nagyobb bajba
kerüljünk.

Indy felkapaszkodott Rándy mellé a
bakra, Shannon és Williams pedig a
kocsiba ült. Elindultak a Stonehenge
relé. Jones nem tudta, mi vár rájuk, de
érezte, nem lesz valami nyugodt az
éjszakájuk.

Deirdre a mézárkő mellé állított
ketrecben feküdt. Hallotta, ahogy
Powell a druidák tömegéhez szól, látta
a ketrec közelében álló csuhásokat, de
nem kért segítséget, nem rimánkodott

az életéért. Már semmi sem számított. Tagjai elnehezültek, kábult volt és fásult. Minek is nevezte ezt Adrian? Varázsálom... Talán valamit belekeverték az ivóvizébe, vagy lehet, hogy csak Adrian hangja taszította ebbe az érzéketlen révületbe? Amíg ide, a Stonehenge-hez jöttek, a teherautóban egész végig a druidákról, a Napistenről, Merlinről, az Alvilágról, és egy másik világról beszélt. Lehet, hogy mindez nem létezik, lehet, hogy mese az egész, mindenesetre a Brit Parlament tekintélyes tagja pusztán a mágikus nevek emlegetésétől is iszonyatos varázslónak látszott.

Ahogy Powell a druidák előtt felidézte az egyik kelta mítoszt, Deirdre mindent megértett. A történet egy fiúról szólt, aki akkor élt, mikor népe tagjainak szívében félelem lakozott. A fiú vándorútra indult, és eljutott a

Rémkirály várába. Ott, az egyik szobában rábukkant egy aranykehelyre. Felfedezte, hogy a kehely mágikus erővel bír: aki iszik belőle meggyógyul, a halottak pedig feltámadnak az érintésétől. A fiú elrabolta a csodatévő kincset, és mikor visszatért övéihez, népe egycsapásra elfelejtette, mi a félelem. A férfiak olyan bátrak és erősek lettek, mint a régi, dicsőséges múltban. Deirdre rájött, hogy a monda felidézése csupán példabeszéd volt. Powell párhuzamot vont a keltákat megbénító félelem és hitványság, és a tervezett Brit Nemzetközösség létrejötte között.

Valahol, a távolban mintha dobszó és kürtök hangja harsant volna, de a szónok tovább beszélt, tovább ontotta képtelen és értelmetlen zagyvaságait a druidák figyelő csoportjaira.

-- Ez az aranykehely sokban hasonlít arra az aranytekercsre, amit ígéretemhez híven most megmutatok nektek, testvéreim. Ahogy régen a kehely, most ez a tekercs hozza vissza reményünket és bátorságunkat. Ez a tekercs feléleszti az *Omphalos* erejét. Az *Omphalos* és a tekercs újra erőssé és hatalmassá teszi az Óriások Táncát! Most hallgassátok meg Merlin csodálatos történetét!

Deirdre tántorogva lábraállt, és látta, hogy Powell a mészárkő tetején áll, de nem a tekercsről, hanem egy darab papírról idézi fel Merlin szavait. Valamelyik embere valószínűleg lefordította neki az óangol szöveget.

-- Ez az ősi írás bebizonyítja, hogy amiben mi hittünk, ám sokan kételkedtek, mégis valóság -- folytatta Powell ünnepélyes hangon, ahogy befejezte az olvasást. -- Most már

mindenki biztos lehet benne, hogy Merlin hozzánk hasonlóan druida volt, és ő építette a Stonehenge-et. Az istenek neki adták át az *Omphaloszt*, melynek segítségével képes volt végrehajtani a csodákat, és előre látta ezt a napot, mikor a Stonehenge-en újra kitárulnak az erő kapui. Hajnalban eltemetjük majd az *Omphaloszt*. Apollón és Merlin ereje egyesülni fog. Én magam leszek az, testvéreim, akiben ez az óriási energia testet ölt majd! Én vagyok a kiválasztott, aki őseink szelleméhez és isteneinkhez híven, mindannyiótok érdekét szem előtt tartva élni fogok a rámruházott hatalommal! Higgyetek nekem, testvéreim! Ha nem így lenne, szakadjon rám az ég, és az istenek haragjának tüze változtassa hamuvá hitvány testemet, gyarló lelkemet!

Remélem, meg is teszik, gondolta Deirdre. Kezdett magához térni révületéből. Hogy kerülök ide? Ki kell szabadulnom!

A dobszó egyre közeledett, a kürtök vad, fergeteges szélviharként bömböltek. Deirdre átnézett a hullámzó, fehér csuharengeteg fölött, és látta, amint Adrian a belső ícógyűrű közepére megy. Valamit a földre tett, majd felegyenesedett, és tekintetét a lány szemeibe fúrta.

Deirdre megpróbálta elfordítani a fejét, kétségbeesetten erőlködve elszakítani pillantását Adriámról, de képtelen volt rá. Valami megmagyarázhatatlan erő fogva tartotta. Adrian végül elmosolyodott, és Deirdre a druidákra nézett.

Behunyta szemeit, majd újra kinyitotta, de még akkor sem hitte el, amit látott. Ez lehetetlen! -- gondolta rémülten. Ezt

nem tudom elhinni! A druidák helyén engedelmes szarvascsorda állt. Elfordult, és mikor visszanézett, ismét fehérbe öltözött embereket látott. Megőrültem?

-- Elég volt a beszédből! -- ordított Powell. Ez a szent szertartások éjszakája! Hallgassátok a dobokat! Hallgassátok a kürtök szavát! Hangja hipnotikus erővel metszett az erriberekbe. -- Lebegjete, repüljete, szárnyaljate az éjszakával!

Randy a romok közelében, egy teherautó mellett állította meg a kocsit.

-- Ezzel hozták ide a ketrecet -- mutatott az autóra.

Óvatosan a teherautó közelébe lopakodtak, de amikor látták, hogy teljesen üres, Indy máris a kőoszlopok felé fordult. A Stonehenge felől furcsa zene hangjai szűrődtek el hozzájuk, és

messziről is jól látszottak a csuhás, különös mozdulatokkal táncot lejtő emberek.

-- Nézzük meg közelebbről -javasolta Indy.

-- Jobb, ha te itt maradsz, fiam -- mondta Williams Randynek.

-- Ha eddig eljöttem, a többiről sem akarok lemaradni.

-- Azt mondtam, itt maradsz!

-- Apádnak igaza van, Randy -- szólt közbe Indy. -- Jobb lenne, ha itt várnál meg minket.

-- Jól van! -- sóhajtott a fiú, és visszament a lovaihoz.

-- Vigyázzatok! -- sziszegte Shannon. -
- Valaki jön!

A három férfi lebújt a teherautó mögé, és döbbenten figyelték, ahogy két csuhás a szekérhez lép.

-- Mit keresel te itt? -- kérdezte egyikük Randytól.

Williams fel akart állni, de Indy visszatartotta.

-- Kijöttem, hátha akad valami fuvarom mondta a fiú ártatlanul.

-- Még nem fejeztük be az összejövételt, és különben is, valamennyien szeretünk gyalogolni -- oktatta ki a druida. -- Takarodj innen!

-- Engedje meg, hogy itt maradjak! -- könyörgött Randy. -- Kérem! Csak egy kicsit, jó?

-- Rendben van -- biccentett a másik druida.

-- Hátha tényleg szükség lesz rá -- nézett a társára.

-- Akkor sem jöhetsz közelebb.
Megértetted?

-- kérdezte az első csuhás.

-- Igen, uram.

-- Szép volt, Randy! -- suttogta Indy.
Amint az örök eléggé eltávolodtak,
Jones

azonnal a külső kógyűrű felé indult.
Társai követték. Az egyik trilithon alatt
megálltak, és beolvadtak a fekete
árnyak közé. Indy elszántan
megmarkolta pisztolyát, de
szerencsére senki sem fedezte fel
őket.

A dobolás egyre erősödött, a kürtök
mind hangosabban rikoltoztak. A
druidák borospalackokat adtak kézről-
kézre. Sokan közülük jelmezt viseltek;
egyikük bikának, egy másik alak pedig
madárnak öltözött. Indy felfedezett egy
hárfát szorongató fickót, akinek csupán

egyetlen ágyékkötő takarta el meztelenségét.

Néhányan, férfiak és nők vegyesen, úgy lengették karjaikat, mintha magasan szárnyaló madaraknak képzelnék magukat. Indy tudta, hogy a régi kelta szokások az emberiség hajnaláról származó sámánista kultuszok maradványai. Úgy vélte, ezek az emberek, a modern kor szülöttei most felélesztik az ősi rituálékat. Hirtelen eszébe jutottak egyik professzora, a Sorbonne-on tanító tudós szavai: "A Felső-Paleolit korszak sámánjai minden létező eszközt felhasználtak céljaik elérésére. Érzékcsalódásokat produkáltak, érzelmi stresszbe, transzba, látomásokkal teli extázisba taszították közönségüket."

Indy visszazökkent a valóságba. Most nem volt rá ideje, hogy a druidák

szokásain és viselkedésén tűnődjön. Ki kellett használniuk, hogy a csuhások figyelme ellankadt, és nem az esetleges betolakodókkal, hanem saját látomásaikkal törődnek. Meg kellett találniuk Deirdre-t, mielőtt még a misztikus-hisztérikus szertartás áldozatává válik. Intett Shannonnak és Williamsnek, ne mozduljanak el búvóhelyükről, majd óvatosan elindult, hogy kiderítse, hol lehet a lány.

Alig tett meg egy-két lépést, az egyik kötömb mögül máris egy tántorgó druida lépett elé. Jones gyors mozdulattal magához rántotta, és pisztolya markolatával irtózatosságot mért a fejére. A csuhás fickó egyetlen hang nélkül összerogyott, Indy pedig pillanatnyi této vázás után lerángatta róla a csuhát. Belebújt a fehér vászonlebernyegbe, ám előtte még a zsebébe rejtette a pisztolyát. Shannon

és Williams elképedve lestek ki a trilithon mögül.

-- Vigyázzatok rá, és várjatok meg itt mondta a régész. -- Megpróbálok nektek is szerezni egy-egy ilyen vacakot -- mutatott a csuhára, és eltűnt a sötétben.

Néhány druida a mészárkő mellé, egy óriásinak ígérkező máglyához hordta a tűzifát. Indy tudta, már nem maradt sok idejük: Deirdre élete hamarosan komoly veszélybe kerül. Már éppen tovább akart osonni, mikor egy kéz nehezedett a vállára. Megfordult. Az a természetes, szakállas druida állt előtte, akitől a napfogyatkozás előtt elkobozta csuháját.

-- Ígyál, testvér! -- nyomott a kezébe a fickó egy üveget.

-- Köszönöm, testvér. -- Indy elfogadta a kínálást, és nagyot kortyolt a borból.

-- Testvér! -- nézett rá a druida részegen vigyorogva. -- Még mindig nem adtad vissza a csuhámat!

-- Sajnálom, egészen megfeledkeztem róla. De látom, azóta találtál magadnak másikat. Ugye, nem haragszol meg, ha ezt is kölcsönkérem?

-- Micsoda?

Jones gyorsan kiitta a bor utolsó cseppjeit is, és egyetlen, lendületes ütéssel széttörte a druida fején az üveget. A fickó megtántorodott, de mielőtt összeesett volna, a régész a hóna alá nyúlt, és a trilithon mögé vonszolta.

-- Nem elég szigorú a druidák istene -- nyögött Indy. -- Sokkal több böjtöt kellene előírnia híveinek. Alig bírtam idehozni ezt a pasast, olyan kövér.

Lerángatták az ájult szakállas csuháját, és Shannon rögtön magára öltötte.

-- Kisebbet is találhattál volna! --
morgolódt, ahogy magasra húzta a
csuha szélét, nehogy elessen benne.

-- Most nincs idő a humorodra, Jack!
Hamarosan meggyújtják a máglyát.

-- Valaki jön! -- suttogta Williams.

Indy felnézett. Ujabb druida közeledett
felé, de ez valamiért már óvatosabban
mozgott, mint az előbbiek.

-- Mi folyik itt? -- kérdezte, és a földön
fekvő ájult alakra nézett.

Indy villámgyorsan megmarkolta
Williams gallériát.

-- Elkaptuk ezt a pizok alakot! Idejött,
hogy kémkedjen utánunk.

-- Williams! Mit keres maga itt? --
kérdezte a druida.

-- Te ismered őt, testvérem? -- Indy elcsodálkozott. Ilyen az én szerencsém! -- gondolta dühösen.

-- Igen. Különben, én vagyok a város rendőrfőnöke, én vigyázok itt a rendre.

-- A druida felfedezte a másik eszméletlen férfit is. Lehajolt, hogy megvizsgálja, mire Shannon előrelendült, és a köoszlopnak csapta. Ám a rendőrfőnök nem ájult el. Tántorogva előrelépett, és a csuhája alól előhúzott egy pisztolyt. Indy eleresztette Williamset, és a saját fegyvere után kapott.

A rendőr-druida Shannonra emelte a pisztolyt. Lövés dördült. Shannon megtántorodott, a rendőrfőnök pedig arcra bukott.

-- Szent Isten! -- meredt Jones a hullára, és hirtelen megperdült vele a világ. -- Lelőttem...

-- Kösz! -- mondta Shannon. -- Még mindig jobb így, mintha én feküdnék ott. Megmentetted az életemet. -- Leráncigálta a csuhát a rendőrfőnökről, és Williams kezébe nyomta.

-- Ezt én nem veszem magamra! -- tiltakozott az ács, és a fehér vásznat elcsúfító lyuk körüli vérfoltra mutatott.

-- Ne törődjön vele! -- mondta Shannon. Gondolja azt, hogy vörösbor. Vegye fel, vagy menjen innen!

Williams látta, hogy nincs mit tenni, és vonakodva bár, de magára öltötte a csuhát.

Mindhárman a fejükre húzták kámzsájukat, és sietős léptekkel eltávolodtak a trilithontól. Shannon egyfolytában botladozott a túl hosszú csuha szélében, ezért magasra emelte, és derekánál összefogta a fehér vásznat. Attól nem kellett

tartaniuk, hogy valakinek szemet szúr, mert a zene ritmusára vonag16 druidák közül egyre többen kerültek transz-szerű önkívületi állapotba.

Mintha minden összeesküdött volna mellettünk, gondolta Indy, és megpróbálta kiűzni fejéből a gondolatot, hogy gyilkosságra kényszerült.

Hirtelen azonban minden lelkiismeretfurdalása elszállt, helyébe kínzó rémület költözött. Meggyújtották a máglyát! Nemsokára előhozzák Deirdre-t! Meg kell menteni!

A lobogó máglya körül tucatnyi druida szökdécselt, mögötte, a sötét árnyak között pedig a dobok verték fáradhatatlanul a ritmust, s trombiták fújták a primitív dallamot. Mellettük büszke tartású, tollas szárnyakat és kígyószerű maszkot viselő férfi állt.

-- Ott van a ketrec! -- intett Indy a fejével a mészárkó másik oldalára. -- Kezddjétek el táncolni, és kövessetek!

Ő maga egy vízbefúló kapálózó mozdulataival, térdét najlítgatva, lassan megkerülte a hatalmas, lapos követ. Visszanézett, és látta, hogy társai hasonlóképpen rángatózva követik.

Deirdre mozdulatlanra dermedve feküdt a ketrec aljában. A mocskos gazfickók, nyilván elkábították valamivel! -- gondolta Indy. Olyan biztosak a dolgukban, hogy még öröket sem állítottak mellé! A ketrec ajtajához ugrott, Shannon pedig még mindig eszelős módjára táncolva úgy helyezkedett el mögötte, hogy eltakarja a druidák szeme elől.

-- Deirdre! -- suttogta Jones. -- Ébredj!

A lány felemelte fejét, és az ámulattól elkerekedtek a szemei.

-- Indy!

-- Pszt!

A régész megvizsgálta a ketrec ajtaján lógó lakatot, de mielőtt bármit tehetett volna, Williams félretolta.

-- Adja vissza a késem. Kulcs nélkül is ki tudom nyitni az ajtót.

Indy az ácsra nézett, és eltűnődött, vajon megbízhat-e benne.

-- Jól van. Tessék! -- határozta el magát. Williams átvette a kést, elmosolyodott, és

munkához látott. Tíz másodperccel később az ajtó kinyílt. Deirdre elcsigázott mozdulatokkal kifelé kászálódott, amikor... ... Amikor elszabadult a pokol.

24.

AXIS MUNDI

-- Indy! -- ordított Shannon.

Jones megfordult, és szinte megfagyott ereiben a vér.

Egy csapatnyi dühös druida zúdult rájuk. Shannon felemelte a rendőrfőnöktől szerzett pisztolyt, de nem lőtt. Williams elejtette a kést, Indy pedig szótlanul, mozdulatlanul meredt a fehérruhás férfiak és nők tömegére. Az utolsó pillanatban azonban magához tért. Kirántotta a lányt a ketrecből, és négykézlábra ereszkedve mindketten mászni kezdtek az emberhorda lábai között.

A druidák Indyre tapostak, belerúgtak, kezek markoltak a hajába, megszorították a karját, lábát. A régész harapott, karmolt, ütöttevágta őket,

ahol csak érte, de hiába. A felbőszült tömeget nem tudta legyőzni.

Valaki felüvöltött.

-- Bárányok! Fogiátok meg a bárányokat! Ne hagyjátok, hogy elszökjenek!

Egyre több kéz kapott utána, míg végül átlökdösték egy nyíláson, és puha, tehetetlen testekhez préselődött. Mögötte becsapódott egy ajtó.

-- Indy, minden rendben? -- kérdezte Shannon.

Jones felült, és körülnézett. A ketrecben volt, mellette ott szorongott Deirdre, Shannon, de még Williams is.

-- Azt hiszem, nem sikerült a tervünk.

A druidák szorosán körbetekerték a ketrecet egy vastag kötéllel, majd úgy folytatták örült vígasságukat, mintha

semmi különös sem történt volna körülöttük.

-- Mindenről én tehetek -- mondta Deirdre. Egyedül még meg tudtatok volna lépni innen.

-- Nem azért jöttünk, hogy nélküled menjünk el -- felelt Indy.

-- De most mindannyian bajba kerültünk!

-- Ne féli! -- mondta Jones, és megfogta a lány reszkető kezét. -- Powell nem mer megölni minket ennyi ember előtt. Talán tényleg azt hiszi magáról, hogy druida, de a XX. században él, akárcsak mi. Nem fog bántani minket.

-- Mit hallok, Jones?

Indy felnézett, és alig hitt a szemének. Powell állt a ketrec előtt, csak egy ágyékkötő meg egy babérkoszorú volt

minden öltözéke. A hóna alatt egy kis kézhárfát tartott, arcát pedig olyan vastag festékréteg borította, hogy első pillantásra maszknak tűnt.

-- Azt mondtam, nem ölhet meg bennünket ennyi ember előtt. Ók nem olyan alávalóak, mint maga.

Powell felröhögött, és a hárfája húrjaiba csapott.

-- Magának fogalma sincs az én hatalmamról, Jones. Ezek itt mind azt látják, amit én láttatok velük. Maguk áldozati bárányok. Hallgassa csak, most is arról beszélnek, hogy a báránykák majdnem megszöktek, mert a ketrec ajtaja véletlenül kinyílt. Bármit el tudok hitetni velük* -- Powell úira megpendítette hangszerét. -- Most pedig, báránykaim, elmegyek, és mulatok egy kicsit. De ne felietek, kicsi kincseim, még visszajövök hozzátok! Powell vidáman elszökdécselt.

-- Ez örült! -- horkant fel Shannon. Deirdre megszorította Indy kezét.

-- Azt hiszem, most az egyszer valóban igazat mondott. Félelmetes dolgokra tudja rávenni az embereket, mindenki elhiszi, amit beléjük szuggerál.

Indy a ketrec rácsain át a dárídózó druidákra nézett.

-- Tömeghipnózis... Valahol olvastam róla, hogy az ősi druidák mesterei voltak az efféle trükköknek. -- Powell veszélyesebb, mint hittem, gondolta.

-- Ez azt is megmagyarázza, miért voltam képtelen elsütni azt a nyamvadt pisztolyt mondta Shannon. -- Nem is védekeztem, amikor kicsavarták a kezemből.

-- Boszorkányság! -- Williams fogai vacogtak a félelemtől. -- Ezek itt mind boszorkányok! Valami erő eldobatta

velem a kést, mielőtt még a közelembbe értek volna.

-- Semmit sem tehetünk ellene -- mondta Deirdre, és csüggedten megdörzsölte arcát. Olyanok vagyunk, akár a hangyák, amiket bármikor eltáposhat.

-- A hangyákat hagyjuk, jó? -- Shannon megborzongott. -- Még mindig fáj a lábam. Azok a parányi bestiák belőlem akartak megvacsorázni.

Indy megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni. Felült. Jól látta a hatalmas lángokkal lobogó máglyát.

-- Jól van, próbáljuk meg nyugodtan átgondolni a helyzetet -- mondta. -- Először: Powell nem legyőzhetetlen. Lehet, hogy rövid időre a hatása alá kerülünk, de már nem irányít minket. Különben nem lenne rá szükség, hogy bezárjon bennünket ebbe a ketrecbe.

-- És? -- kérdezte Shannon. -- Nem sokra megyünk vele, ha ezt tudjuk róla.

-- Azt hiszem, megtalálhatjuk a módját, hogyan cselezzük ki.

-- Mire gondolsz? -- kérdezte Deirdre.

-- Előnyünkre válhat, hogy azt hiszi magáról, itt és most végtelen a hatalma. Sokkal erősebbnek képzei magát, mint amilyen valójában. Ketrecbe zárt minket, de nem kötözte meg a kezünket. És... Elvették a pisztolyomat, de a korbácsolról megfeledkeztek. -- Meg az *Omphalos* is nálam van, tette hozzá gondolatban.

-- Semmi szükség nincs rá, hogy megkötözzön bennünket -- nyüszített Williams. -- Semmit sem tehetünk ellene.

-- Azt hiszem, barátom, magának mégis inkább a rosszfiúk oldalán kellett

volna maradnia -- jegyezte meg Shannon csípősen.

-- Soha nem tartoztam Powell emberei közé! Egyszerűen csak nem tudtam nem engedelmeskedni neki.

-- Nekünk is ez volt az alapvető problémánk -- bólintott a piztonos.

-- Ebből elég, Jack! -- szólt rá Indy. -- Ne vesztegessük ilyen felesleges vitával az időt

-- Ssz! Ssz!

Valamennyien megfordultak. A ketrec mögött Randy lapult.

-- Menj innen! -- mordult rá az apja.

-- Örüljön, hogy itt van -- mondta Indy.

-- Van egy késem -- suttogta a fiú. -- Kiszabadítom magukat!

Jones átnyújtotta kezét a ketrec rácsai között.

-- Add ide, és menj vissza a kocsidhoz. Ott várj ránk, különben te is itt végzed, közöttünk!

Randy bólintott, lassan visszakúszott a külső kőgyűrű mögé, majd eltűnt a sötétben.

Indy nekilátott, hogy elvágja a ketrec köré feszített kötelet.

-- Vegyétek le a csuhátokat -- mondta.
-- Nélküle gyorsabban tudunk majd futni.

-- Ez képtelenség! -- tiltakozott Shannon. Meg fognak látni minket!

-- Nem számít. Már úgysem tudnánk elhíttetni velük, hogy druidák vagyunk. Bárányoknak néznek bennünket. --
Indy gyors mozdulatokkal folytatta a kötél fűrészelését.

-- Dugd el a kést! -- szisszent rá Shannon. Tucatnyi tagbaszakadt druida vette körül a

ketrecet. Megragadták a rudakat. Egyikük háromig számolt, mire egyszerre a magasba emelték a tákolmányt és foglyait. Ám alig tettek meg néhány lépést, nyögve visszaeresztették a, földre.

-- Átkozottul nehezek -- mondta az egyik férfi.

-- Persze -- felelt Shannon. -- Erre nagyon egyszerű a magyarázat. Ha nem vették volna észre, emberek vagyunk, és nem bárányok. Nyissák már ki a szemüket!

Az egyik druida rájuk nézett. Az Aprószemű volt.

-- Elárulok egy titkot, báránykák -- mondta. -- Nem mindannyiunknak van szüksége arra, hogy higgyen a

mesékben. Ennek ellenére bárhogy erőlködtek, senkit sem fog meghatni a siránkozásotok. Adrian ereje végtelen. Rájuk kényszeríti az akaratát, és mindenki csak riadt bégetést fog hallani, semmi mást. Áldozati bárányok halál előtti bégetését.

A pribékek a vállukra emelték a ketrecet, és újra elindultak. A tömeg félrehúzódtott útjukból.

Indy látta a máglya eget nyaldosó, sárga lángnyelveit, és tudta, ha nem tesz valamit, mindnyájan elpusztulnak.

Előrántotta Randy kését, és az egyik druida ketrecet markolászó kezébe dőfte. A pribék felüvöltött, és elrántotta vérző kezét. A ketrec megbillent, a földre zuhant, és darabokra tört.

Esés közben Jones elvesztette a kést, de ahogy a földre ért, máris felpattant, és lecsatolta övéről korbácsát. Társai

mögé sorakoztak. A fanatikusok értetlenül bámultak rájuk.

-- Na most aztán... FUTÁS! -- üvöltött Indy.

-- Fogjátok meg őket! Szöknek az állatok! rikácsolta egy hang, mire a druidák körbevették a menekülőket.

-- Feküdj! -- parancsolt Indy a társaira, és meglengette feje fölött a korbácsot. A vastag, kemény bőrszíj a druidák arcán csattant, orrokat zúzott be, homlokokat hasított fel. A régészhez legközelebb álló csuhások a földre borultak.

-- Karmuk van a bárányoknak! -- kiáltott valaki.

-- Gyerünk! Futás! -- ordított Indy, ahogy a tömegben újra út nyílt előttük. Shannon botladozva, Deirdre elszántan, Williams pedig félelemtől remegve a legközelebbi trilithon felé

vágtatott. Indy egy szakállas férfi nyakára csavarintotta korbácsa végét, és a földre rántotta. Lehajtotta fejét, és akár egy kőkemény rögbicsatár, átszakította maga előtt a druidák élő falát. Elrohant a legszélső trilithon mellett, és kiszáguldott a romok közül. Két üldözője majdnem beérte, de felgyorsított, és inaszakadtából rohant tovább. Láta, hogy a többiek már a kocsin ülnek, és Randy egy másodperc alatt vágára foghatja a lovakat. Már csak őt várták.

Harminc lépés... Húsz... Tizenöt...
Mindjárt ott vagyok!

Az egyik üldöző előre vetődött, elkapta bokáját, és ledöntötte lábáról. Indy megpördült a földön, de képtelen volt felállni, mert a másik fickó már a mellén térdelt. Jones felemelkedett, teljes erejéből állonvágta a férfit, és kiugrott alóla. Ám alig állt talpra, az

első druida megmarkolta a vállát. Indy megfordult, ütésre emelte jobb kezét, ám ballal csapta orron a fickót. Randy közben elindította a kocsit. A régész utánuk futott, és Shannon segítségével felkapaszkodott rá.

-- Sikerült! -- sikított Deirdre örömeiben. A lovak egyre gyorsabban vágtattak.

-- I-igen... -- Lihegte Indy kimerültén, ahogy próbált levegőhöz jutni.

-- Még egy kis emléket is kaptak a pofájukra! -- ordított Williams győzedelmesen. -- Az a korbács... Az ám a fegyver!

-- Azt hiszem, mi voltunk a legvadabb bárányok, akikkel életükben találkoztak! -- nevetett Shannon.

Indy felpillantott. Valami nem stimmelt. A kocsi megfordult, és a lovak a romok felé vágtattak!

-- Mit csinálsz? -- üvöltött a fiúra.

Randy kétségbeesetten rángatta a gyeplőt.

-- Nem tudom irányítani a lovakat!

A lovak átszágulaottak a réten, és olyan gyorsan vágtattak a Stonehenge irányába, hogy Indy csaknem leesett a kocsiról. Erőlködve felhúzta magát, és felkapaszkodott Randy mellé a bakra. Csak ekkor látta, hogy a fiú a vad kapkodásban elejtette a gyeplőt.

-- Hagyd! -- kiáltott rá Indy. -- Majd én visszahozom.

Előrehajlott, de nem érte el a dupla bőrszárat. Csak egyetlen dolgot tehetett. Elszántan az egyik jó hátára vetődött, és megrántotta a kantárt. Ám a lovak mintha még jobban felgyorsultak volna.

Jones lenyúlt, felemelte a gyeplőt. Bámulatos ügyességgel egyensúlyozva felállt, és lábait a két ló hátára téve teljes erejéből meghúzta a gyeplőt. A lovak hirtelen lefékeztek, felágaskodtak. A régész a földre zuhant.

Néhány másodpercre elvesztette az eszméletét. Amikor kinyitotta a szemét látta, hogy a kocsi felborult. Meghallotta barátai segélykérő kiáltásait, és lassan feltérdelt. Ekkor eléesett a kalapja. De hiszen az ülésen hagytam! villant belé a zavart gondolat.

A kalap mellett két lábat látott.

-- Elvesztette a kalapját, Jones!

Indy felnézett. Powell állt előtte. Most fehér csuhát viselt, és egy pisztolyt tartott a kezében. Mögötte, a Stonenenge kövei között tündöklő, sárga fénnnyel ott lobogott a máglya.

-- Jól utazott, professzor? Tudja, az állatokra különösen nagy hatással vagyok. A lovak meghallották a hívásomat, és visszajöttek. Powell felröhögött, és a felfordult bricskához indult. -- Most összeterelek az elkóborolt bárányokat. A mulatság java még csak ezután jön!

Randy bicegett elő a sötétségből, mögötte az Aprószemű állt.

-- Ez a kis féreg el akart szökni, de elkaptam.

Indy is a kocsi felé lépdelt. Fájdalom hasított az oldalába. Odanyúlt, és megérezte a zsebéből kidudorodó *Omphaloszt*. A kő valószínűleg összetörte egy-két bordáját, mégis örült, hogy nem vesztette el. Már csak ebben reménykedhetett.

A dobok és trombiták elhallgattak, a druidák pedig újra belekezdtek

zsongító kántálásukba. Axis mundi est chorea gigantum... Újra és újra ismétlődtek a szavak, egy percre sem maradt abba a halk, mégis erős zümmögés.

Powell a Stonehenge közepére vezette Deirdre-t, Indy és a többiek pedig a belső kökör szélén, a máglya közelében, fegyveres örökkel körülvéve álltak.

Powell felemelte kezét, mire a kántálás elhallgatott.

-- Most pedig kezdetét veszi a legszentebb ceremónia! -- kiáltotta híveinek.

A tömegből kivált az egyik druida, és a kezében tartott tölgyfacsemetét a Powell mellett ásott lyukba állította. Indy ebből arra következtetett, oda temették el az *Omphalosz*-utánzatot.

Egy másik csuhás hosszú, díszes markolatú tört nyújtott át Powellnek.

-- Ne hagyjátok, hogy megtegye! -- sikított Deirdre.

-- Halljátok, testvéreim? -- kiáltott Powell. A bárány búcsút vesz az életétől!

-- Nyissák már ki a szemüket! -- üvöltött Indy. -- Nem látják? Az egy nő! Egy ember!

Az Aprószemű pisztolyt nyomott Indy bordái közé.

-- Ne erőlködj. Tudják, hogy a bárányok nem beszélnek, ezért nem hallanak semmit.

Ez egy rémálom! -- gondolta Jones. Lehetetlen, hogy a tömegből legalább egy ember ne látna vagy hallana minket! Képtelenség egyszerre ennyi agyat irányítani! Ám már nem maradt

ideje azon tűnőcfni, mit látnak a druidák, és mit nem. A facsemete tövére egy lapátnyi földet dobtak, és Powell Deirdre nyakához emelte a tört.

Indy a zsebébe nyúlt.

-- Powell! A valódi *Omphalos* nálam van! A másik csak hamisítvány! -- A magasba emelte a követ.

-- Elég, Jones! -- parancsolt rá az Aprószemű. -- Hagyd abba, vagy lelőlek!

De Indy tudta, nincs vesztenivalója. Mit sem törődve a pribék fenyegetésével, Powell felé lépett.

-- Ki ez az ember? -- mormogott a tömeg. Hogy került ide? Közülünk való? -- kérdezgették egymástól a druidák.

Megláttak! -- ujjongott Indy, és már biztos volt benne, hogy az Aprószemű nem fogja lelőni.

Powell döbbenten leeresztette a kést.

Jones nem tudta mit tegyen, ezért szorosan magához ölelte az *Omphaloszt*. Tisztában volt vele, milyen veszélyt vállal ezzel magára, és tudta, hogy mi fog következni, mégis megtette.

Egy sas... Az ő madara. Jól ismerte ezt a sast, hiszen a múltja része volt ez is. A védelmezője... Akkor látta utoljára, mikor Delphiben megérintette az *Omphaloszt*. Újra eljött hát védőszelleme, a királyi madár, és itt köröz a Stonehenge fölött.

-- Mit tegyek? -- Indy nem tudta, kimondta-e a kérdést, vagy csak gondolta.

A sas körberekpülte a trilithonokat, és Indy látta, amint a kövek belsejéből éteri, nem evilági ragyogás árad. A sziklarom eltűnt, helyén az építmény újra épen állt, mint valaha, fénykorában. A mészárkőnek nyoma veszett, helyén egy trilithon magaslott.

Indy annyira elámult a csodán, hogy először észre sem vette a mellette álló magas, szürkeköpenyes férfit.

Az ismeretlen; hosszú, fehér szakála különös fénnel csillogott, vállán egy bagoly ült.

-- Kérdezz! -- szólt.

-- Mit? -- kérdezte Jones.

-- Próbáld újra.

-- Hol vagyok?

-- Ezt te is tudod.

-- De... Nem olyan, mint az előbb.

-- Hetven ablak tekint ki a világmindenségre, és az azt irányító bölcsességre.

-- Hol vannak a többiek? -Itt.

-- Ki vagy te?

-- Már elolvastad a történetemet, de nem hitted el. Sok nevemet ismerik, hamarosan felfedezik a legújabbat. Gandalfnak hívnak majd. -- A férfi Indyre nézett, és sápadt, ráncos arcán halvány mosoly jelent meg. -- Ne vesztegesd az időt. Kérdezd meg azt, amire még nem tudod a választ.

-- Miért hívják ezt a helyet az Óriások Táncának?

-- Egykor a táncoló istenek feltöltötték energiával ezeket a köveket. Azóta a sziklák nem élettelen tárgyak, hanem a gyógyításhoz és uralkodáshoz szükséges erő tartályai.

-- Ezt az erőt gonosz célra is fel lehet használni?

-- Az erő és az energia soha nem gonosz, de nem is jó. Egyszerűen csak létezik.

-- Adrian Powell miniszterelnök lesz?

-- A druidák közül egy valóban miniszterelnök lesz. De te megállíthatod Powellt.

-- Hogyan?

-- Add oda neki, amit akar.

Indy valami rántást érzett. Kezére pillantott, és látta, immár nem csak ő tartja az *Omphaloszt*. A fehérszakállú idegen eltűnt, és a Stonehenge újra romos lett. Jones elvesztette az *Omphaloszt*, és hagyta, hogy Powell magához szorítsa.

Powell meglepődött, hogy ilyen könnyedén megszerezte a követ.

Amulva pillantott körül, arckifejezése megváltozott. Eltátotta a száját, és térdre rogyott.

Az Aprószemű mellé ugrott, ijedten kérdezte, hogy mi a baj. Powell felállt. Szemei kigúvadtak, és úgy nézett saját emberére, mintha nem ismerné fel, vagy nem értené, amit mond.

-- A szertartást be kell fejezni -- jelentette ki érzelmektől mentes géphangon. Miközben egyik kezével még mindig az *Omphaloszt* szorongatta, a másikkal csuhája alá nyúlt, és előhúzta a hosszú tört. Egy gyors mozdulattal az Aprószemű gyomrába vágta a pengét, majd kihúzta, és megvágta a nyakát is.

Az Aprószemű testéből fröcskölve, spriccelve, sugárban ömlött a vér. Elkerekedett a szeme, szája egy szót formázott, de mielőtt kimondhatta volna, összeesett.

Indy kikapta Powell kezéből az *Omphalpszt*, és a melléhez szorította. Elindult, hogy kiszabadítsa a lányt, de valami megállította.

Újra látta a romok fölött kiterjesztett szárnyakkal lebegő sast. A fenséges madár lejjebb ereszkedett, és szárnya végével megérintette Jones vállát.

Indy tudta, a sas védelme alatt áll, A romok helyét ismét elfoglalta az ép, sértetlen kőépítmény, és megjelent előtte a fehérszakállú alak is.

Jones ezúttal már nem tétozott.

-- Mi történt? -- kérdezte.

-- Több, mint amit a szemeddel láttál.

-- Mit látott Powell, miközben nála volt az *Omphalos*?

-- A saját elméjét. Hatalmas erőt, és mások iránti gyűlöletet. Minden

összedőlt körülötte, még az ég is
részakadt. Elvesztette az álmait.

-- Ha nem Powell, akkor melyik druida
lesz a miniszterelnök?

-- Ez nem tartozik rád. De ne aggódj,
erős vezető lesz, és nem fog ezekre a
druidáknak csúfolt, hitvány alakokra
hasonlítani. -- A fehérszakállú
megsimogatta a vállán ülő bagoly fejét.

-- Igazam van, Churchill? -- Indyre
nézett. -- Nézd, mi történik!

A régész újabb rándítást érzett. Powell
ismét elvette tőle az *Omphaloszt*, és a
feje fölé tartva elhátrált.

-- Legyőzhetetlen vagyok! -- ordított. --
Végtelen a hatalmam! Én vagyok a
világ ura!

Ekkor Indy meglátta az Aprószeműt.
Vértől lucskosan talpraállt, Powell
egyenesen a karjaiba hátrált. Az
Aprószemű átölelte gyilkosát.

-- Eressz el! -- üvöltött Powell. -- Miféle szörny karmaiba kerültem!

Az Aprószemű utolsó erejével a máglyához vonszolta Powellt. Testük összefonódott, és mindketten eltűntek a lángokban. A tűz felbömbölt.

Indy magához szorította Deirdre-t.

-- Vége... Eltűnt. Örökre...

Ám a tűz szélén hirtelen megjelent Powell. Bőre már elszenesedett, de még mindig állt, és szorosan magához ölelte az *Omphaloszt*. Indy már-már azt hitte, rájuk támad, de egy lángnyelv minden eddiginél magasabbra lobbant, és Powell megsemmisült.

25.

APOLLÓN NYILA

Vékony füstcsík szivárgott az égre a máglya helyét jelző hamurakás alól. Deirdre eltűnődve nézte a reggeli

fénytől elűtő szürke sávot. Nem akart részt venni a kutatásban, nem akarta megközelíteni az iszonyatos, szénné égett valamit, ami egykor Adrian volt. Aludni akart, és felejtetni. Másra már nem vágyott.

Indy és Shannon közeledtek felé. Jones egy rongybacsavart tárgyat tartott a kezében, ami az alakja után ítélve csakis az *Omphalos* lehetett.

-- Megtaláltad?

-- Igen. Powell bordái között volt, és... Deirdre felemelte a kezét.

-- Nem akarom tudni.

-- Találtunk még valamit -- mondta Shannon.

-- Mit?

A pisztonos felemelt egy aranydarabkát.

-- Ennyi maradt az arany tekercsből.

-- Ó, nem! Ez nem lehet igaz!

-- Attól tartok, bele kell törődnünk, hogy Merlin kézírása örökre elveszett -- mondta Indy. -- Valószínűleg Powell zsebében volt, és nem bírta ki a máglya melegét. Megolvadt.

-- Még mindig pizsok forró volt a hamu biccentett Shannon. -- Nézd csak! -- Felemelte a lábát. A csizmája talpa füstölt.

-- Nem lehetne valahogy visszaállítani az eredeti állapotába? -- kérdezte Deirdre.

-- A csizmát?

-- Nem, Jack, nem a csizmádról beszélek.

-- Az írás eltűnt róla -- felelt Indy. -- Ez már nem több, mint néhány gramm arany.

-- Tessék, a tiéd -- mondta Shannon, és átadta a lánynak az aranyrögöt. -- Te találtad, tehát téged illet meg.

-- Mit csináljak vele?

-- Az esküvői bulidra hívj meg egy valódi dzsessz zenekart, és fizesd meg őket tisztességgel. Arra talán elég lesz. Tudnék is ajánlani egy nagyon klassz bandát.

Deirdre felnevetett, Indyre nézett, aztán elfordította a fejét. Azok után, amin keresztülment, úgy érezte, mintha teljesen kicserélődött volna. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy egyszerűen visszautazik Londonba, megfeledkezik mindenről, és férjhez megy. Bizonytalan volt mindenben, és tudta, jó időbe beletelik majd, míg ezek a lelki sebek begyógyulnak. Most az volt a legfontosabb, hogy alnasson. Ha kipihente magát, talán majd megjön a kedve, hogy valóra váltsa terveit.

Az aranyrögre nézett, és megvonta a vállát.

-- Azt hiszem, itt már nincs több dolgunk. Nem megyünk vissza? Mindjárt összeesem a fáradtságtól.

Indy átölelte a vállát.

-- Én is. Menjünk.

-- Mi legyen az ál-Omphalossal? -- kérdezte Shannon.

-- Hagyjuk itt -- felelt Indy. -- Ez szimbolizálja majd, hogy a valódi, ha rövid időre is, de visszatért a Stonehenge-hez.

-- Szerintem nem számít, a kettő közül melyik van itt elásva -- mondta Shannon. -- Vagy nincs igazam?

Jones a barátjára nézett, aki még soha nem tartotta kezében az *Omphaloszt*.

-- De, azt hiszem, Jack, valóban így van. Visszatért beléjük az élet, egyre bizakodóbban néztek a jövőbe, de valami megváltozott Indy és Deirdre kapcsolatában. Már nem voltak ugyanazok, mint régebben. Ám Jones tudta, minden épeszű ember ilyen mélységes letargiába kerülne egy ilyen életveszélyes kaland után. Egy percre sem adta fel a reményt, hogy idővel ismét közel kerülnek majd egymáshoz.

Átölelte a lány vállát, és egy utolsó pillantást vetett a Stonehenge-re. Csak most fedezte fel, hogy a belső kőkor közepén álló, patkó alakban elhelyezett sziklák éppen olyan kúpalakúak, mint az *Omphalos*. A kúpot és a paralelogrammát, a görögök két kedvenc alakzatát lépten-nyomon fel lehetett fedezni a Stonehenge-nél. Ám ez a szentély még jóval azelőtt épült, hogy a görögök kulturált

társadalma felemelkedett volna az őskor és az ókor barbárságának mocsarából. Indynek eszébe jutott Merlin aranytekercsre írt története, és a fehérszakállas látomás-alak. A Stonehenge az a hely, ahol a mítosz összekeveredik a valósággal, és vegyületük létrehozza a legkülönösebb igazságot, gondolta.

Elhaladtak az egyik trilithon mellett, és a kőoszlop tövében Indy felfedezte pisztolyát.

Lehajolt érte, és ahogy felegyenesedett, végighúzta a kezét a sziklán.

-- Mit csinálsz? -- kérdezte Shannon.

-- Mióta itt vagyok, még nem is volt alkalmam rá, hogy körülnézzek.

-- Az egyik kő olyan, akár a másik, Indy. Még az sem számít

különösebben, hogy az egyik kicsi, a másik pedig nagy -- mondta Shannon.

-- Igen? Akkor mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, dzsessz és dzsessz között nincs különbség?

Shannon megvakarta nyakát, és elvigyorodott.

-- Jól van, értem már. Tehát mindegyik könek megvan a saját története...

-- Gyertek! -- szólt rájuk Deirdre. -- Menjünk már!

A kocsí a közelben várt rájuk. Randy hajnalban hazavitte az apját, aztán visszajött a barátaiért. Indy tudta, Deirdre már alig várja, hogy minél messzebb kerülhessen ettől a helytől.

Megfordult, és indulni készült, amikor meglátott valamit. A feje fölött nem sokkal egy jelet véstek a kőtömbbe. A rajz egy karhosszúságú, lefelé mutató

tört ábrázolt. A markolatát ugyanazok az ábrák díszítették, mint a Krisztus előtti II. század táján a égei-tengeri népek fegyvereit. Indy korábban már látott ilyen töröket és kardokat.

-- Mit találtál már megint? -- kérdezte Shannon.

-- Látod ezt?

Deirdre közelebb lépett a kőhöz.

-- Olyan, mint egy nyílvessző.

Indy megvonta a vállát.

-- Akár úgy is nevezheted. Talán ez Apollón Nyila.

-- Az meg mi? -- kérdezte a piztonos.

-- Apollón egy nyílvesszőt adott Abarisznak, a varázslónak, hogy azon utazva járja körül a Földet.

-- És az a varázsló... Miért állt volna meg éppen itt? -- kérdezte Shannon.

Indy a végtelen, kopár síkságra nézett.
Eszébe jutott Apollón és Merlin
legendája.

-- Ki tudja? Talán Apollón küldte ide,
hogy vigyen el neki valamit, amit
valamikor itt ásott el.